

Điều Bí Mật Trong Chiếc Hộp Pandora

Contents

Điều Bí Mật Trong Chiếc Hộp Pandora	1
1. Chương 1: Dưới Bầu Trời Xanh Lam	2
2. Chương Chap 2: Cầu Được, Ước Thấy.	7
3. Chương Chap 3: Bức Thư Của Người Bí Ẩn	11
4. Chương Chap 4: Kế Hoạch Tổ Tình	16
5. Chương Chap 5: Chiếc Hộp Pandora Là Thứ Không Thể Mở	23
6. Chương Chap 6: Cơn Mưa Đầu Hạ	25
7. Chương Chap 7: Ngày Chủ Nhật Đáng Nhớ	30
8. Chương Chap 8: Chiếc Bánh Sinh Nhật Hình Trăng Khuyết	38
9. Chương Chap 9: Khóa Tập Bơi Của Vịt Cạn	42
10. Chương Chap 10: Hoàng Tử Chơi Vĩ Cầm	45
11. Chương Chap 11: Tưởng Bỏ	52
12. Chương Chap 12: Cô Nàng Kiều Kỳ Và Cô Gái Quê Mùa	54
13. Chương Chap 13: Tình Yêu Cầm Động Của Hai Chàng Gay	62
14. Chương Chap 14: Sự Hiểu Lầm Tai Hại	65
15. Chương Chap 15: Cắm Trại	70
16. Chương Chap 16: Khoảng Cách Vô Hình	72
17. Chương Chap 17: Có Những Thứ Rất Quan Trọng Ở Ngay Bên Cạnh, Nhưng Vì Vô Tâm Đòi Lúc Chẳng Nhận Ra	75
18. Chương Chap 18: Bông Hoa Loa Kèn Đỏ	78
19. Chương Chap 19: Duyên Gặp Gỡ	83
20. Chương Chap 20: Sôcôla Tai Họa	88
21. Chương Chap 21: Khi Bị Tò Mò Cắm Dỗ, Con Người Thường Phạm Vào Điều Cấm Kị	96
22. Chương Chap 22: Dưới Tận Cùng Của Chiếc Hộp Tai Họa Là Một Niềm Hi Vọng	104
23. Chương Chap 23: Tai Họa Theo Gió Cuốn Đi, Để Yêu Thương Ở Lại	107

Điều Bí Mật Trong Chiếc Hộp Pandora

Giới thiệu

Giới thiệu nhân vật: Nhật Hạ: Thần đồng toán học, cá tính, thông minh, nhưng lại rất sĩ diện. Sau v

1. Chương 1: Dưới Bầu Trời Xanh Lam

Sân trường rực rỡ nắng vàng, gió ùa qua mang theo hương thơm ngọt ngào của mấy bụi hoa ngọc lan nở muộm, bên bảng thông tin mới được dán thông báo có một đám học sinh đang chen chúc nhau cố dán mắt lên tìm kiếm tên mình...

“Nhật Hạ.....lớp 10C1....phòng C101....”

Tôi nhú mày nhìn bảng thông báo nhận lớp rồi thở dài. Lớp 10C1 nghe đâu là lớp chuyên văn đứng đầu trong trường, rốt cuộc thì một con nhỏ giỏi toán nhất cấp hai ở chuyên Quang Trung là tôi đây đã được chọn vào một lớp chuyên văn, tâm trạng của tôi bây giờ rối bời, thật sự là tôi không biết nên vui hay buồn trước kết quả trở trêu này nữa.

Học tốt môn nào sẽ chọn vào học chuyên về khối đó, đây là điều dĩ nhiên mà bất kì một đứa học sinh cấp ba nào cũng làm, tôi vừa đi vừa lăm bằm nguyên rửa bản thân mình, tại sao tôi lại cố làm ỉn trở nên ngoại lệ như thế này. Nói về nguyên nhân ư? Càng nhớ lại tôi lại càng nguyên rửa mình nhiều hơn nữa...

Lí do mà tôi chọn học trái khối nói ra thật lố bịch. Tôi giỏi toán, điều này khối nói ai cũng biết, kì thi học sinh giỏi tỉnh tôi đứng thứ hai, tiền thưởng thì mới nhận gần đây thôi. Vì lên cấp 3 chúng tôi không thể còn học chung như trước được nữa nên mọi người quyết định tổ chức một buổi tiệc nhỏ chia tay vào ngày tổng kết, và cũng không hiểu xui xẻo thế nào mà lúc ăn uống tôi lại được ngồi chung với một thằng nhóc đoạt giải nhì môn văn, mà thằng nhóc này và tôi trong lớp rất là khắc khẩu, đến giữa buổi tiệc thì hai đứa bắt đầu trò chơi cãi nhau muôn thuở, lúc đầu bạn bè cũng không ngạc nhiên lắm, có lẽ trong bốn năm nay họ quen quá rồi nên ai cũng chỉ cười cười lắc đầu cho qua. Nhưng khi cuộc tranh luận trở nên kịch tính thì tất cả mọi người lại dán mắt vào chúng tôi.

Thằng nhóc giỏi văn lúc đó đã hùng hổ nói với tôi thế này: “toán là môn học mà ai chăm chỉ cũng giỏi được, còn văn chỉ những người có đầu óc mới có thể tiếp thu, việc bạn được giải nhì môn toán thì có gì ghê gớm, con bộ toán ngu ngốc à”. Lúc đó tôi tức kinh khủng, lập tức đập bàn nắm cổ áo nó kéo lên gầm gừ: “Bạn dựa vào đâu mà dám khinh thường môn toán của tôi? Bạn tưởng văn thì hay lắm sao? Nói cho bạn biết....Nếu muốn tôi cũng có thể trở thành một cây văn còn giỏi hơn cả bạn...”

Khi nói câu đó ra tôi có hơi hơi hối hận, nhưng điều làm tôi hối hận muốn chết đi được là tôi còn cao hứng hứa với nó sẽ chứng minh những gì tôi nói là thật trước mặt tất cả mọi người...

Giờ thì tôi vừa lếch thếch bước đi trên hành lang vừa lăm bằm chữ rửa mình, chưa bao giờ tôi thấy cái bệnh sĩ diện của mình tai hại đến mức này, giá mà lúc đó tôi chịu nhường nhịn thằng nhóc kia một chút, giá mà tôi đừng nói ra cái điều mà tôi không chắc sẽ làm được, giá mà tôi đừng hùng hồn tuyên bố với mọi người tôi sẽ chứng minh lời mình nói là đúng. Giá như... À mà nếu mọi điều giá như đều có thể trở thành hiện thực thì chắc chắn không có định nghĩa của từ “hoang tưởng”, không biết trong ba năm tiếp theo tôi nên làm gì để sửa chữa cho cái sai lầm ngu ngốc của mình đây...

Xạch....

Cánh cửa lớp mở rộng ra, tôi bước vào như con gà rù bị mắc mưa ử rử đưa mắt nhìn quanh lớp, hi vọng thấy được một khuôn mặt thân quen của một ai đó. Nhưng quá thất vọng, cả lớp hơn 30 người nhìn tôi lạ hoắc, giờ thì tôi mới nhớ lớp cũ của mình hình như ít đứa đăng kí vào trường này, mà chính xác là chẳng có đứa nào chịu cùng tôi đăng kí vào học chuyên môn này. Tôi thở dài bước vào tìm một bàn trống ngồi xuống, có lẽ tôi sẽ bắt đầu một giai đoạn mới lạc lõng ở đây, đáng thương thật...

-Chào bạn! Bạn tên Nhật Hạ phải không? Mình là Thực Anh! Cô bạn ngồi bên cạnh mỉm cười với tôi.

Tôi quay sang người mới bắt chuyện với mình, ngỡ ngàng mất 5 giây rồi cũng mỉm cười gật đầu đáp lại và ngồi vào chỗ, trong lòng không ngừng ca ngợi cô bạn kia. Đúng là con gái chuyên văn có khác, thật dễ thương quá, nếu lúc này tôi là con trai chắc chắn sẽ “đổ” cô bạn dễ thương này ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi.

Thục Anh mỉm cười gạt một vạt tóc chấm vai ra sau lưng nhìn mơ màng ra cửa sổ, những người chuyên khoa văn thường rất hay có biểu hiện này, tôi làm bạn với cái thằng nhóc chuyên văn kia suốt 4 năm trời nên cũng quen nhiều với biểu hiện kì lạ của mấy đứa như nó rồi, lúc này đây có lẽ Thục Anh đang mường tượng lại câu chuyện ướm át nào đó trong cuốn tiểu thuyết mới đọc, hoặc cũng có thể nó đang ấp ủ một bài thơ tình chuẩn bị sáng tác chẳng? sau ba năm học này tôi cũng sẽ giống như nó, mà nhớ lại nguyên nhân vào đây tôi lại thấy đau lòng...

Tôi nhìn cô bạn Thục Anh, nhỏ vẫn còn mơ màng nhìn cái gì đó ngoài bầu trời xanh thẳm qua cửa sổ kia, tôi không muốn làm hỏng trạng thái xuất hồn của nó lúc này nên chỉ lặng im chăm chú nhìn nó. Năm nay chúng tôi đã 16 tuổi, cái tuổi có thể nói là đẹp nhất trong cuộc đời học sinh của mỗi người. Không chỉ có tính cách mà cả cơ thể của chúng tôi cũng đã phát triển hơn, đầy đặn hơn hay nói cho dễ hiểu là đẹp hơn rất nhiều so với thời cấp hai rồi. Thục Anh nhìn rất dễ thương, nhỏ có khuôn mặt trái xoan với nước da bánh mật có thể nói là có duyên, đôi mắt to và tròn lúc nào cũng có vẻ buồn, mái tóc ngang vai buông xõa làm điểm nhấn thêm cho nét nữ tính dịu dàng vốn có của nó.

Tôi thở dài. Nhìn nhỏ tôi thấy hơi buồn về mình. Nếu Thục Anh xinh xắn dễ thương bao nhiêu thì tôi lại thấy mình khác nhỏ bấy nhiêu. Không phải là tôi xấu hay bị dị tật bẩm sinh gì cả, mà phong cách của tôi hơi khác với mọi người: khuôn mặt hình trứng với đôi mắt to mà theo bạn bè nhận xét thì trong veo như mắt mèo, mũi cao, làn da trắng, trán dô lên cho thấy biểu hiện của sự bướng bỉnh, lông mày đậm tôn lên vẻ ngang ngược trời cho, tôi lại chẳng bao giờ chịu chải chuốt, trang điểm ỉnh ra dáng một đứa con gái. Nếu những cô bạn thân của tôi mới lớp 6 đã biết giành thời gian rảnh rỗi để tham khảo những mẫu tóc nữ tính, những bộ đồ thời trang hợp một để đi chơi mỗi cuối tuần thì tôi lại đi vào một tiệm hớt tóc của con trai, yêu cầu ông chủ cắt cho tôi kiểu tóc ẩn tượng nhất như mấy anh sao Hàn. Ban đầu ông chủ tiệm tưởng rằng con nhỏ sao chổi như tôi chắc có vấn đề thần kinh nên có ý định cầm chổi chà ra đuổi, nhưng sau đó thấy tôi cứ khăng khăng đòi cắt tóc thì cũng miễn cưỡng cầm kéo hành nghề, chỉ cần chịu trả tiền thì người bình thường hay không bình thường cũng sẽ được phục vụ một cách chu đáo, lúc đó tôi mới ý thức được thế nào là giá trị của đồng tiền, bước ra khỏi tiệm là tôi có mái tóc xước dài đến vai, nhưng nhìn không khác gì một đứa con trai. Quần áo tôi mặc cũng là đồ của con trai. Nói tóm lại là bình thường tôi giống như một đứa con trai chính hiệu. Phong cách này người ta vẫn thường hay gọi là Tom boy thì phải, nhưng tôi có cảm giác mình đã đi vượt qua cả giới hạn đó và không cách nào quay lại được nữa. Giả sử trường không quy định nữ sinh đi học phải mặc đồng phục vậy thì tôi dám cá sẽ không ai nhận ra tôi là con gái đâu, thậm chí lúc tôi mặc váy đi học, anh trai tôi còn sợ người ta hiểu nhầm tôi là một thằng nhóc biến thái thích mặc đồ con gái nữa, tính cách thì nóng nảy ưa bạo lực, không vừa ý ai là ngay lập tức động tay động chân, chính vì thế mà suốt 4 năm học cấp hai chẳng ai thêm để ý đến tôi dù trong lớp đứa con gái nào cũng có không dưới 2 vệ tinh theo đuổi.

Nhưng như vậy cũng không thể nói là tôi xấu gái. Nhìn tổng thể lại thì tôi cũng đẹp, nhưng hết 99/100 người nhận xét tôi rất đẹp trai, và người còn lại kia thì tế nhị nói với tôi: “bạn có vẻ đẹp....rất lạ...”. Tôi thở dài, chẳng tha cứ nói là tôi xấu lạ đi...

Giờ sinh hoạt đầu tiên cô chủ nhiệm lên hơi trễ. Mà hôm nay thì chưa học hành gì cả, buổi học này cũng chỉ để sắp xếp chỗ ngồi và bầu ban cán sự lớp nên chúng tôi thấy khá thoải mái. Có kẻ chúi mũi vào cuốn tiểu thuyết dày cộm trên bàn, kẻ thì cười đùa, kẻ ngồi im tự kỉ, không khí nói chung khá ồn ào. Thục Anh mới ngồi nói chuyện với tôi một chút thì điện thoại của nhỏ rung chuông, nhỏ vội vàng chạy ra khỏi phòng để nghe máy. Tôi không để ý đến những gì diễn ra xung quanh mình, lười biếng nằm bẹp dưới bàn chờ Thục Anh vào.

-Này! Có một tiếng con trai vang lên bên cạnh, tôi quay sang và lười biếng ngồi dậy.-Để gọn cặp của cậu vào cho tôi ngồi bàn này đi.

Cậu con trai nói với tôi, nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm vào bạn gái xinh xắn bàn trên và không ngừng khua chân múa tay đùa giỡn với cô bạn đó. Hành động của cậu ta khiến tôi hơi ngứa mắt. Tôi quay đi lạnh nhạt trả lời.

-Chỗ này có người ngồi rồi. Tìm chỗ khác ngồi đi!

Tên con trai vô duyên kia dường như không quan tâm đến lời nói của tôi, cậu ta vô tư ngồi xuống và đưa tay kéo kéo mái tóc đuôi ngựa của cô bạn bàn trên. Hai cái áp chảo của cậu ta không khách khí đè bẹp

nhép cái quai dây cặp da của tôi dưới ghế. Tôi nhú mồm, tên này chắc chắn không bị điếc, tại sao nó không nghe được câu trả lời của tôi, còn dám ngồi đề lên dây cặp yêu quý của tôi. Thật không thể tha thứ được mà. Thế là máu bạo lực nổi lên trong đầu tôi...

-Này! Tôi nắm lấy vai nó dùng sức xô mạnh ra ngoài.-Nghe không hiểu lời tôi nói à? Chỗ này có người ngồi rồi. Cút ra khỏi cái dây cặp của tôi

Rầm!!!!

Tên con trai vô duyên ngã nhào xuống đất. Tôi hơi giật mình. Không phải tôi mạnh tay quá chứ, từ nhỏ tôi đã đi học võ nên đôi lúc không thể kiểm soát được sức mạnh của mình. Nhưng lần này tôi còn chưa dùng hết ½ công lực nữa mà. Chắc là do nó yếu đuối quá thôi, con trai thời nay toàn công tử bột bảm vấy mẹ không mà, thật đáng thất vọng. Tôi tự an ủi mình, vẫn làm vẻ mặt lạnh lùng thờ ơ nhìn nó. Cả lớp lúc này chợt im bật quay sang chúng tôi tò mò.

-Này!!!!

Tên con trai kia sau cú ngã bất ngờ thì lớp ngóp bò dậy và giận dữ đưa chân đạp thật mạnh vào cái bàn trước mặt tôi, cái bàn lật ngửa bay ra giữa lớp, bạn bè trong lớp mặt tái mét, tôi thì hơi bất ngờ, xem ra tên này cũng không phải công tử bột ăn hại như tôi nghĩ. Sau vài giây cố kiềm chế bản thân, nó nhìn tôi vẫn chưa hết tức giận.

-Cậu nghĩ cậu vừa làm cái quái gì đấy hả? Cậu muốn giết tôi hả?

Giết? Thì ra một cú ngã từ ghế xuống đất có thể giết chết một tên con trai. Con người trở nên yếu ớt dễ chết như vậy từ lúc nào vậy kia?

-Nếu tôi nắm đầu cậu đập vào tường 10 cái với lực mạnh gấp 100 lần cú xô khi nãy thì cậu mới chết được. Có muốn tôi làm thử cho cậu xác định không? Không nghe tôi nói chỗ này có người ngồi rồi sao?Cậu còn cố ý ngồi xuống làm gì? Tôi nhìn nó, tay phũ phũ cái dây cặp, tên này tức điên lên lao đến trước mặt tôi hằm hè.

-Chỉ như vậy thôi mà cậu đã dùng bạo lực với tôi rồi hả?Cậu có phải là con gái hay không vậy? Có biết suýt chút nữa là mặt tôi va vào bàn rồi không?

Tôi nhú mồm nhìn bộ dạng tức giận của tên con trai trước mặt bực bội, rốt cuộc hôm nay là cái ngày quái quỷ gì mà tôi xui xẻo như thế?cái vụ chọn khối học chưa đủ làm tôi đau đầu hay sao mà bây giờ còn chui đầu ra một tên con trai không biết điều chọc tức tôi vậy trời. Lớp học lúc đó có vài lời xì xào nổi lên, hình như là của mấy cô bạn gái đang bên vực cho tên con trai kia.Có người thì can thiệp mong chúng tôi giằng hòa để không gây mất đoàn kết, có kẻ lại muốn tôi phải đi xin lỗi thằng nhóc kia vì tôi đã hành động sai trước. Nói chung là có nhiều ý kiến nhưng chẳng có ai bên vực cho tôi. Mà trong tình cảnh này thì anh chàng kia đúng là nạn nhân tội nghiệp, còn tôi trong mắt mọi người chắc là bà nội phù thủy.

Tên con trai kia vẫn càu nhàu có vẻ bực bội. Tôi nhú mồm nhìn nó, phải nói tên này nhìn kĩ cũng không đến nỗi, con trai nhưng có làn da trắng mịn, khuôn mặt gợi cảm với chiếc mũi rọc dừa cao và đôi mắt sáng cuốn hút. Cậu ta có mái tóc xước kiểu sao hàn khá giống tóc tôi, nhưng tóc tôi có lẽ dài hơn. Chắc tôi và cậu ta có chung gu thẩm mỹ. Nhưng như vậy thì có gì ghê gớm đâu, điều quan trọng cậu ta là con trai mà lại đi so đo với một đứa con gái thì đúng là không thể chấp nhận được. Tên này vẫn xuýt xoa đưa tay kiểm tra khuôn mặt mình một cách cẩn thận xem có vết xước nào không, hành động của cậu ta phải nói là khiến tôi cực kì ngứa mắt mà muốn đưa tay xô cậu ta thật mạnh thêm một cái nữa. Sau khi đã xăm xoi chán cái khuôn mặt mi miếu của mình thì cậu ta mới quay sang nhìn tôi xoi mói từ đầu đến chân, thấy tôi im lặng chắc nó nghĩ rằng tôi đang hối hận nên chỉ cười nhạt.

-Cô bạn...xấu lạ à! Lần sau nói chuyện với tôi thì nên biết kiềm chế cái tính thô lỗ của mình một chút. Bạn không có nhan sắc nên không đánh giá được tầm quan trọng của nhan sắc sao? Lỡ khuôn mặt đẹp trai của tôi bị thương rồi mất hết đẹp thì cậu tính sao đây?

Tôi sốc! Cả lớp nghe cậu ta nói cũng sốc. Đây là những lời mà một người bình thường thốt ra sao? Không biết khi nãy tôi xô có mạnh tay quá không? Không biết có làm đau cậu ta va vào bàn không? Tôi có phải

chịu trách nhiệm không? Mà nếu không phải lỗi tại tôi thì tên này chắc chắn ngay từ đầu đã bị mắc bệnh hoang tưởng về bản thân nặng lắm rồi. Tôi nghiêng đầu làm mặt ngố, vờ suy nghĩ cẩn thận rồi mỉm cười.

-Về vấn đề này thì bạn không cần phải lo! Cái gì người ta không có...tôi đảm bảo người ta cũng không thể nào bị mất đi được.

Tôi liếc cậu ta dò xét, đây là lớp chuyên văn mà, tôi tin tưởng rằng câu nói hàm ý của tôi chắc chắn cậu ta sẽ thừa trình độ để hiểu. Và đúng là không phụ sự mong đợi của tôi, cậu ta trợn mắt há hốc miệng. Lần này đến lượt cậu ta sốc, chắc là trước giờ cậu ta luôn sống trong thế giới rải đầy hoa hồng, ai gặp cậu ta cũng phải ngưỡng mộ tung hô cậu ta như một chàng hoàng tử, cậu ta không nghĩ ra có một ngày trong mắt người khác mình không khác gì cục gỗ mũi. Trong lớp có vài người bật cười. Tôi không để ý đến vẻ mặt ngây ngốc như con khỉ con của cậu ta lúc này nữa, chậm rãi đi đến đứng chiếc bàn về chỗ cũ và ổn định chỗ ngồi. Đúng lúc này thì giáo viên cũng vào bắt đầu buổi học. Còn cậu bạn kia vẫn nhìn tôi với ánh mắt tóe lửa có thể giết chết người được.

Buổi học đầu tiên cũng không có gì đặc biệt, chỉ là cô trò gặp mặt nhau, giới thiệu rồi bầu ban cán sự lớp, tiết thứ hai là tiết toán, thầy giáo ôn lại một chút về kiến thức cũ và giảng dạy vài phần của bài học đầu tiên. Từ nhỏ tôi đã học giỏi toán nên đối với những kiến thức căn bản như thế này tôi cảm thấy không hứng thú lắm, tôi chỉ mong thầy mau chóng dạy cho chúng tôi kiến thức mới, cho chúng tôi những bài toán học búa để tôi có cơ hội rèn dũa khả năng của mình. Mà trong cái lớp chuyên văn này tôi có thể tin rằng mình học giỏi toán nhất lớp rồi.

Trên bục thầy vẫn giảng thao thao bất tuyệt một bài tập nhỏ mà theo tôi thì khá dễ, nhưng lại có rất nhiều người trong lớp không thể làm được. Tôi chán nản ngồi quay tròn cây bút bi trong tay ngó nghiêng xung quanh, mọi người lúc này thật ngoan ngoãn và chăm chỉ như những chú ong thợ. Ngay cả nhỏ Thực Anh ngồi bên tôi cũng đang chúm mũi nhìn lên bảng. Tôi thở dài khó hiểu, chỉ là một bài tập dễ thôi mà, sao mọi người lại cảm thấy khó khăn như vậy? dạng toán đó khi đi ôn thi học sinh giỏi tôi đã làm không biết bao nhiêu lần rồi.

-Nhật Hạ ! Không chép bài à?

Nhỏ Thực Anh quay sang thấy tôi đang nhìn nó chằm chằm thì hơi ngạc nhiên, tôi chỉ lắc đầu rồi đưa tay chống cằm, hình như bài toán nhỏ này cũng khiến cô bạn của tôi gặp khó khăn, tôi để ý thấy nó đã làm đi làm lại rất nhiều lần rồi mà vẫn chưa ra kết quả.

-Đừng có lười như vậy Nhật Hạ, mặc dù chúng ta không thi đại học môn toán nhưng vẫn phải học hành cẩn thận thì mới qua được kì thi tốt nghiệp chứ. Cậu có muốn sau này thi rớt tốt nghiệp chỉ vì điểm liệt môn toán không? Nhỏ Thực Anh huých tay tôi, nó không biết rằng hồi học cấp hai tôi là trùm môn toán, tôi biết là nó muốn tốt cho tôi, nhưng không hiểu sao tôi vẫn cứng đầu.

-Tôi không muốn chép bài, mỗi tay lắm.

-Không chép bài thì cậu lấy đâu tài liệu để về nhà học?

-Tôi không cần thứ đó!

-Cậu thật là cứng đầu...

-Cậu quá khen...

Thực Anh đã bắt đầu bực mình vì thái độ ngang như cua của tôi, nó không thèm nói chuyện với tôi nữa, cúi xuống tiếp tục giải bài toán. Còn tôi thì thấy việc chọc phá nó giết thời gian còn vui hơn là nghe thầy giảng nên vẫn ngồi huyên thuyên đủ thứ mặc cho nó có nghe hay không, cho đến lúc.

-Nhật Hạ!

Thầy giáo gọi tôi, tôi giật mình đứng lên, không ngờ buổi đầu mà thầy đã nhớ tên học trò mới của mình rồi, trí nhớ của thầy thật tốt. À mà không phải, trên bàn giáo viên có sơ đồ lớp mà. Thầy nghiêm khắc nhìn tôi, tay cầm cây thước nhôm gõ cốc cốc lên bảng.

-Em đến đây để học hay đến đây để nói chuyện?

-Dạ...Tôi gãi đầu ấp úng.

-Đáp số của bài này là gì?

-Dạ...

Tôi nhìn lên bảng hơi cau mày, vì từ nãy đến giờ lo nói chuyện nên tôi không để ý là thầy đã chuyển sang bài khác rồi. Nhưng bài mới này cũng không khó lắm, có điều tôi còn chưa đọc đề thì làm sao mà nói kết quả ngay được...

-Nãy giờ em không nghe tôi giảng bài phải không? Tôi để ý em từ đầu buổi đến giờ chỉ toàn ngồi lo nói chuyện chọc phá người khác, em có biết lo cho tương lai của em không vậy?

Thầy bắt đầu giảng một bài rất dài về tương lai cho tôi nghe, các bạn thì quay lại nhìn tôi có vẻ ái ngại, riêng cái tên con trai mắc bệnh hoang tưởng khi nãy thì đang nhìn tôi cười rất đều, hẳn là nó đang mất lòng mát dạ lắm khi thấy tôi bị thầy giáo trách mắng...

- Xấu lạ...lười lạ...nào phẳng lạ....

Nó lẩm bẩm cố ý để cho tôi và mọi người nghe thấy, mấy nhỏ con gái gần đó nghe nó nói thì ủa lên cười phụ họa. Tôi liếc nó căm ghét. Tên này đúng là vô duyên lạ...

-Nhật Hạ, em đứng đó cho tôi, chừng nào giải ra đáp số bài này mới được ngồi xuống học tiếp...

-Một nghiệm là 0 và một nghiệm là -1. Đó là đáp số của bài toán.

Chỉ cần tính ra đáp số là cho tôi ngồi xuống sao? Tôi nhìn thầy cảm động, xem ra thầy ấy tốt bụng hơn tôi nghĩ. Trong lúc thầy còn mải la mắng tôi thì tôi đã kịp nhẩm ra đáp số bài toán rồi. Một lần nữa mọi người quay lại nhìn tôi sững sờ, thầy giáo cũng có vẻ ngạc nhiên lắm, sau vài giây thì thầy quay sang hỏi một bạn khác so sánh kết quả:

-Thiên Lam! Đáp số của em thế nào?

-Dạ....Người mà thầy hỏi không ngờ lại là tên con trai đáng ghét đó, thì ra tên nó là Thiên Lam, tôi chợt nhớ khi nãy hình như nó được bầu làm lớp trưởng thì phải, có lẽ đây là lí do thầy hỏi nó chẳng? Thiên Lam đứng lên nhìn tôi có vẻ ngạc nhiên lắm, rồi nhìn lên bảng gật đầu xác nhận.-Đáp số của em cũng giống bạn.

Thầy giáo nhìn Thiên Lam một chút hơi tiếc nuối rồi nhúm mày quay sang phẩy tay tỏ ý cho tôi ngồi xuống. Tôi hơi khó hiểu, sao thầy ấy nói chỉ cần tôi tính ra kết quả sẽ cho tôi ngồi xuống mà bây giờ lại trưng ra cái bộ mặt có vẻ hối hận thế kia, xem ra thầy ấy không phải thật sự có lòng tốt, uống công nãy giờ tôi cảm động.

-Được rồi, ngồi xuống đi, lần sau ngồi trong lớp không được làm việc riêng nữa nghe không? Còn một lần nữa tôi sẽ cho em ra ngoài cửa lớp đứng. Thầy nhìn tôi cảnh cáo.

-Vâng ạ!

Tôi làm ra vẻ ngoan ngoãn ngồi xuống, nhưng từ đó cho đến hết buổi học dường như mọi người hay quay sang nhìn tôi với vẻ hiếu kì lắm, tôi không biết có phải họ ngạc nhiên vì tôi đã làm được một bài toán mà mọi người cho là khó hay không? Đây chỉ là một bài toán đơn giản thôi mà, nhưng nếu các bạn muốn bày tỏ sự ngưỡng mộ thì tôi cũng không cần đâu. Tôi héch mui lên cười tự mãn. Nhưng thực ra là tôi đã hiểu lắm rồi. Chỉ vì khi nãy trách mắng tôi mà thầy và cả lớp đã mất gần 15 phút quý giá giảng bài nên bây giờ ai cũng muốn đem tôi đi xử bắn đó thôi, tôi cảm thấy tương lai mình còn tươi đẹp nên không dám gây ảnh hưởng ọi người nữa, quyết định từ đó cho đến cuối buổi học ngoan ngoãn ngồi nghe giảng bài.

1 phút sau....

2 phút sau...

3 phút sau...

Tôi không chịu nổi cảnh ngồi yên một chỗ nữa, định quay sang chọc phá bạn bè thì....

-Nhật Hạ! Tiếng nghiêng răng của ai đó khiến tôi rợn tóc gáy, quay lại thì thấy lớp trưởng Thiên Lam mỉm cười rất đáng sợ cảnh cáo tôi.-Lớp học là một tổ chức có kỉ luật. Dù cậu có học giỏi đến đâu đi chăng nữa mà không chịu nghiêm túc gây ảnh hưởng đến tập thể thì tôi sẽ không để cậu sống hết ngày hôm nay đâu..

Giờ tôi mới biết dân khoa văn cũng đâu có hiền. Được rồi...được rồi, tôi hứa sẽ ngoan ngoãn ngồi yên mà, đừng trừng mắt với tôi như thế tôi sợ lắm. Tôi thở dài chống cằm nhìn lên bức giảng, sao mà nhàm chán quá. Ước gì bây giờ có một ai đó xuất hiện để xáo trộn cuộc sống của tẻ nhạt tôi thì tốt biết mấy....

2. Chương Chap 2: Cầu Được, Ước Thấy.

-Nhật Hạ!!!! Nhanh lên, sắp vào lớp rồi. Thực Anh hối hả giục tôi.

Tôi miệng ngậm miếng sanwith còn chưa ăn hết chạy thực mạng theo nó. Đã hai tuần từ sau ngày khai giảng hôm nào, tôi và Thực Anh bây giờ đã là đôi bạn chơi với nhau khá thân trong lớp. Nhà tôi và nó cũng gần nhau nên sáng nào tôi cũng ghé qua rủ nó đi học. Nhưng con gái đúng là chúa rắc rối. Bình thường tôi chỉ cần chuẩn bị 5 phút là xong. Còn Thực Anh, tôi không hiểu suốt nửa tiếng đồng hồ con nhỏ này sửa soạn cái gì mà mãi không xong, báo hại tôi cũng bị đi học trễ giống nó. Đang chạy thực mạng thì...

-Nhật Hạ...nhìn đường kia!

Bốp.....!!!!!!!!!!!!!!

Rầm.....!!!!!!!!!!!!!!

Vì mãi chăm chú vào miếng bánh thơm ngon trên tay không chú ý đường nên tôi lao vào người một ai đó, mũi tôi bị va đập khá đau, tôi đưa tay lên xuyết xoa, cũng may là chưa bị tổn thương đến mức phải đi thăm mỹ. Nhưng chiếc sanwith tôi đang ăn dở thì đã lăn lóc dưới đất rồi, tôi nhìn nó thở dài tiếc rẻ, mới ăn được có một nửa thôi mà. Thực Anh phía sau tôi vội vàng chạy đến đỡ tôi dậy lo lắng.

-Hạ...có sao không?

-Trời ơi!!! cái khuôn mặt đẹp trai của tôi, tháng này tôi bị sao quả tạ chiếu hay sao mà xui vậy nè. Cái quỷ gì đây nữa vậy?

Một giọng nói ai oán vang lên, tôi nghe rất quen, hai chúng tôi cùng liếc đưa con trai ngồi dưới đất đang ôm mặt suýt xoa rồi thở dài. Người ta nói trái đất tròn nên oan gia hay đụng mặt.

-Nhỏ xấu lạ! mắt để sau gáy hay sao mà không thấy đường thế hả? Thiên Lam nhăn nhó lau vệt tương ớt trên mặt bị chiếc bánh của tôi dính vào rồi lóp ngóp đứng dậy.

-Xấu...lạ ?

Tôi nhú mày, còn Thực Anh che miệng cười khúc khích, tôi liếc tên con trai kia căm ghét. Cái đồ con trai vô duyên. Nó nói tôi xấu gái tôi cũng đâu có ý kiến gì, mắc mớ gì phải gọi tôi là xấu lạ? Xấu lạ ư? Xấu lạ là thể loại gì chứ?

-Ê xấu lạ! đụng trúng tôi rồi thì mau xin lỗi đi chứ, đàn mặt ra nhìn cái gì thế hả? Cậu sợ mọi người không biết được cậu bẩm sinh mặt đã siêu ngỗ hay sao?

Nhỏ bạn thân của tôi thì vẫn đang che miệng cười, tôi nhìn tên con trai trước mặt rồi quay sang liếc nó. Bình thường tôi rất quý Thực Anh, nhưng sao bây giờ tôi muốn nhảy vào đánh nó chết, bạn bè bị xô xiên mà nó còn đứng cười. Thật không hiểu nó thấy thú vị ở chỗ nào khi tôi bị xiên xô? Bực bội, tôi ngược lên nhìn Thiên Lam với vẻ hung hăng:

-Ê! Hoang tưởng! Tên tôi không phải là xấu lạ. Cậu mà còn dám gọi tôi như vậy một lần nữa, hứa danh dự tôi sẽ tiễn cậu đi ăn cơm bệnh viện đó. Tôi nhìn tên con trai trước mặt nghiêng răng. Thấy bộ dạng tức giận của tôi như thế nó chỉ cười cười.

-Không phải xấu lạ à? Thế tớ phải gọi cậu là gì?

-Đẹp lạ !

Tôi còn chưa kịp mừng cho tên vô duyên một trận, cô bạn thân của tôi đã nhảy vào trả lời thay tôi. Tôi nhìn Thực Anh đang cười, không biết nên cảm ơn nó hay đánh nó?

-Tôi tên là Nhật Hạ!!!!!!

Tôi nghiêng rằng liếc hai đứa đang nhìn tôi tùm tùm cười. Không biết có nên dùng hành động để cho tụi nó biết là tôi đã lấy được đai đen karate năm ngoái hay không đây? Nhưng đúng vào lúc tôi định lao vào đánh hai đứa nó thì chuông reo báo giờ lên lớp của giáo viên, tôi đành miễn cưỡng gác lại mối hận thù này. Chờ tính sau.

Giờ ra chơi...

-Bà cô phát xít, khủng bố, hitler...

Tôi ôm một chồng tập cao lêu nghêu vừa đi vừa lẩm bẩm. Đây toàn là vở bài tập môn văn mà chúng tôi phải nộp để cô chấm điểm 15 phút, nhiệm vụ của tôi là phải đem đến phòng giáo viên cho cô chủ nhiệm. Tôi thật không hiểu nổi cô ấy nghĩ gì, rõ ràng trong lớp không phải là không có đứa con trai nào, tại sao cô lại giao việc này ột đứa con gái như tôi? không lẽ chỉ vì bộ dạng của tôi quá giống con trai hay sao? Cô ấy đúng là phân biệt đối xử kì thị học sinh.

Đi ngang qua ngã rẽ ở cầu thang, tôi cẩn thận chỉnh lại tư thế ấy cuốn tập sắp rơi xuống rồi mới nhanh chân bước đi. Nhưng...

Bụp...

Uych....

Tôi lại đụng trúng thứ gì đó ngã lăn ra đất, tập vở cũng rơi tứ tung dưới sàn. Tôi xoa xoa trán cố nén đau ngồi dậy khăng định: tháng này dám chắc là tôi bị sao quả tạ chiếu trúng rồi.

-Xin lỗi, bạn không sao chứ?

Một giọng nói ấm áp vang lên. Tôi ngước lên nhìn người trước mặt ngỡ ngàng. Đó chính là người tôi đụng trúng khi nãy sao?

Người con trai này sao?

Tôi như bất ngờ bước vào một giấc mộng dài, người con trai trước mặt tôi thật đẹp quá. Khuôn mặt thanh tú với làn da trắng không một chút tì vết, có lẽ da cậu ấy còn đẹp hơn da của tôi nữa, mũi cao, đôi mắt đen sâu thẳm như mặt nước hồ đông. Tôi như bị cuốn vào đôi mắt đen thẳm đó không tài nào thoát ra được.

Người con trai này, dù rằng mới gặp nhưng tôi dám chắc là đã biết đến cậu từ rất lâu trước đó rồi. Có lẽ cậu ấy luôn hiện diện trong những câu chuyện cổ tích mà mẹ kể cho tôi hằng đêm khi tôi còn là một cô bé. Trong những câu chuyện ấy luôn có những vườn hoa đủ màu, có suối chảy róc rách, chim hót líu lo, có những vệt nắng sáng mờ, những cánh chim tung bay trong nắng sớm. Còn người con trai này chính là một chàng hoàng tử, là thiên sứ hay một nhân vật nào đó rất đẹp. Tôi dám chắc là như thế.

Từ khi vào học lớp chuyên văn tôi buộc phải thay những câu chuyện cổ tích xa xưa bằng các tác phẩm tiểu thuyết hiện đại, mục đích để trau dồi ngôn từ hay nâng cao cảm nhận gì đó như Thực Anh đã nói với tôi, tôi còn nhớ tác giả Cố Mạn đã từng viết một cuốn sách có tựa đề là “Yêu em từ cái nhìn đầu tiên”. Khi Thực Anh đưa cho tôi cuốn sách đó tôi đã từ chối không đọc, tôi cho rằng trên đời này chẳng bao giờ có thứ gọi là tình yêu sét đánh hay yêu ngay từ lần đầu gặp gỡ như người ta vẫn thường ca tụng. Tình yêu đối với tôi mà nói là thứ tình cảm chỉ có thể phát sinh khi hai người cùng gặp gỡ, tìm hiểu nhau và cùng nhau trải qua một giai đoạn thử thách đầy chông gai thì mới gọi là tình yêu được. Yêu từ cái nhìn đầu tiên ư? thứ tình yêu hời hợt đó chắc chắn không bao giờ tồn tại trên đời.

Nhưng bây giờ thì sao? lần đầu tiên tôi dám thừa nhận là mình sai. Có lẽ tôi đã yêu người con trai này, yêu ngay từ lần đầu nhìn thấy, không biết sau này tôi có cảm thấy xấu hổ vì khăng định vội vàng của mình

hay không, nhưng bây giờ thì tôi không biết làm sao để ngăn lại trái tim đang loạn nhịp của mình nữa. Nó đang đập, hồi hã, gấp gáp không theo một vũ điệu nào cả.

Hỗn loạn....

Tôi nhìn người con trai ấy, thời gian như ngưng đọng, vạn vật như ngưng đọng, chỉ còn những dải nắng ấm áp đang phủ lên vai cậu và những ngọn gió nhẹ ùa qua nghịch ngợm những sợi tóc đen mượt. Thấy tôi đang ngơ ngẩn nhìn mình, cậu chỉ mỉm cười.

-Cậu không sao chứ? Xin lỗi vì đã đụng trúng cậu, vì tôi đang mãi suy nghĩ nên không biết có người đang đi đến.

Chàng trai trước mặt tôi vừa dịu dàng nói và đưa những ngón tay thon dài nhặt giúp tôi những cuốn tập đang vung vãi dưới đất. Ngắm nhìn khuôn mặt thanh tú của cậu ấy mặt tôi tự dưng đỏ ửng và nóng lên, lần đầu tiên tôi cảm thấy ngại ngùng trước một người con trai.

-Cậu cần mang những thứ này đi đâu? để tôi giúp cậu, nhìn chồng tập này có vẻ nặng lắm.

Chàng trai đẹp như thiên sứ này mỉm cười đề nghị với tôi. Không hiểu sao lúc đó tôi không thể mở miệng nói với cậu ấy một lời nào cả, chỉ biết nhìn cậu gật gật đầu như một con mèo nhỏ đi lạc.

Mang giúp tôi đóng tập lên phòng giáo viên thì chàng trai đó tạm biệt tôi rồi vội vã đi đâu đó. Còn tôi lếch thếch bước về lớp vẫn chưa hoàn hồn. Nếu tôi nói điều này với Thực Anh chắc chắn nó sẽ không tin đâu, hôm nay tôi đã gặp một thiên thần.

Mà người ta hay nói những giấc mộng đẹp thường không tồn tại lâu. Tôi không biết cậu ấy học lớp nào., liệu tôi còn cơ hội để gặp lại cậu ấy nữa hay không? Chàng thiên sứ đẹp tuyệt đó. Nghĩ đến điều này tôi lại thấy hơi buồn buồn. Tôi không biết có phải mình mới trải qua một giấc mơ ngắn ngủi? Chàng trai đó có thật sự tồn tại hay chỉ là ảo giác, là giấc mơ trong một phút huyền hoặc? Càng lúc tôi càng thấy mình có vấn đề rồi.

-Sao vậy Nhật Hạ? Thấy tôi thờ dài, Thực Anh quay sang nhìn tôi với vẻ quan tâm.-Khi này cậu có gặp Thiên Lam không? Cậu ta tìm cậu dường như có chuyện gì đó.

-Tớ không gặp. Tôi thờ dài. Thằng ngốc đó thì có vấn đề gì với tôi? Mỗi lần đụng mặt nhau là tôi với nó lại cãi nhau chí chóe, nếu nó tìm tôi chắc chắn là vì thấy buồn chán nên cần có người gây lộn đó mà.

-Hôm nay cậu bị sao vậy? từ này đến giờ cứ ngẩn ngơ như bò đeo nơ. Cậu bệnh à? Hay mới ăn nhầm thứ gì quá hạn sử dụng? Thực Anh lo lắng đặt tay lên trán tôi kiểm tra nhiệt độ rồi khẳng định.-Đầu hơi lạnh.

Tôi nheo mắt nhìn nó. Nhỏ bạn thân này của tôi, nhìn thì hiền hiền dễ thương thế thôi chứ cũng thuộc dạng chuyên gia xỏ xiên bạn bè. Mà sở thích của nó lúc rảnh rỗi hình như là cùng với tên Thiên Lam chết dấm kia chọc cho tôi nổi điên lên để cười.

-Thực Anh! .tôi nhìn nó lạnh lùng.-Cậu nên nhớ tớ không phải heo, thấy cái gì cũng tùy tiện bỏ vào mồm.

-Thế chiếc bánh bông lan của tớ để trong ngăn bàn đâu rồi? Nó liếc tôi nghi ngờ.

Tôi nuốt nước miếng tránh ánh mắt của nó. Chiếc bánh bông lan? chắc! đang nằm gọn trong bụng tôi rồi, khi này đói bụng mà phải đem đồng vở bài tập vào phòng giáo viên nên tôi không có thời gian ra canteen mua đồ, tiện thể thấy trong bàn Thực Anh có chiếc bánh rất ngon nên tôi vui vẻ bóc ăn luôn. Mặc dù có hơi áy náy nhưng tôi vẫn mặc kệ, dù sao thì đây đâu phải lần đầu tôi ăn vụng bánh của nó, ăn thêm một lần nữa thì đã sao. Chỉ cần bây giờ chối bay chối biến đi là được, không có nhân chứng vật chứng thì nó làm gì được tôi?

-Cái đó...Tôi ngược lên nhìn Thực Anh, còn chưa kịp phủ nhận thì:

-Cái đó tớ biết. Thực Anh! Hồi này chính mắt tớ thấy Nhật Hạ lấy bánh của cậu ra ăn vụng.

Tôi liếc xéo kẻ vừa lên tiếng, quả nhiên thằng nhóc Thiên Lam đang nghe rằng nhìn tôi cười. Thằng nhóc này! Nếu hôm nào không làm cho tôi gặp nạn thì hôm đó nó ăn cơm không ngon hay sao ấy? Tôi liếc nó căm ghét. Thực Anh lúc này mới nhìn cậu ta, sau đó quay sang tôi bình thản hỏi:

-Cậu đã ăn chiếc bánh của tớ hả Nhật Hạ?

Tôi hơi ngược lên nhìn Thực Anh, nhỏ không giận tôi sao? Thực ra cũng không phải là tôi cố ý ăn vụng đồ ăn của nó, chẳng qua lúc đó tôi đói quá, mà cũng tại nó ì không chịu cắt chiếc bánh cẩn thận. Tôi biết là mình sai nên nhìn nó có vẻ hối lỗi, gật gật đầu. Không ngờ nó lại nói với tôi thế này.

-Nhật Hạ! Chiếc bánh đó đã quá hạn sử dụng rồi, tớ chưa kịp vứt đi không ngờ lại bị cậu ăn mất. Thôi coi như đỡ uống phí 10k của tớ.

-Cái gì ? Tôi nhìn lên nhỏ bạn sững sờ. Hết hạn sử dụng? Hèn chi mà lúc ăn tôi thấy mùi vị của nó hơi chua, tôi cứ tưởng chiếc bánh nhân dâu nên mới chua chua như thế, thì ra là...-Thực Anh! sao cậu có thể để thứ nguy hiểm đó ở trong ngăn bàn? Cậu có biết đồ ăn hết hạn nguy hiểm thế nào không?

Tôi gào vào tai nó. Hèn gì mà từ nãy đến giờ tôi thấy cơ thể khó chịu như vậy, mà hồi nãy thì bụng tôi chỉ hơi đau thôi, giờ nghe xong lí do nó lại đau dồn dập hơn. Mặt tôi trắng bệch, cả người thấy lạnh toát, tôi có cảm giác mồ hôi trên trán đang túa ra rất nhiều. Thôi xong rồi!

-Cậu ăn vụng của tớ nhiều như vậy, hôm nay phải trả giá rồi, đáng đời cậu lắm!

Thực Anh nhìn tôi cười cười. Tôi biết nó không cố ý, nhưng sao tôi vẫn thấy ghét nó quá. Bụng tôi càng ngày càng đau, không nhanh xuống phòng y tế xin thuốc chắc chết mất. Thực Anh thấy tôi mặt tái nhợt cũng hơi lo lắng liền quay sang Thiên Lam:

-Thiên Lam! cậu đưa Nhật Hạ xuống phòng y tế đi...Nhưng chưa nói hết cậu, Thực Anh đã im bật. Thiên Lam đang dựa lưng vào tường, mặt cậu ta cũng trắng bệch giống tôi, tay ôm bụng, trên trán cũng lấm tấm vài giọt mồ hôi.-Thiên Lam...cậu bị sao vậy?

Tôi cười nhạt rồi vội đứng dậy đi lên phòng y tế. Tên nhóc kia cũng khổ sở đi theo tôi sau khi đã thú nhận với Thực Anh:

-Khi nãy Nhật Hạ có chia cho tớ một nửa cái bánh của cậu để tớ đừng nói với cậu.

Đáng đời đồ phản bội! Mặc dù cơ thể rất khó chịu nhưng tôi vẫn mừng thầm trong lòng vì tên Thiên Lam đáng ghét cũng phải chịu họa cùng tôi. Chiêu này của Thực Anh quả thật rất lợi hại. Mặc dù không biết nó có cố ý hay không nhưng tôi đã tự thề với lòng mình, sẽ không bao giờ dám ăn vụng đồ ăn của nhỏ nữa.

-Cậu đúng là đồ hậu đậu. Lần sau có ăn uống cái gì cũng nhớ coi kĩ hạn sử dụng rồi hãy ăn nhé. Báo hại tớ cũng bị cậu liên lụy theo.

Thiên Lam đi bên cạnh tôi vừa gãi gãi đầu vừa cắn nhai. Đúng là chúng tôi như vừa ở quỷ môn quan trở về, nhưng mà...

-Cậu có tư cách nói tớ câu đó sao? Rõ ràng tớ đã chia cho cậu một nửa cái bánh vậy mà vẫn đi mách lẻo tớ. Đồ con trai nhiều chuyện.

-Tớ mà biết ăn xong phải lên phòng y tế uống thuốc thế này thì chắc chắn lúc đó sẽ không nhận đâu.

-Còn tớ mà biết Thực Anh dùng chiêu này thì khi nãy đã nhường hết chiếc bánh đó cho cậu ăn rồi.

-Cậu nói vậy là sao?

Chúng tôi cứ thế vừa đi vừa cãi nhau chí chóe cho đến tận khi vào lớp. Cũng may hôm nay là cuối tuần nên tiết cuối cùng là sinh hoạt chủ nhiệm. Thường thì đây là tiết học nặng nề nhất vì đây là tiết giành riêng cho giáo viên chủ nhiệm xử tội mấy kẻ lờ vi phạm nội quy trong tuần. Hình phạt thì cũng nhẹ nhàng thôi, tùy theo mức độ vi phạm nặng đến đâu sẽ được phân công đi cọ toilet trong bao nhiêu ngày đến đó. Chính vì vậy mà đến giờ này cả lớp sẽ im thin thít, tất cả học sinh dù ngoan hay cá biệt, dù vi phạm hay không vi phạm cũng đều đồng loạt đóng vai những chú thỏ con biết nghe lời. Nói chung phải làm sao để cô chủ nhiệm cảm thấy mũi lòng mà không xử phạt là được. Nhưng không khí tiết học hôm nay có vẻ hơi khác so với những tuần trước. Tôi thấy đám con gái đang nhao nhao lên. Không. dường như là tụi nó đang kích động vì ai đó. Nhìn vào hướng trung tâm, có một thành viên lạ mặt xuất hiện trong lớp tôi, chính xác thì cậu ta đang ngồi phía sau bàn của tôi.

-Ai đây? Thiên Lam ngược lên nhìn người lạ có vẻ ngạc nhiên.

Còn tôi. Ngay khi nhìn thấy người này trái tim tôi tự động lệch đi một nhịp. Những tiếng huyền não xung quanh tôi bỗng dừng biến mất, tôi không còn nghe thấy gì nữa, chỉ cảm nhận được nhịp tim của mình càng lúc càng trở nên hỗn loạn.

-Chào hai cậu! Tôi là Thiên Phong, học sinh mới chuyển đến. Người con trai đó nhìn tôi và Thiên Lam mỉm cười.

Giấc mơ của tôi đã trở lại? Mà có lẽ không phải là một giấc mơ. Là hoàng tử trong truyện cổ tích của tôi đã trở lại, đây có được coi là duyên phận không?

Thiên Phong ư?

Thiên Phong-ngọn gió của bầu trời tự do. Cái tên của cậu ấy thật đẹp, cũng rất giống với sự xuất hiện của cậu ấy. Tôi vẫn đứng lặng im ngắm nhìn cậu, những ngọn gió ulla qua nghịch ngợm trên mái tóc đen mượt như tơ của cậu càng khiến tôi trở nên mơ hồ.

Thiên Phong...

Cốp!!!!

-Chưa hết đau bụng à?

Trong lúc tôi còn đang mơ màng thả hồn vào người con trai tuyệt đẹp tên Thiên Phong trước mặt thì tên ngốc bên cạnh bất ngờ cốc đầu tôi. Giây phút lãng mạng của tôi nhanh chóng kết thúc. Tôi quay sang liếc cậu ta cảm ghét. Bình thường tôi đã rất muốn đánh cậu ta rồi, nhưng bây giờ tôi còn mãnh liệt muốn giết chết cậu ta hơn nữa.

-Chào cậu Thiên Phong! Tổ tên là Nhật Hạ, cảm ơn cậu khi nãy đã giúp tớ mang chồng bài tập lên phòng giáo viên. Tôi xí xốn đi đến trước mặt cậu ấy giới thiệu.

Thiên Phong nhìn tôi dịu dàng mỉm cười, dường như cậu ấy là kiểu người kiệm lời. Các bạn nữ trong lớp tôi có vẻ rất vui trước sự gia nhập của Thiên Phong. Đến lúc này thì tôi mới nhìn đám bạn ái ngại, có lẽ không phải chỉ mình tôi tin vào tình yêu sét đánh, Thiên Phong mới vào lớp chưa đầy một tiếng tôi đã nhận ra có rất nhiều bạn gái chú ý đến cậu ấy rồi, tôi thở dài, tình hình này xem ra tôi có rất nhiều đối thủ.

3. Chương Chap 3: Bức Thư Của Người Bí Ẩn

Chap 3: Bức thư của người bí ẩn

Trước kia tôi học chuyên môn toán nên phần lớn thời gian tôi đều giành để giải bài tập, những môn khác tôi đều học theo kiểu đối phó với giáo viên, chỉ cần đủ 7.0 trở lên là đủ, ngoài ra tôi không quan tâm lắm đến những kiến thức cần tiếp thu. Nhưng khi lên cấp ba đăng kí học chuyên văn tôi mới biết thì ra ngoài toán cũng có những môn học rất thú vị. Lịch sử, sinh học, ngữ văn...tất cả dường như đều mở ra cho tôi một chân trời mới, một thế giới mới khiến tôi say mê khám phá. Lúc này tôi mới cảm thấy có phần hối tiếc vì trước đây tôi đã bỏ qua những điều thú vị này.

Đăng kí học văn ban đầu là do tôi muốn giữ sĩ diện với bạn bè. Nhưng dần dần tôi cảm thấy văn học quả là một môn học thú vị, và đúng như tên nhóc giỏi văn trước kia đã nói với tôi, những người học giỏi toán chưa chắc đã học được văn, và văn học cũng không dễ như tôi nghĩ. Tôi không có khả năng viết ra những bài thơ lay động lòng người, không sáng tác được những áng văn khiến người đọc chảy nước mắt. Nhưng tôi yêu thích những tác phẩm văn học, đặc biệt là các tác phẩm hiện đại của Việt Nam và Trung Quốc. Càng học sâu vào khối C tôi càng thấy mình không muốn quay lại nữa. Trước đây tôi đã từng hối hận vì mình đăng kí học khối C, nhưng giờ tôi lại cảm thấy nếu trước kia mình không lựa chọn điều này thì giờ tôi còn hối hận hơn nữa.

Nhưng vấn đề bây giờ không chỉ là những môn học nữa, điều khiến tôi quan tâm nhiều nhất bây giờ chính là Thiên Phong. Nếu không vào đây học tôi sẽ không có cơ hội gặp được cậu ấy, không biết đến cậu ấy. Chính vì vậy bây giờ tôi có thể vui vẻ khẳng định là trước kia mình đã có quyết định rất đúng đắn rồi.

Thế nhưng cuộc sống cũng không phải lúc nào cũng theo ý mình.

-Chào buổi sáng, Thiên Phong !

Tôi bước vào lớp trong tâm trạng vui như chưa từng được vui. Điều đầu tiên mà tôi làm trong vô thức là đưa ánh mắt về phía Thiên Phong. Cậu ấy cũng vừa thấy tôi và đáp lại bằng một nụ cười dịu dàng.

-Chào buổi sáng, Nhật Hạ!

Ầm...ầm...ầm...

Hình như có tiếng động gì đó rất ồn ào trong ngực tôi, tôi cố kìm nén để không hét lên vì kích động rồi chậm chậm đi lại chỗ mình ngồi. Mấy chiếc bàn gần chỗ tôi bây giờ chật kín người, toàn là mấy cô nàng xinh xinh trong lớp tới bắt chuyện với Thiên Phong. Thiên Phong thì vẫn thế, kiệm lời và có vẻ hơi lạnh lùng, chỉ thi thoảng mỉm cười đáp lại những câu hỏi vu vơ của mấy cô bạn. Nhưng mấy cô bạn trong lớp tôi dường như có động lực gì đó rất lớn, nhất quyết không chịu bỏ cuộc.

Thằng nhóc Thiên Phong vào lớp mới có 1 tuần mà đã cướp mất của cậu hơn ½ fan hâm mộ rồi kìa, Thiên Lam! Cậu định để yên vậy sao?

Danh-một cậu bạn trong lớp huých huých tay Thiên Lam. Tên khó ưa kia có vẻ không để tâm lắm, vẫn ngồi một chỗ loay hoay nghịch khối rubic trong tay. Tôi khẽ liếc về phía Thiên Phong, cậu ấy đang thả đôi mắt đen thẳm lên bầu trời xanh lam qua ô cửa sổ. Một tay chống cằm, những ngọn gió ulla qua đùa giỡn những sợi tóc mượt như tơ trên khuôn mặt thanh tú. Tôi vô thức chống tay lên cằm mơ màng, không hiểu sao tôi rất thích nhìn thấy hình ảnh của Thiên Phong như thế này.

-Nhật Hạ! Thực Anh chọc chọc vào vai tôi cười đều.-Đang ngắm nhìn ai vậy?

Tôi quay lại, hơi ngượng ngùng, không trả lời nó. Thực Anh thấy vậy lấy ngón tay gõ gõ xuống bàn nhìn tôi dò xét.

-Cậu ta nhìn cool đấy chứ?

-Cậu thích Thiên Phong hả? Tôi hỏi Thực Anh với vẻ nghi ngờ, nhưng nhỏ lắc đầu.

-Không!

Nói là không. Thế nhưng tôi thấy nhỏ vẫn dán mắt ngắm nhìn Thiên Phong. Tôi cảm thấy hơi nghi ngờ về câu trả lời của nó nên tiếp tục chất vấn:

-Vậy sao cậu ngắm nhìn người ta say đắm vậy?

Thực Anh quay sang liếc tôi. Trả lời ngắn gọn:

-Trai đẹp là một loại tài nguyên, thấy trai đẹp mà không ngắm đó là một sự lãng phí! Tôi không muốn tài nguyên quốc gia bị lãng phí.

Lí do đơn giản thật.

-Nhưng cũng đáng tiếc thật. Thực Anh quay sang nhìn Thiên Phong thở dài.-Giá mà cậu ấy có thể ở lại đây lâu hơn một chút thì tốt biết mấy.

-Hử? Tôi kinh ngạc ngược lên nhìn Thực Anh.-Cậu nói vậy là sao?

-Ồ...cậu chưa biết sao? Thiên Phong chỉ học với lớp mình một tháng thôi, cuối tháng này cậu ấy phải sang Anh quốc du học rồi.

-Thiên Phong...sang Anh du học....sau một tháng nữa?

Đây là sự thật sao? Tôi gục xuống bàn, nụ cười đông cứng trên môi. Nghe những lời Thực Anh vừa nói sao tôi có cảm giác như đất dưới chân mình sụp đổ vậy? Thế này là sao? Rõ ràng tôi chỉ mới vừa gặp được cậu

ấy có một tuần thôi mà. Còn chưa tạo được những kí ức đẹp đẽ, chưa thể nói cho cậu ấy biết về tình cảm của tôi, vậy mà cậu ấy lại sắp đi rồi. Có phải ông trời thấy cuộc sống của tôi quá nhàm chán nên mới nẩy ra ý định trêu chọc tôi hay không?

Giờ thì tôi mới biết thì ra Thiên Phong là du học sinh mới về nước, cậu ấy được bố mẹ gửi đến học ở trường tôi chỉ có một tháng rồi sẽ sang nước ngoài tiếp tục theo học ở một ngôi trường bên Anh quốc.

Tôi nhìn qua Thiên Phong. Cậu ấy vẫn ngồi lặng yên thả ánh mắt đen thẳm qua khung cửa sổ, mặc kệ sự quan tâm của mấy cô bạn gái đang ngồi xung quanh mình. Dáng vẻ của cậu ấy đúng là vừa lạnh lùng vừa cuốn hút khiến người ta muốn chinh phục. Tôi đưa hai tay vò đầu điên cuồng. Ông trời đúng là biết trêu đùa người khác. Thiên sứ của tôi, hoàng tử trong truyện cổ tích của tôi.

Đùa sao?

Tôi không thể chấp nhận được việc có một người con trai kì lạ bất ngờ nhảy vào cuộc đời tôi, ngang nhiên cướp đi trái tim tôi rồi lại thản nhiên bỏ đi như vậy.

Đúng! Không thể chấp nhận được.

Chính vì thế nên tôi vạch ra một kế hoạch: Tìm cách giữ Thiên Phong ở lại.

Nhưng nói thì dễ, làm được lại là cả một vấn đề.

Tôi nghĩ sớm muộn gì cũng sẽ có cách giữ cậu ấy lại. Thế là tôi bắt đầu suy nghĩ. 1 tuần, rồi 10 ngày, 15 ngày, 20 ngày, 29 ngày. Đến tận ngày cuối cùng mà tôi vẫn không biết phải làm sao để giữ Thiên Phong ở lại. Tôi như đang ngồi trên đồng lửa vậy. Ngày mai là ngày cuối cùng tôi còn gặp Thiên Phong, tôi phải làm sao bây giờ? Tôi lẩn lẩn trên chiếc ghế sofa nhả nhó, nghĩ đến mụ mị đầu óc rồi mà vẫn không tìm ra cách.

-Bé cưng! Em làm sao thế?

Một giọng nói ấm áp vang lên, rồi một bàn tay to chắc chắn xoa xoa đầu tôi. Tôi ngược lên phụng phịu.

-Anh hai!

Anh hai nhìn tôi mỉm cười rồi đặt xuống trước mặt tôi đĩa trái cây ướp lạnh, nếu như bình thường tôi đã nhào đến ăn sạch bách rồi, nhưng bây giờ tôi không có tâm trạng đó. Anh trai thấy biểu hiện của tôi thì có hơi ngạc nhiên, lập tức đưa tay lên trán tôi kiểm tra nhiệt độ.

-Có phải mới uống nhầm thuốc gì không? Có bị sốt không? Lần đầu tiên anh thấy em chê đồ ăn đó.

-Em đang buồn, đừng chọc em. Tôi nói và gạt tay anh trai mình ra.

Anh tôi chỉ cười rồi ngồi xuống bên cạnh khoác vai tôi kéo vào lòng mình. Thấy tôi chỉ thờ dãi, anh vò rối bù mái tóc của tôi.

-Đang lên kế hoạch tỏ tình với thằng nhóc nào hả? Nói với anh đi, anh sẽ tư vấn giúp em.

Tôi chu cái miệng nhỏ xíu ra, đưa tay nhón lấy một miếng lê đưa lên miệng. Anh trai tôi là sinh viên đại học khoa tâm lí, về vấn đề tình cảm thì anh ấy là chuyên gia. Nhờ nắm bắt được tâm lí của đối phương, cộng thêm vẻ bề ngoài cao ráo sáng sủa, tôi biết anh trai vĩ đại của tôi có một thành tích yêu đương rất hoành tráng. Nếu bạn đang lên kế hoạch lừa tình một cô gái nhẹ dạ nào đó? Hãy nhanh chóng tìm tới anh trai tôi. Tôi dám lấy danh dự của mình ra đảm bảo với bạn anh trai tôi là quân sự đáng tin cậy mà bạn có thể tin tưởng. Nhưng về vấn đề của tôi liệu anh ấy có giúp được?

-Minh Khôi!

Tôi nhìn anh trai tôi với vẻ khó xử. Dù sao tôi cũng đang bế tắc, nếu có một người cho lời khuyên miễn phí mà từ chối thì cũng hơi lãng phí. Anh trai vẫn im lặng ngồi ăn lê chờ tôi hỏi, sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt thì tôi cũng nhìn anh quyết định nhờ vả.

-Minh Khôi! anh là người từng trải, anh có biết làm cách nào để giữ một người lại không? ý em là người này chỉ mới gặp thôi, không có quan hệ thân thiết gì cả...nhưng mà em không muốn người đó đi.

Anh tôi ngừng ăn, quay sang nhìn tôi như người ngoài hành tinh, tôi gãi gãi đầu, khả năng diễn đạt của tôi không được tốt. Mà giờ không nói rõ cho anh trai tôi, anh ấy chắc chắn không giúp tôi. Thế là tôi lại phải mất hơn hai tiếng đồng hồ mới làm cho anh hai tôi hiểu tình hình cụ thể.

-Hừm...anh trai tôi đưa tay lên xoa cằm nhíu mày suy nghĩ, tôi thì vẫn như con mèo nhỏ ngược lên chờ đợi câu trả lời của anh.-Vậy thì cứ nói rõ tình cảm của mình cho cậu nhóc đó biết là được. Như vậy may mắn có thể khiến nó cảm động mà ở lại, không may nó vẫn đi thì ít ra em cũng đã tỏ tình được với nó, nó sẽ nhớ về em một thời gian.

-Làm sao để nói rõ tình cảm của mình cho cậu ấy biết? Tôi nhìn anh trông chờ.

-Cách dễ nhất là viết thư. Cứ viết ra những gì em suy nghĩ về cậu ta là được. Nếu thằng nhóc đó là người tử tế, anh tin chắc nó sẽ trân trọng tình cảm của em, còn nếu nó hời hợt...tiền nó đi càng nhanh càng tốt.

Nghe anh trai nói vậy tôi nghĩ ngợi một chút rồi lách thếch đi về phòng. Ít ra cũng có cách giải quyết rồi. Bây giờ tôi phải viết thư cho cậu ấy. Nhưng viết cái gì bây giờ? Tôi suy nghĩ một chút rồi cầm bút cầm cúi viết. Đến sau này tôi cũng không thể nhớ rõ tôi đã viết cho cậu ấy những gì. Chỉ biết lúc viết xong bức thư đó tôi nhìn đồng hồ thấy đã hơn 2 giờ sáng rồi. Tôi nhìn lại cuộn giấy mình vừa viết. Dài hơn cả một bức tấu sớ nữa. Tôi cảm thấy hơi lo lắng. Liệu cậu ấy có kiên nhẫn đọc hết bức thư mà tôi viết cho cậu ấy không?

Ngày cuối tuần.

Khi tiết học cuối cùng kết thúc, một nhóm trong lớp tôi có nhiệm vụ làm tổng vệ sinh lớp học. Thiên Phong cũng nằm trong nhóm người này. Tôi từ chối lời rủ rê của Thực Anh đi ăn kem, cố ý xếp sách bút thật chậm, chờ đến khi chỉ còn vài người trong lớp mới len lén bỏ cuộn giấy-thư tình vào ngăn bàn của Thiên Phong. Nhưng vẫn còn chưa yên tâm nên tôi đợi ở bên ngoài chờ xem phản ứng của cậu ấy sau khi đọc xong bức thư sẽ thế nào.

Khi mọi người ra về hết chỉ còn lại Thiên Phong ở trong lớp, tôi thấy cậu ấy đã phát hiện ra bức tấu sớ-thư tình tôi để trong ngăn bàn. Cậu ấy hơi ngạc nhiên mở ra đọc. Thấy hành động này, tim tôi đập loạn lên vì hồi hộp. Tôi cũng không thể nhớ được rốt cuộc hôm qua mình đã viết những gì trong đó, chỉ biết là Thiên Phong đọc mãi mà vẫn chưa xong, khuôn mặt cậu ấy vẫn lạnh lùng vô cảm, từ đầu đến giờ tôi chưa hề thấy cậu ấy tỏ ra một chút cảm xúc nào ngoài sự bình thản.

Tôi chậm chậm ngồi xuống dựa lưng vào cửa. Rốt cuộc Thiên Phong cảm thấy như thế nào? Tôi không dám hi vọng bức thư của mình có thể giữ cậu ấy ở lại, điều quan trọng là tôi muốn cho cậu ấy biết cảm xúc của tôi đối với cậu ấy.

Vài phút trôi qua, tôi ngược đôi mắt trong veo lên nhìn bầu trời xanh thẳm cười buồn. Không biết những gì tôi đang làm có phải ngớ ngẩn quá hay không? Tôi và Thiên Phong chỉ mới gặp nhau trong một tháng ngắn ngủi, cái gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên chỉ là cảm xúc của riêng bản thân tôi, Thiên Phong có lẽ còn không có chút ấn tượng với tôi chứ đừng nói là thích. Nghĩ lại thì tôi thấy bản thân mình cũng thật ngu ngốc, rõ ràng ngay từ đầu tôi biết mình và Thiên Phong sẽ không đi đến một kết thúc nào cả, sao tôi không thể bắt mình đừng thích cậu ấy? sao tôi không tài nào làm chủ được cảm xúc của bản thân? sao không thể nào ngăn cho trái tim mình đừng đập loạn lên mỗi khi nhìn thấy cậu? Tại sao?

Tình yêu là điều khó lý giải. Nó khiến cho con người ta trở nên sáng suốt thì khó, nhưng khiến một người thông minh trở nên ngu ngốc thì rất dễ. Anh trai tôi đã từng nói với tôi như vậy. Anh ấy là một chuyên gia tâm lý còn không thể lý giải được hướng hồ gì là một con bé ngốc như tôi.

-Nhật Hạ...sao cậu ngồi đây?

Có tiếng nói vang lên khiến tôi giật mình, Thiên Lam đang từ đầu hành lang đi lại gần tôi có vẻ ngạc nhiên, tôi vội vàng bật dậy, dùng hết sức bịt miệng cậu ta lại, lúi ra một góc khuất, sau đó len lén nhìn về phía lớp học. Cánh cửa lớp vẫn im lìm, không thấy Thiên Phong đi ra, có lẽ cậu ấy đang đọc bức thư. Có lẽ khi này cậu ấy không nghe thấy tiếng Thiên Lam gọi tôi. tôi thở phào nhẹ nhõm. Lúc này Thiên Lam thô bạo hất tay tôi ra khỏi miệng bức xúc:

-Cậu điên à? Làm gì mà len lén lút lút như đang đi ăn trộm thế?

-Không liên quan đến cậu. Tôi liếc cậu ta một cái rồi quay lưng đi về.

Thiên Lam vẫn đứng đó nhìn theo tôi khó hiểu, rồi tôi cũng thấy cậu ta bỏ đi sau khi đã ném lại cho tôi một câu:

-Đồ dở hơi!

Sáng thứ hai.

Sau một ngày một đêm lặn lội trên giường, vật vả cố ép mình quên đi giấc mơ đẹp Thiên Phong, cuối cùng tôi cũng đã lấy lại được dáng vẻ thường ngày, nhưng đâu đó trong tim mình tôi vẫn thấy buồn man mác, cảm giác như vừa có thứ gì rất quan trọng vụt mất vậy. Tôi thở dài ngược lên bầu trời xanh cao vợi vợi. Giờ này có lẽ Thiên Phong đã lên máy bay rồi, cũng có thể cậu ấy đã ở cách xa tôi cả một vòng trái đất rồi.

Thôi quên đi.

Giấc mộng dù đẹp cũng chỉ là giấc mộng thoáng qua. Nếu cứ níu giữ không chừng sẽ khiến bản thân mình càng bị thương tổn. Đến bây giờ thì tôi đã chấp nhận Thiên Phong là một giấc mộng đẹp đi ngang qua cuộc đời tôi, đem đến cho tôi những cung bậc cảm xúc kì lạ mà tôi chưa từng biết đến, bây giờ thì cậu ấy đã đi rồi, mặc dù thấy hơi hụt hẫng nhưng tôi tin mình sẽ sớm quay lại được cuộc sống yên bình trước kia nhanh thôi. Tôi bước đi trên hành lang vắng vẻ, không thể nào ngăn được nỗi buồn man mác đang dâng lên trong lòng.

Nếu có một ngày ai đó hỏi bạn: Thứ gì ở phía trước mình mà bạn không thể nào thấy được, thì câu trả lời: đó chính là tương lai.

Đúng. Tương lai là thứ ở phía trước mà mình không thể nào thấy trước được. Với tâm trạng buồn man mác bước vào lớp, tôi lại như thói quen đưa mắt nhìn về chỗ ngồi của Thiên Phong, tưởng rằng bây giờ nơi đó chỉ là một chiếc bàn trống vắng giống như khoảng trống cậu ấy đã vô tình tạo ra trong trái tim tôi. Nhưng không phải như vậy.

-Thiên Phong?

Đôi mắt trong veo của tôi mở to ngơ ngác. Có phải tôi nhìn nhầm hay không? Thiên Phong đang ngồi ở đó, bình thản nhìn ra khoảng trời xanh thẳm qua khung cửa sổ. Như vậy là sao? Giờ này lẽ ra cậu ấy đã ở trên máy bay mới đúng, sao Thiên Phong vẫn đang ngồi đây?

-Làm gì mà kinh ngạc vậy? Thực Anh phẩy phẩy tay trước mặt tôi, rồi theo ánh mắt của tôi nhìn sang Thiên Phong hiểu ra vấn đề.-À...cậu ngạc nhiên lắm đúng không?

-Ồ...tôi nhìn Thực Anh rồi nhìn sang Thiên Phong khó hiểu.-Sao Thiên Phong vẫn ở đây? Không phải cậu ấy phải sang Anh sao?

-Cậu ấy không đi nữa. Thực Anh nói rồi ngồi xuống chiếc bàn gần đó mỉm cười.-Nghe nói có ai đó viết thư mong cậu ấy đừng đi. Không biết nội dung bức thư nói gì mà Thiên Phong đổi ý xin bố mẹ cho cậu ấy ở lại đây học. Lớp mình đang bàn tán xôn xao tìm ra chủ nhân của bức thư nặc danh đó.

Tôi nhìn Thiên Phong cười, khóe miệng khẽ giật giật. Cậu ấy thật sự vì bức thư của tôi mà ở lại sao? Cậu ấy thật sự không sang Anh du học nữa sao? Đây có phải một giấc mơ hay không? Đám bạn gái trong lớp vẫn vây quanh Thiên Phong bàn tán về bức thư có vẻ hào hứng lắm, nhưng những lời dối thoại của họ khiến tôi giật mình.

-Thiên Phong! Rốt cuộc thì ai đã gửi bức thư đó cho cậu? Minh Khuê-cô bạn ngồi cùng bàn với cậu ấy dò hỏi.

-Người đó không nói tên.

Thiên Phong bình thản trả lời. Tôi thì thở phào nhẹ nhõm, hên là lúc đó tôi quên không kí tên. Không là giờ tôi có scandal hoành tráng rồi.

-Tớ cá chủ nhân bức thư đó là một nhỏ mê cậu như điên đấy.

Linh Nga –lớp phó phong trào nhìn khắp một lượt trong lớp với vẻ hào hứng. Xem ra dạo này thiên hạ quá thái bình khiến nó ăn không ngon ngủ không yên rồi. Và đúng như sự mong đợi của nó, khi nghe đến có người mê Thiên Phong thì đám fan cuồng của cậu ấy nghiêng rằng kết kết và nhìn nhau bằng ánh mắt sắc lẹm dò xét. Tôi lạnh người. Họ mà biết là tôi chắc tôi sẽ khó sống.

-Không ngờ thời đại này rồi mà vẫn còn người viết thư tình. Thiên Lam hai chân gác lên bàn liếc qua đám đông Thiên Phong góp chuyện.-Dù không biết là ai, nhưng không dám cho người khác biết danh tính của mình thì tớ dám chắc đó là một cô nàng xấu như gôlia, nếu không bị sút môi rồi thì chắc đó cũng là một thằng biến thái đồng bóng nào đó say mê nên muốn níu giữ cậu ở lại. Hahahaha!!!!

Gôlia...

Sút môi rồi...

Biến thái đồng bóng....

Bà nó! Chưa bao giờ tôi cảm thấy muốn giết chết thằng nhãi Thiên Lam như lúc này. Chiếc cặp trên tay tôi ngay lập tức bay vào mặt cậu ta, cả lớp sững sờ, Thiên Lam cũng bất ngờ nên đưa mặt hứng trọn cái cặp, ba giây sau đó cậu ta lập tức lao lại đẩy tôi ép vào một bức tường hùng hổ.

-Con nhóc xấu lạ! Cậu lại lên cơn rồi sao? Tự dưng sao lại ném cặp vào mặt tôi, có biết khuôn mặt là thứ quan trọng nhất của tôi không hả?

-Cái khuôn mặt mốc của cậu trong mắt tôi không đáng một xu. Tôi hung hăng đẩy cậu ta ra.-Hôm nay không phải đến phiên trực nhật của cậu sao? Nhắc mông lên mà làm việc đi, đừng có ở đó mà nói xấu người khác, đúng là đồ con trai nhiều chuyện.

-Cậu nói gì?

-Hazzz...hai người các cậu đúng là Tom và Jerry, ngày nào không cãi nhau thì không chịu được hả?

Lớp phó Linh Nga lên tiếng. Lúc này tôi mới quay sang và thấy cả lớp đang dán mắt vào chúng tôi. Thậm chí cả Thiên Phong cũng đang nhìn chúng tôi với vẻ hiếu kì. Tôi hơi giật mình, không biết hành vi kích động thái quá của tôi có khiến ọi người nghi ngờ không? Nhưng nhìn thái độ của mấy đứa bạn tôi nghĩ là không, việc tôi và Thiên Lam cãi nhau diễn ra như cơm bữa mà.

Mấy cô bạn gái còn hỏi Thiên Phong rất nhiều về chủ nhân của bức thư kia, nhưng cậu ấy dường như không muốn tìm ra người đó, hoặc tính cách của cậu ấy vô tâm nên không ai biết được tôi chính là thủ phạm. Mà cũng không cần quan tâm nhiều nữa. Tôi khẽ mỉm cười mơ màng. Thiên Phong đã ở lại. Chỉ cần như vậy là tôi vui rồi.

4. Chương Chap 4: Kế Hoạch Tỏ Tình

Ngày nối ngày lặng lẽ trôi qua, mới đó mà đã hết một học kì rồi. Thời gian qua tôi vẫn chìm đắm trong giấc mộng đẹp mà Thiên Phong mang đến. Kể từ lúc cậu ấy quyết định không đi sang Anh du học nữa tôi đã bắt đầu lên một kế hoạch hoàn hảo tỏ tình . Thế mà hơn 3 tháng rồi tôi vẫn dậm chân tại chỗ, hằng ngày chỉ biết lặng lẽ dõi theo từng cử chỉ của Phong chứ không biết phải làm sao đến trước mặt cậu ấy bày tỏ . Thì ra để thổ lộ tình cảm ột người nào đó cũng không phải dễ dàng gì.

Qua một thời gian quan sát Thiên Phong tôi đã hiểu hơn một chút về con người của cậu ấy, chẳng hạn như sở thích của cậu ấy: Dường như Thiên Phong không có sở thích gì đặc biệt cả, thói quen của cậu ấy: Thường ngồi một mình lặng nhìn bầu trời xanh lam qua khung cửa sổ. Thiên Phong rất nghiêm túc trong các môn học và những hoạt động do trường lớp tổ chức, cậu ấy học đều các môn và cùng với Thiên Lam là hai người dẫn đầu trong lớp về thành tích học tập.

Thiên Phong ít nói và không tỏ ra thân thiết với ai cả. Tôi có cảm giác cậu ấy luôn ở trong một thế giới bí ẩn không ai có thể chạm vào được. Thế nhưng tôi lại cố chấp muốn bước vào cái thế giới bí ẩn ấy. Tôi

muốn hiểu cậu ấy nhiều hơn nữa, nhưng phải làm sao để cậu ấy nhận ra tình cảm của tôi. Càng nghĩ lại càng thấy đau đầu. Mà có một vấn đề nghiêm trọng mà tôi mới nhận ra rằng có rất nhiều bạn gái xinh xắn trong lớp tôi để ý đến Thiên Phong, tôi ngấm hết một lượt mấy cô nàng tình địch đó rồi nhìn lại mình. Nếu so sánh về nhan sắc thì tôi thua kém xa họ.

-Nhật Hạ! Sao lại ngồi ngẩn ngơ vậy? Thực Anh ngồi xuống trước mặt tôi rồi theo ánh mắt tôi nhìn sang Thiên Phong thở dài.

Tôi giật mình nhìn lên nhỏ, không biết Thực Anh có nhận ra tôi đang để ý Thiên Phong hay không, chỉ thấy nó nhìn tôi cười cười có vẻ gian xảo. Còn chưa biết phải đối phó với nó thế nào thì tên đáng ghét Thiên Lam ở đâu cũng xà vào chỗ tôi huyền thuyên:

-Nhật Hạ! Cậu xếp hạng bao nhiêu? điểm tổng kết có cao không? Thiên Lam hỏi tôi nhưng chẳng đợi tôi trả lời, cậu ta giật luôn tờ bảng điểm của tôi lên coi.-Chỉ có hạng 6 thôi à? Không ngờ cậu bèo bọt như vậy?

Câu nói của cậu ta vừa dứt thì có hơn 20 cặp mắt đăm đăm sát khí của những người từ hạng 6 trở xuống liếc cậu ta trừng trừng, trong đó đương nhiên có cả tôi. Thằng nhóc đáng ghét này, cứ tưởng mình đứng đầu lớp thì hay lắm chắc, nếu tôi không bị điểm liệt hai môn sử và địa thì chắc chắn không đứng hạng 1 cùng cậu ta cũng có thể chiếm hạng hai rồi. Nhưng tôi không bận tâm lắm về xếp hạng của mình. Vấn đề đang khiến tôi đau đầu bây giờ là phải làm sao để tỏ tình với Thiên Phong.

Đây đúng là một thử thách khó khăn đối với một cô bé ngây thơ như tôi, bởi lẽ từ trước đến giờ tôi chưa từng tỏ tình với ai cả, mà cũng chẳng có ai tỏ tình với tôi cả, chính vì thế mà tôi không có chút kinh nghiệm nào trong tình trường.

-Ra về đi ăn kem đi, tớ phát hiện được một quán kem gần trường rất ngon. Thực Anh ghé sát tôi rủ rê. Thiên Lam thì phản bác liền.

-Ăn nhiều đồ ngọt quá sẽ mập ú lên đó, tan học chúng ta đi chơi trượt patin đi.

-Trò đó nguy hiểm lắm, tớ không đi đâu.

-Cậu không chơi cũng được, ngồi đó xem bọn tớ chơi.

Hai đứa bạn đang cãi nhau chí chóe. Tôi thì thờ dãi chán nản. Chưa nghĩ ra cách tỏ tình với Thiên Phong thì tôi chẳng có tâm trạng đâu mà ăn uống chơi bời. Giá mà hai đứa bạn thân này có thể giúp được tôi thì tốt biết mấy.

Một tia sáng lóe lên trong đầu tôi. Tôi nhìn hai đứa bạn mỉm cười khiến tụi nó giật mình. Tại sao tôi lại không nghĩ ra điều này sớm hơn. Trong những lúc bế tắc như thế này thì bạn bè là một nguồn gợi ý vô tận.

-Thiên Lam, Thực Anh! Tan học ghé nhà tớ chơi nhé!

-Ghé nhà cậu? Thiên Lam nhìn tôi khó hiểu.

-Đúng...tớ cần đến sự giúp đỡ của hai cậu..ghé nhà tớ nhé.

Mặc dù không hiểu được chuyện gì xảy ra với tôi, nhưng thấy bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống người khác của tôi thì tụi nó cũng đành đồng ý.

Chỉ có điều tôi không ngờ đến là hôm nay anh trai yêu quý của tôi bắt ngờ trở về sau 1 tuần mất dạng. Buổi cắm trại của lớp anh ấy dường như rất thành công, tôi thấy anh ấy có vẻ rất vui sau chuyến đi, chỉ có tôi là khổ sở, suốt cả một tuần không có anh ở nhà ngày nào cũng chỉ biết ăn sandwich và mì gói. Biết được nỗi khổ của tôi trong một tuần qua nên vừa mới về đến nhà là anh ấy làm cho tôi bao nhiêu là thức ăn ngon lành.

-Nhật Hạ! Bố mẹ cậu đi làm chưa về hả? Thiên Lam ngó nghiêng quanh căn phòng của tôi thắc mắc.

-Bố mẹ tớ là nhà nghiên cứu khoa học nên đã ra nước ngoài công tác hơn một năm rồi, hiện tại chỉ có tớ và anh trai sống chung trong nhà này thôi.

-Đang tổ chức hội nghị bàn tròn đấy à? anh tham gia được không?

Anh trai tôi đẩy cửa bước vào. Trên tay anh là một chiếc khay sắt đựng đầy bánh ngọt và trái cây ướp lạnh. Tôi không muốn anh trai tôi biết tôi đang để ý đến một người con trai, chưa nói đến việc anh ấy sẽ trêu chọc tôi, nếu trong lúc nói chuyện qua điện thoại với bố mẹ mà anh ấy vui miệng nói ra thì khả năng bố tôi bay về đây đưa tôi sang Mỹ sống với họ là rất lớn. Nhưng nhìn chiếc khay đầy ắp thức ăn thì tôi không thể từ chối được. Tôi biết một khi nói không với anh là anh cũng tiện tay đem nó đi mất.

Thiên Lam không khách sáo nhảy xuống cướp ngay chiếc bánh ngọt trước mặt tôi, đúng chiếc bánh mà tôi đang định cầm lên. Tôi liếc nó tức tối, muốn gây sự với tôi ở ngay trong lãnh thổ của tôi sao?

-Cám ơn hai đứa vì đã quan tâm đến cô em ngốc nghếch của anh. Anh tôi vừa nói vừa đẩy khay thức ăn tới trước mặt hai đứa bạn tôi mỉm cười.-Cứ ăn tự nhiên đi nhé, bánh ngọt anh làm còn dưới bếp nhiều lắm.

Anh tôi đúng là lo lắng dư thừa, từ “khách sáo” trước giờ không hề tồn tại trong từ điển sống của hai đứa bạn tôi. Thế nên chưa đầy một tiếng khay thức ăn đã trống trơn, ba đứa tôi thì hạnh phúc ôm cái bụng no căng mỉm cười mãn nguyện. Phải cộng nhận anh tôi là con trai nhưng tài nghệ nấu ăn rất khá.

-Nhật Hạ! Rốt cuộc cậu kéo bọn tớ tới đây là có chuyện gì muốn nhờ?

Thiên Lam ngậm ngậm chiếc tấm nhìn tôi tò mò. Lúc này Thục Anh và anh trai cũng bắt đầu chú ý đến tôi. Nghĩ đến chuyện phải nói thế nào để mọi người cho tôi lời khuyên mà không để lộ bí mật tôi thấy hơi khó khăn.

-Ừm... vấn đề này có hơi khó nói. Tôi nhìn một vòng khắp khuôn mặt của ba người ấp úng.-Các cậu..các cậu đã thích ai bao giờ chưa?

.-Sao lại hỏi một câu có vẻ lạc đề như vậy? Thiên Lam liếc tôi ngáp ngáp.

-À...về chuyện này tớ muốn hỏi ý kiến các cậu, thường thì...người ta tỏ tình như thế nào? liếc qua thấy ba người kia đang nhìn tôi tò mò, tôi vội vàng khỏa lấp sự thật.-Là vì bạn của tớ muốn nói với một người rằng cô ấy thích cậu ta, cô ấy hỏi tớ, nhưng tớ lại không biết gì nên mới nhờ mọi người tư vấn hộ xem khi yêu thì cần phải làm gì...đại loại thế.

Nói xong ngừng lại tôi thấy Thiên Lam vẫn ngơ ngẩn nhìn tôi, dường như cậu ấy không nhận ra là tôi đang nói dối, còn anh trai tôi và Thục Anh chỉ nhếch mép cười nhạt, hình như tôi bị họ nắm đuôi rồi.

-Xin lỗi, về vấn đề này thì tớ không thể giúp cậu được rồi. Tớ chưa từng tỏ tình với ai cả. Thục Anh nhìn tôi ái ngại.

-Tớ cũng thế. Trước giờ chỉ có mấy con gái đi theo tớ tỏ tình thôi! Thiên Lam hãnh diện nói với tôi.

Tôi thở dài, uống công mời hai đứa vô dụng này về nhà, đã không giúp được tôi còn phải mất cho tụi nó mớ đồ ăn ngon lành. Đúng lúc này thì anh trai tôi đặt tách trà trên miệng xuống nhìn tôi mỉm cười lắc đầu.

-Nhật Hạ ngốc! Tại sao chuyện này em không hỏi một chuyên gia như anh?

Ba đứa tôi ngược nhìn anh. Tôi cũng đã nghĩ đến vấn đề này rồi, nhưng ban đầu vì tôi không muốn anh trai tôi biết quá nhiều về chuyện của tôi và Thiên Phong nên không muốn nói với anh, hơn nữa theo tôi được biết thì anh trai vĩ đại của tôi trước giờ chỉ giỏi đi lừa tình mấy cô gái nhẹ dạ, chứ nếu là một tình yêu nghiêm túc chưa chắc anh ấy đã giúp được. Thế nên bây giờ tôi nhìn anh ấy, vẻ nghi ngờ hiện rõ trong đáy mắt. Anh trai tôi khẽ nhếch môi cười, đưa tay gạt một vạt tóc trên trán.

-Nếu muốn một người con trai nào đó để ý đến mình. Điều quan trọng trước tiên là cô gái đó phải dễ thương.

-Dễ thương? Tôi tròn mắt nhìn anh.

-Đúng! Phải dễ thương. Em chưa nghe câu “con trai yêu bằng mắt, con gái yêu bằng tai sao?” Nếu một cô gái có vẻ ngoài dễ thương thì đây là điểm đầu tiên được người kia để ý.

-Về chuyện này tớ đồng ý với anh Khôi! Thục Anh cũng gật gù đầu.-Quả thực tiêu chuẩn đầu tiên mà tụi con trai lựa chọn bạn gái luôn là vẻ bề ngoài của cô ấy. Nếu muốn cậu con trai nào đó để ý đến mình trước tiên bạn phải đẹp.

-Phải làm sao thì mới trở thành một cô gái dễ thương được? Tôi nhìn Thực Anh hào hứng, xem ra vấn đề bắt đầu có cách giải quyết rồi.

-Chuyện này mà cậu cũng phải hỏi tớ sao? Quần áo đâu phải chỉ để chơi, trưng diện vào. Nhìn con công mà học hỏi đi, để quyến rũ bạn tình nó đã trưng diện lên người mình bộ cánh đẹp nhất trong thế giới loài chim đó, hzz... ngay cả động vật còn biết điều này mà cậu không biết thì đúng là kém cỏi hơn cả động vật.

Đó là công đực mà...

Tôi thộn mặt nhìn nó thuyết giảng, còn anh trai tôi và Thiên Lam ngồi bên cạnh cũng gật gật đầu phụ họa. Tôi nhíu mày, bắt chước con công tỏ tình? Thế có nghĩa là tôi sẽ đứng trước mặt Thiên Phong, nói tôi yêu bạn sau đó xù lông khoe ra bộ lông đuôi sắc sỡ à? bạn ấy sẽ vì bộ lông đuôi mà thích tôi? như vậy cũng được sao? mà tôi thì làm gì có bộ lông sắc sỡ của con công? Đường như biết tôi đang lan man suy diễn ra mấy hình ảnh kì quái nên anh trai tôi giơ tay cốc đầu tôi. Thiên Lam thì có vẻ hơi suy tư, sau đó đặt cốc nước lạnh xuống bàn nêu ý kiến:

-Tôi lại không nghĩ như vậy. Không phải đứa con trai nào cũng chọn bạn gái qua vẻ đẹp bên ngoài. Tôi ngược lên nhìn Thiên Lam, đây mới đúng là chân lý. Không ngờ cậu ta lại bồi thêm cho tôi một câu như thế này.-Chỉ cần cô bạn đó không thuộc dạng “xấu lạ” giống như Nhật Hạ của chúng ta là duyệt được rồi.

Càng nghe mọi người nói tôi lại càng thấy mất tự tin hơn. Tôi ngồi lặng im một chút, cố sắp xếp ý kiến mới tiếp nhận vào đầu. Nói tóm lại muốn người ta biết được tình cảm của tôi thì bắt buộc tôi phải tỏ tình, mà trước đó, tôi đi đến trước tấm gương trên bàn nhíu mày, trước đó tôi phải thay đổi phong cách “xấu lạ” của mình đã.

Buổi chiều hôm đó sau khi Thiên Lam và Thực Anh đã về thì anh trai tôi đã kéo tôi đến một tiệm tóc quen gần nhà bắt đầu chiến dịch giúp tôi thay đổi hình tượng.

Khỏi phải nói cũng biết anh trai tôi mừng đến thế nào khi tôi chịu bỏ đi phong cách tom boy để trở thành một cô gái đáng yêu nữ tính, dường như người anh trai nào trên thế giới cũng không muốn em gái mình là kẻ khác người. Mái tóc giống như các nam sao hàn của tôi bị cắt tĩa không thương tiếc, sau đó người ta còn gội đầu cho tôi, rồi duỗi thẳng nó ra, rồi lại cắt tĩa, không biết phải trải qua bao nhiêu công đoạn. Anh trai tôi thì ngồi ở ghế gần đó đọc báo, thì thoảng liếc nhìn tôi mỉm cười với vẻ hài lòng.

Tôi rất muốn biết mái tóc của tôi ruốt cuộc đã bị biến thành thứ gì nên sau khi cô chủ tiệm cắt xong tôi ghé mắt nhìn qua gương, nhưng anh trai tôi lại nhanh hơn, bịt mắt tôi lại, thanh toán tiền sau đó lôi tôi ra xe. Tôi không biết anh trai tôi làm gì nên cần nhằn anh ấy suốt cả đoạn đường đi, cho đến lúc anh ấy dừng xe thì tôi thấy trước mặt mình là một shop thời trang rất lớn. Tôi còn đang ngơ ngác thì lại bị kéo vào trong.

-Chỉ thay đổi kiểu tóc thì chưa thể làm ăn được gì cả, em cần có những bộ đồ phù hợp với con gái. Anh tôi nói rồi không đợi tôi có ý kiến, tự mình đi vào chọn cho tôi mấy bộ đầm mà anh cho là hợp với tôi.

Tôi vẫn đứng đó, dãn mắt nhìn anh mình tự biên tự diễn. Tôi thay đổi như vậy rõ ràng anh trai tôi rất vui, mà tôi cũng có thể hiểu được tâm trạng của anh, suốt 16 năm hai anh em sống chung với nhau tôi lúc nào cũng ở trong bộ dạng của một cậu nhóc, ở nhà toàn diện mấy bộ đồ của con trai, cắt tóc giống con trai, thậm chí tính cách cũng y như một đứa con trai, đã không dưới 100 lần anh thắc mắc không biết có phải tôi bị lệch lạc về giới tính hay không? Tôi còn nhớ có một lần tôi đã đùa anh trả lời là có, kết quả là anh ấy bị sốc tự kỉ suốt cả 1 tuần lễ, bố mẹ tôi lúc đó còn có ý định đưa tôi đi gặp bác sĩ tâm lí nữa chứ.

-Bé cưng! Anh trai tôi sau khi dặn dò chị nhân viên xếp mấy bộ đầm anh chọn cho tôi vào túi thì đi đến xoa đầu tôi triu mến.-Để mừng em trở lại với giới tính thật của mình anh đã dốc hết tiền tiêu vật mẹ gửi tháng này mua đồ cho em đó. Thấy anh hai thương em chưa? Vào thay bộ đầm này rồi ra đây!

Anh tôi đưa cho tôi một bộ đầm trắng rồi đẩy tôi vào phòng thay đồ, đóng cửa lại mặc kệ tôi có muốn làm theo lời anh hay không. Mấy chị nhân viên nhìn hai anh em tôi mỉm cười, nhìn họ tôi biết không ít người ghen tị với tôi vì có người anh yêu thương em gái như vậy. Tôi cũng cảm thấy rất hạnh phúc và may mắn vì có một người anh như anh ấy. Không muốn làm anh ấy thất vọng tôi cũng ngoan ngoãn thay bộ đồ hầm hờ trên người bằng bộ đầm nữ tính anh vừa đưa. Ban đầu tôi có hơi lúng túng vì không quen với việc mặc những bộ đồ như thế này. Tôi không biết bộ dạng của tôi sau khi thay đổi thế nào? chỉ biết lúc tôi mở cửa bước ra anh trai tôi thì mỉm cười, còn mấy chị nhân viên có hơi sững sốt.

-Được rồi đó, giờ thì nhìn xem! Anh trai tôi đẩy tôi đến trước một chiếc gương lớn.

Giờ thì đến lượt tôi sững sờ. Ai đang ở trước mặt tôi đây? Ai đang đứng cạnh anh trai tôi đây? Tôi đưa tay chạm lên mặt, người con gái trong gương cũng làm hành động đó đồng thời với tôi. Tôi há hốc miệng, khóe mắt giật giật. Là tôi đây sao? Thật sự là tôi đây sao? Cô bé đáng yêu này thật sự là tôi sao? Mái tóc đã được sửa lại thành những lọn mượt như tơ rũ chạm đến vai chứ không còn hỗn độn bù xù như hồi trước, khuôn mặt nhờ có mái tóc mà phô diễn hết được vẻ đẹp vốn có của nó. Rồi còn bộ váy nữa. Tôi nhìn anh trai mình đang mỉm cười hài lòng, rồi lại nhìn vào tấm gương trước mặt còn chưa hết ngỡ ngàng.

-Ngạc nhiên không? Em gái của anh vốn dĩ là một cô bé đáng yêu đó chứ!

Tôi mỉm cười toe toét gật gật đầu. Cứ tưởng sau khi thay đổi phong cách tôi sẽ trở thành một bộ dạng ngớ ngẩn lắm, không ngờ tôi lại trở thành một nàng công chúa dễ thương như thế này, tôi rất thích bộ dạng mới của tôi, bây giờ tôi đã có thể tự hào là mình đẹp còn hơn cả Thực Anh nữa. Với nhan sắc này của tôi liệu có thể khiến cho Thiên Phong nghiêng ngã được hay không? Tôi vui mừng cười toe toét.

Thiên Phong! Chờ tớ nhé. Ngày mai cậu sẽ được nhìn thấy bộ dạng đáng yêu chết người này của tớ.

Về đến nhà tôi cũng không nỡ thay bộ đầm trắng xinh xắn trên người ra, cứ mặc như thế chạy loăng quăng khắp nơi, lúc đó anh trai tôi đã nói tôi nhìn như một đám mây đi lạc trong nhà. Và việc làm của anh trai tôi sau khi về nhà là xộc ngay vào phòng tôi, lôi hết mấy bộ đồ hầm hờ của con trai đem ném hết mặc cho tôi lèo nhèo đòi giữ lại.

Vậy là coi như bước đầu của kế hoạch tỏ tình đã hoàn thành, tôi đã lột xác trở thành một cô gái dễ thương đủ để tự tin đứng trước mặt Thiên Phong được rồi. Việc tiếp theo chính là tỏ tình. Công đoạn này lại khiến cho tôi thấy đau đầu, tôi nên tỏ tình với cậu ấy như thế nào? Xin số điện thoại của cậu ấy sau đó tỏ tình qua tin nhắn, hay nên đứng trước mặt cậu ấy tỏ tình?

Tôi ôm con thỏ bông nằm lăn lăn trên giường trần trổ. Nếu tỏ tình qua tin nhắn thì có vẻ hơi hợt quá, làm như vậy cậu ấy chắc chắn sẽ không thể hiểu được tình cảm của tôi giành cho cậu ấy, mà đứng trước mặt nói thích cậu ấy thì tôi lại không có đủ can đảm. Dẫn do suy nghĩ một lúc lâu tôi quyết định là sẽ viết thư tình rồi đưa tận tay cho cậu ấy. Lần trước bức thư bày tỏ tình cảm của tôi phát huy tác dụng rất tốt, Thiên Phong đọc nó xong đã quyết định ở lại đây, vậy nên bây giờ tôi nên tiếp tục phát huy ưu điểm viết thư bày tỏ của mình. Nghĩ sao làm vậy. Tối hôm nay tôi ngồi nắn nót từng chữ bày tỏ tình cảm của mình vào một bức thiệp màu hồng nhỏ nhỏ, sau đó nằm gục luôn xuống bàn mơ màng ngủ.

Thiên Phong....

Tôi sẽ tỏ tình với cậu...

Sáng ...

Bầu trời hôm nay trong xanh không một gợn mây, gió mơn man lướt qua từng khe cửa khẽ ngân nga khúc nhạc phiêu lãng, nắng vàng dịu dàng trải nhẹ trên những chùm hoa ngọc lan trắng muốt nở muộn, tôi mỉm cười nhìn những cánh bướm vàng lơ đãng đang bay lượn trong vài giây rồi hồi hộp bước vào lớp.

Lớp học của tôi hôm nay vẫn huyền ảo như mọi ngày. Tôi dừng lại trước cửa dẫn đo vài giây, bàn tay nhỏ bé lúng túng đưa lên vuốt nhẹ mái tóc mai, không biết khi nhìn thấy tôi trong bộ dạng này Thiên Phong sẽ có phản ứng như thế nào? Tôi hi vọng là cậu ấy sẽ thích tôi hay chí ít là có một chút ấn tượng với tôi, hôm nay tôi đã quyết định lấy hết can đảm để tỏ tình với cậu ấy. Tôi hít thở một hơi thật sâu lấy lại sự tự tin rồi mở cửa bước vào.

-Chào các cậu! Tôi khề cật tiếng rồi đưa mắt nhìn về chỗ hai đứa bạn thân.

Phụt!!!!!!!!!!

Thiên Lam đang uống sữa dâu, nghe tôi lên tiếng cậu ấy quay lại và phun hết ngụm sữa trong miệng ra ngoài, sau đó ho sặc sụa. Tôi liếc cậu ta, có cần phải kinh hoàng như thế không? Tôi đâu phải zombie đội mồ sống dậy. Nhưng không chỉ có Thiên Lam là bất ngờ, trong lớp các bạn cũng trở mắt nhìn tôi đầy kinh ngạc.

Ai cũng tỏ ra bất ngờ, chỉ riêng Thiên Phong vẫn bình thản như không, lặng lẽ chống tay nhìn bầu trời qua khung cửa sổ. Tôi có hơi thất vọng, lặng lẽ đi về chỗ ngồi.

-Chào buổi sáng, Thiên Phong!

Tôi cố chào cậu ấy với vẻ tự nhiên nhất, nghe tiếng tôi Thiên Phong mới chậm chậm quay lại khẽ mỉm cười, không có vẻ gì là bất ngờ hay kinh ngạc trước bộ dạng mới của tôi.

-Chào bạn, Nhật Hạ!

-Nhật Hạ!!!! Có thật là cậu hay không???? Linh Nga lớp phó nhào ngay đến chỗ tôi.-Chúa ơi, cậu mới đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ đó hả? Cậu đẹp mê hồn.

-Ồ...bây giờ nhìn cậu giống một cô gái rồi. Thiên Lam nhìn tôi gãi gãi mũi.

-Giống cái đầu heo cậu! Mắt cậu có vấn đề rồi phải không? Tôi vốn dĩ là một đứa con gái mà. Tôi liếc cậu ta gằm gừ.

Thiên Lam chỉ mỉm cười chứ không xỏ xiên tôi như mọi hôm nữa, tôi nhìn cậu ta với vẻ nghi ngờ, sao hôm nay cậu ta lại hiền như bột vậy? chắc mới uống nhầm thuốc gì rồi. Mà tôi cũng chẳng muốn quan tâm nhiều. Tôi khẽ chạm tay vào túi áo mỉm cười, bức thư màu hồng đang nằm yên trong túi áo.

Thế là cả ngày hôm đó tôi bám sát Thiên Phong, cậu ấy ngồi ngay sau lưng tôi nên nhất cử nhất động của cậu tôi đều nắm rõ. Suốt buổi học Thiên Phong đều chăm chú vào những bài giảng của giáo viên trên bảng, cậu ấy học hành rất nghiêm túc nên kết quả lúc nào cũng cao ngất ngưỡng, thật chẳng bù với tôi, không có tiết nào trong lớp tôi chịu học đàng hoàng và thường xuyên bị giáo viên nhắc nhở. Mà sao hôm nay tôi có cảm giác như thời gian trôi qua chậm chạp quá, chờ mãi mà không vẫn chưa đến giờ ra chơi.

Reng!!!!!!!!!!!!

Tôi mới than thở xong thì tiếng chuông giải lao reo vang, tim tôi bắt đầu đập thịch thịch trong lồng ngực. Đến lúc rồi, bây giờ đa số mọi người sẽ xuống canteen ăn sáng, Thiên Phong cũng theo thói quen sẽ mua ình một chiếc hamboger rồi ra vườn hoa phía sau trường ngồi ăn. Đây chính là cơ hội của tôi. Mọi người nhanh chóng xếp sách vở rồi đứng dậy đi ra ngoài, Thiên Phong cũng đã bắt đầu di chuyển. Tôi lập tức như lò xo bật dậy định đuổi theo cậu ấy, nhưng còn chưa kịp bước ra khỏi ghế đã có một anh chàng đứng chắn trước mặt nhìn tôi mỉm cười.

-Nhật Hạ!!! Xuống canteen ăn sáng với tớ nhé, sáng nay canteen làm món bánh mì Thổ nhĩ kì ngon lắm đó.

Tôi ngược lên, muốn nhanh chóng chạy theo Thiên Phong, nhưng còn chưa kịp từ chối thì lại có vài tên khác sắp đến.

-Nhật Hạ! Chiều nay tan học đi uống cà phê với tớ nhé, tớ biết có một quán cà phê gần trường rất ngon.

Tôi nhìn sang người vừa nói, là Minh-lớp phó kĩ thuật, bình thường hiếm thấy mặt tôi là cậu ta mắng xối xả vì tuần nào tôi cũng bị ghi tên vào sổ đầu bài khiến lớp bị ảnh hưởng. Dường như đã thành thói quen nên sau đó dù tôi có vi phạm hay không cậu ta cũng nhìn tôi bằng đôi mắt thiếu thiện cảm, sao hôm nay cậu ta dịu dàng thế? Sao lại tỏ ra thân thiện như thế? Còn đang thắc mắc thì tên nhóc nổi tiếng háu sắc nhất lớp tôi đưa tay lên vuốt tóc tôi cợt nhả:

-Thấy cậu thay đổi như thế này bọn tớ bất ngờ lắm, hồi trước nhìn bộ dạng y như con trai của cậu chúng tôi còn tưởng giới tính của cậu có vấn đề chứ, không ngờ cậu dễ thương quá.

-Cậu cứ như thế này đi, đảm bảo học kì này sẽ được bầu làm hot girl của trường đó, tớ sẽ vận động mọi người bỏ phiếu bầu cho cậu. Minh nhìn tôi tán hươu tán vượn.

“Bé cưng, em chưa nghe câu này sao: con trai yêu bằng mắt, con gái yêu bằng tai” câu nói của anh trai tôi hôm qua văng vẳng bên tai tôi. Tôi nhìn ba thằng nhóc trước mặt ghét bỏ, con trai đúng là chúa háu sắc. Chẳng cần nói nhiều với tụi nó làm gì, tôi tiện tay hất văng tụi nó ra rồi chạy theo Thiên Phong, nếu có thời gian đảm bảo hôm nay ba đứa nó ôm đòn với tôi vì tụi cả chồn rồi, nhưng hên cho tụi nó, hôm nay tôi bận.

-Nhật Hạ! Tớ mua hamboger cho cậu rồi nè! Thiên Lam từ canteen trở về đưa cho tôi chiếc bánh.

Tôi chạy vụt qua cậu ta gấp đến nỗi chưa kịp đưa tay nhận, nhưng không sao, lát nữa về ăn sau cũng được, bây giờ tôi cần đi tìm Thiên Phong đã...

Thiên Phong...

Tớ đến đây...

Chạy hết đoạn hành lang đông kín người, tôi rẽ ngang qua vườn hoa sau trường. Địa điểm này thường khá vắng vẻ, đám học sinh thường thích ngồi ở căn tin vừa ăn vừa tán gẫu hơn là chạy ra đây ngồi ngắm cảnh, chỉ riêng Thiên Phong của tôi là một ngoại lệ. Tôi mỉm cười, hoàng tử của tôi đương nhiên có sở thích đặc biệt rồi.

Ra đến vườn hoa, tôi đảo mắt xung quanh và không khó để nhận ra Thiên Phong đang ngồi bên chiếc ghế đá dưới gốc cây nở đầy hoa tím. Tôi dừng lại, tự dưng thấy tim mình nhảy lên loạn nhịp. Những ngọn gió mang theo hương thơm hoa hồng ủa qua đùa nghịch mái tóc đen mượt hơi dài của cậu ấy khiến tôi thấy xao xuyến trong lòng.

Tôi chậm chậm bước đến, đang định lên tiếng gọi thì giật mình khi nhìn thấy một đám ba bốn đứa con gái đang đứng gần đó. Tôi nhăn mặt chán nản. Mấy đứa này đều là bạn học trong lớp tôi, bình thường ngày nào tụi nó cũng túm tụm ở căn tin, không hiểu sao hôm nay lại ra đây, có tụi nó ở đây làm sao tôi dám đi đến tỏ tình với Thiên Phong được? Còn đang vò đầu vò tóc nghĩ cách đuổi tụi nó đi thì tôi nghe được vài lời thoại thế này:

-Cố lên Minh Khuê! Lấy hết can đảm thổ lộ với cậu ấy đi, bọn tớ tin là cậu sẽ thành công mà!

Thổ lộ??????

Tôi bàng hoàng nhìn lên đám con gái trước mặt. Cô bạn Minh Khuê có vẻ lúng túng đang chăm chú nhìn về phía Thiên Phong, trên tay cô ấy là một hộp quà nhỏ màu hồng rất xinh xắn. Tôi vội vã nấp vào một bụi hoa cúc gần đó theo dõi.

-Can đảm lên Minh Khuê! Cậu chắc chắn làm được mà.

Mấy cô bạn kia đẩy vai Minh Khuê đi ra khích lệ. Tôi trợn mắt, há hốc miệng vì bất ngờ. Đám người này...muốn nâng tay trên hoàng tử trong mơ của tôi sao? Là tôi có tình cảm với Thiên Phong trước mà, chính tôi là người đã giữ cậu ấy lại đây mà, nhưng không lẽ bây giờ tôi nhào ra nói với mấy đứa kia như vậy. Ý nghĩ vừa trỗi lên liền bị tôi bóp nát. Thiên Phong vốn là thần tượng trong lớp tôi, nếu tôi dám có ý nghĩ độc chiếm chỉ vì tôi yêu cậu ấy trước đảm bảo sẽ bị hơn một nửa đám con gái trong lớp đánh hội đồng, nửa còn lại sẽ đứng nhìn cổ vũ. Nhưng bây giờ làm sao? Tôi không thể đi đến tỏ tình với Thiên Phong trong hoàn cảnh này được, mà nếu không nhanh thì hoàng tử của tôi có nguy cơ bị cướp mất.

-Cậu đã chuẩn bị công phu như vậy còn lo lắng gì nữa? Tiến lên đi, tặng quà cho cậu ấy rồi nhẹ nhàng nói: "Tớ yêu cậu" là được. Mấy cô bạn kia vẫn khích lệ đứa bạn thân nhứt nhứt.

Tôi nhìn lên Minh Khuê, đó là cô bạn gái xinh đẹp nhất lớp tôi, không những nhan sắc nổi bật hơn người mà cô ấy còn hát rất hay, cuộc thi văn nghệ toàn trường vừa rồi cô ấy đạt giải nhất, trong lớp cô ấy cũng là người ái mộ Thiên Phong nhất.

Minh Khuê nhìn về phía Thiên Phong rồi quay lại mấy đứa bạn khề gật đầu, hai tay cầm chắc hộp quà từ từ tiến lại. Tôi nhìn hộp quà bé xinh trên tay cô ấy rồi nhìn lại tấm thiệp nhỏ trong tay mình, cảm thấy sự chuẩn bị của mình còn thua kém cô bạn đó rất nhiều. Bỗng nhiên sự tự tin của tôi bay biến đi đâu hết.

Tôi buồn bã ngồi lặng im trong bụi hoa cúc hướng đôi mắt về Thiên Phong, Minh Khuê đã đi đến trước mặt cậu ấy, khoảng cách của tôi và hai người họ không xa lắm nên tôi có thể nghe rất rõ họ nói những gì. Minh Khuê e ngại đứng trước mặt Thiên Phong, hai cánh tay trắng nhỏ chìa ra hộp quà màu hồng.

-Thiên Phong, tớ rất yêu cậu, hãy làm bạn trai của tớ nhé!

Giọng nói ngọt ngào cộng với khuôn mặt khả ái diễm lệ của Minh Khuê thật khiến cho người ta động lòng, tôi nắm chặt bức thư của mình trong tay, lặng lẽ quan sát hai người. Không biết Thiên Phong sẽ phản ứng thế nào? Cậu ấy sẽ nhận lời chứ? Trong hoàn cảnh này tôi biết bất cứ đứa con trai nào cũng không thể không động lòng, nhưng sao tôi vẫn mong chờ một tia hi vọng nhỏ nhoi nào đó. Trái tim tôi đập ngày càng

hỗn loạn, tôi cũng không để ý là tôi chưa hề chớp mắt một cái nào từ khi này đến giờ. Có lẽ tôi đã không còn cơ hội nữa rồi, tôi cúi đầu xuống thất vọng.

Thiên Phong đưa đôi mắt đen thẳm tuyệt đẹp nhìn Minh Khuê, nhìn hộp quà nhỏ trên tay cô ấy rồi bình thần đứng dậy. Minh Khuê vẫn hồi hộp chờ đợi phản ứng của cậu, tôi thấy ánh mắt cô ấy lóe lên niềm hạnh phúc. Sau vài giây, Thiên Phong nhìn thẳng vào cô ấy và trả lời cho sự mong chờ của cô ấy bằng một câu rất ngắn gọn.

-Tôi từ chối.

Tôi từ chối...

Tôi ngược lên nhìn hai người họ, Thiên Phong đã từ chối Minh Khuê, đây là sự thật sao? Trả lời xong thì Thiên Phong quay bước đi, Minh Khuê thả rời hai cánh tay mình xuống, hộp quà lặn dưới đất, rồi nước mắt cô ấy từ khóe nhòe ra càng nhiều, cuối cùng thành những giọt thì nhau rơi xuống khuôn mặt kiêu diễm. Một cô bạn của cô ấy lúc này cũng xuất hiện, một người chạy lại đỡ Minh Khuê để cô ấy không ngã gục xuống đất, những tiếng khóc nức nở nổi lên.

-Khoan đi đã, Thiên Phong! Một cô bạn có dáng người hơi đầy đà phần nộ chặn Thiên Phong lại chất vấn.-Minh Khuê có gì không xứng với cậu, tại sao cậu lại từ chối tình cảm của bạn ấy?

Thiên Phong hơi nhú mồm rồi bình thần trả lời.

-Các bạn đừng như vậy nữa! Tôi không thích những cô gái tỏ tình với mình.

Mấy cô bạn đó có vẻ bất ngờ trước câu trả lời của Thiên Phong, nhưng không để ai kịp hỏi gì thêm, Thiên Phong đã bỏ đi về lớp. Một cô bạn kia đành quay sang an ủi cô bạn thân của mình.

5. Chương Chap 5: Chiếc Hộp Pandora Là Thứ Không Thể Mở

Chap 5: Chiếc hộp pandora là thứ không thể mở

-Không ngờ Thiên Phong lại từ chối cậu. Linh Nga nhìn Minh Khuê an ủi.-Thôi đừng buồn nữa Minh Khuê, chỉ cần không muốn bỏ cuộc thì cậu vẫn còn cơ hội mà.

-Mà tớ cũng thấy kì lạ...Tớ biết trong lớp mình cũng có vài đứa đã từng tỏ tình với Thiên Phong và bị cậu ấy từ chối, lúc đầu tớ nghĩ tiêu chuẩn của cậu ấy hơi cao, nhưng bây giờ ngay cả một cô gái hoàn hảo như Minh Khuê cậu ấy cũng từ chối thì hơi lạ, không lẽ Thiên Phong đã có ai đó rồi sao?

-Không thể nào! Tớ đã điều tra cậu ấy rất kĩ, Thiên Phong chưa có bạn gái mà.

-Vậy sao chưa có một ai tỏ tình với Thiên Phong mà thành công cả. Thậm chí mấy đứa trong lớp sau khi tỏ tình với Thiên Phong thất bại dường như không thể quay lại mối quan hệ bạn bè với cậu ấy như trước nữa, chính xác thì tại nó bị lơ luôn.

-Híc...có khi nào Thiên Phong cũng sẽ né tránh tớ như mấy đứa kia không, tớ không muốn như thế đâu...Minh Khuê đưa hai tay che mặt bắt đầu khóc thút thít.

-Cậu đừng khóc, có lẽ một thời gian sau cậu ấy cũng sẽ quên đi chuyện này thôi mà.

Chỉ vài phút sau thì vườn hoa cũng trở nên tĩnh lặng, cô bạn Minh Khuê đó sau khi đã khóc chán thì cũng theo mấy người bạn đi vào lớp, chỉ còn một mình tôi, tôi đứng dậy rời khỏi bụi hoa cúc đi đến bên chiếc ghế đá ngồi phịch xuống. Bức thư vẫn nằm im trong tay tôi, tôi không còn muốn đưa nó cho Thiên Phong nữa, tôi sợ sẽ phải nhận lại một câu nói vô tình như khi này cậu ấy đã nói với Minh Khuê.

Tự dưng tôi thấy tim mình trở nên nặng trĩu. Thiên Phong khi này đã nói cậu ấy không thích những cô gái tỏ tình với mình, tôi có thể chắc chắn nếu có ai đó đi thử lòng can đảm sẽ nhận được chung một câu trả lời

là “tôi từ chối”. Tôi không biết nguyên nhân là gì? Lẽ nào cậu ấy đã có một ai đó trong lòng rồi? đó có phải chính là lí do cậu ấy luôn tỏ ra thờ ơ với sự quan tâm của các bạn nữ trong lớp?

Tôi nắm chặt tấm thiệp khiến nó trở nên nhăn nhúm, tôi không biết bây giờ mình phải làm gì nữa, tôi muốn nói cho Thiên Phong biết tình cảm của tôi, nhưng tôi không biết sau khi cậu ấy từ chối tôi rồi chúng tôi còn có thể giống như trước hay không? Tôi còn có thể hàng ngày chăm chú quan sát cậu ấy từ xa không? mỗi khi tới lớp nói với cậu ấy lời chào buổi sáng để được nhận lại một nụ cười ấm áp xa vời không? Tôi lo sợ một khi mình bị từ chối rồi thì những thứ hạnh phúc nhỏ nhoi cậu ấy đem lại cho tôi cũng biến mất.

Tôi ngồi gục xuống, lặng lẽ nhìn những cánh hoa tím rơi rụng trên mặt đất. bức thư nhăn nhúm vẫn nằm im trong tay tôi. Tôi biết mình không muốn nghe lời từ chối của Thiên Phong, nhưng điều làm tôi sợ hãi hơn hết là sẽ mất đi mối quan hệ đang hiện hữu của chúng tôi. Có lẽ tôi không còn cách nào khác là giấu kín đi những tình cảm non nớt trong lòng, để nó mãi là một điều bí mật.

Nhưng như vậy có ổn hay không? Cứ giấu mãi tình cảm của mình trong lòng như thế này liệu có ổn không? Tôi không muốn thế, nhưng tôi cũng không có can đảm để đón nhận những gì sau đó.

-Nhật Hạ!!! Nhật Hạ!!! Cậu làm gì ở đây vậy? Thiên Lam ở đâu chạy lại chỗ tôi ngồi.

Tôi thấy vài giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cậu ấy, Thiên Lam dựa tay vào gốc cây hoa tím thở dốc rồi thấy chiếc bánh hamboger vào lòng cho tôi, dường như cậu ấy đã chạy đi tìm tôi khắp nơi. Bình thường hôm nào tôi cũng ngồi trong lớp ăn sáng với cậu ấy và Thực Anh, hôm nay tôi lại bỏ họ lại chạy ra đây, có lẽ Thiên Lam lo lắng tôi có chuyện gì. Tôi đưa tay cầm chiếc hamboger lên, nhưng sao chẳng có tâm trạng nào bóc ra ăn nữa. Tim tôi bây giờ nặng trĩu.

-Cậu sao vậy, Nhật Hạ?

Thiên Lam cúi sát xuống mặt tôi tò mò, rồi cậu ấy thấy bức thư trong tay tôi, khóe môi cậu ấy khẽ nhếch lên thành nụ cười nghịch ngợm, không để tôi kịp phản ứng cậu ấy đưa tay giật luôn bức thư trong tay tôi cười toe toét.

-Thiên Lam!!!! Cậu làm gì vậy? Tôi giật mình bật dậy giành lại bức thư trên tay cậu ấy, nhưng không được.

-Hử? mới thay đổi phong cách có một ngày đã nhận được thư tình rồi sao? Thằng bại nào nào lại đi gửi thư tình cho cậu vậy?

Thiên Lam vừa nói vừa mở ra đọc mặc kệ cho tôi ra sức giành giật lại, nhưng vì cậu ấy cao hơn tôi cả một cái đầu nên rốt cuộc tôi đành bất lực. Nhưng chỉ vài giây sau đó Thiên Lam sững sờ. cậu ấy quay lại nhìn tôi với vẻ khó tin được, tôi cũng không còn muốn giành lại bức thư nữa, ngồi phịch xuống ghế giận dỗi.

-Nhật Hạ...Thiên Lam trả lại tôi bức thư lúng túng hỏi.-Cậu thích Thiên Phong à?

Tôi im lặng, cậu ấy hiểu điều đó đồng nghĩa với câu trả lời là đúng. Mà qua nội dung bức thư thì Thiên Lam cũng không cần xác định lại nữa. Tôi im lặng ngồi đó, Thiên Lam cũng không lên tiếng, chỉ lặng lẽ ngồi bên tôi với biểu cảm phải nói là cực kì khó hiểu.

Hai tiết cuối cùng của ngày hôm đó chúng tôi bùng học ngồi ở vườn hoa tự kỉ. Kim đồng hồ lừa nhau đưa thời gian đi qua vội vã, tôi và Thiên Lam vẫn không mở miệng nói với nhau một lời nào. Mà thái độ của Thiên Lam cũng làm tôi khó hiểu, tôi thì có lí do để buồn, còn cậu ấy duyên cớ gì mà lại ngồi đây với tôi? Tôi cũng chẳng muốn thắc mắc nữa, để mặc kệ cho cậu ấy ngồi với tôi như một chú gấu bông ngoan ngoãn. Mãi lúc sau đó Thiên Lam mới lên tiếng hỏi tôi.

-Cậu thay đổi đến mức này là để chuẩn bị tỏ tình với Thiên Phong sao? Vậy sao cậu không đưa bức thư này cho cậu ta đi?

-Tớ sợ bị từ chối.

Tôi buồn bã trả lời, điều mà tôi lo lắng hơn nữa chính là tôi sợ sẽ đánh mất tình bạn với Thiên Phong sau khi tôi thất bại. Thiên Phong giống như một thể giới bí ẩn mà tôi không thể nào chạm vào được. Tôi không muốn liêu lĩnh.

-Thiên Lam...Cậu...đừng nói chuyện này cho ai biết nhé, tớ không muốn Thiên Phong xa lánh tớ. Tôi nhìn Thiên Lam khẩn thiết.

Cậu ấy không hiểu tình hình lắm, nhưng rồi cũng không muốn khiến tôi khó xử nên chỉ im lặng gật đầu. Tôi thấy vậy mới yên tâm ngồi dựa ra sau ghế đá ngược nhìn bầu trời xanh thẳm. Thiên Lam cũng thở dài rồi làm hành động giống tôi. Tôi nhìn cậu ấy, thấy đôi mắt đen thẳm của cậu ấy thoáng buồn, khóe miệng đáng ghét kia cũng không còn nhếch cười trêu chọc tôi như mọi hôm nữa. Cậu ấy đang buồn vì tình cảm của tôi không thuận lợi sao? Tôi cảm động nhìn cậu mỉm cười. Thiên Lam! Cậu đúng là một người bạn tốt.

6. Chương Chap 6: Cơn Mưa Đầu Hạ

Chap 6: Cơn mưa đầu hạ

Sau đó một thời gian tôi được biết có rất nhiều cô gái trong lớp đua nhau tỏ tình với Thiên Phong, và đúng như những gì mà tôi đoán được, tất cả bọn họ đều thất bại và sau đó bị Thiên Phong né tránh, dần dần việc tỏ tình với Thiên Phong được đám con gái coi là điều cấm kỵ.

Những chuyện này càng khiến cho quyết định giữ bí mật tình cảm của tôi trở nên chắc chắn hơn, bởi hơn ai hết tôi không muốn trở thành kẻ xa lạ với Thiên Phong, ít ra thì tôi muốn được làm một người bạn thân bên cạnh cậu ấy. Và dần dần thì Thiên Phong không còn thân với một cô bạn gái nào trong lớp nữa, cậu ấy vẫn lịch sự mỉm cười, vẫn trả lời những câu hỏi xã giao, nhưng không còn để ột cô bạn gái nào lại gần mình. Ngoại trừ tôi. Người chưa từng tỏ tình với cậu ấy.

Trước đây tôi từng đọc một câu chuyện kể về chiếc hộp Pandora. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng cho nàng Pandora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp và tất cả tai họa bị giải phóng: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... bắt hạnh tràn ngập khắp thế gian. Tình yêu của tôi đối với Thiên Phong có lẽ giống như những điều bí mật cất giấu trong chiếc hộp cấm kia, nếu tôi cố chấp nói cho Thiên Phong biết cũng giống việc chiếc hộp tai họa bị mở ra, lúc ấy đau đớn tuyệt vọng chỉ mình tôi gánh lấy, chính vì điều này nên tôi buộc phải giấu kín.

Bí mật...

Điều bí mật của tôi có lẽ sẽ mãi bị giấu kín trong tim.

Càng quan sát Thiên Phong lâu tôi càng nhận thấy tính cách của cậu ấy đặc biệt, cậu ấy rất ít nói, thích yên tĩnh và hay ngắm bầu trời qua khung cửa sổ. Thực ra Thiên Phong không phải quá lạnh lùng, khi một ai đó gặp khó khăn cần cậu ấy giúp đỡ, Thiên Phong giúp họ rất nhiệt tình, nhưng cậu ấy không bao giờ tỏ ra quá thân thiết với ai, đôi mắt đen thẳm tuyệt đẹp của cậu ấy lúc nào cũng có vẻ lạnh lùng và hay nhìn về một thế giới xa xôi nào đó. Dần dần bạn bè trong lớp tôi đã đồng ý với quan điểm: Thiên Phong là một chàng hoàng tử chỉ có thể chiêm ngưỡng từ xa xa, không ai có thể chạm vào trái tim của cậu ấy hay bước vào thế giới nội tâm của cậu ấy được.

Chuyện tỏ tình cũng đã qua một thời gian, bây giờ tôi không còn trần trở việc phải làm sao để bày tỏ tình cảm với Thiên Phong nữa. Tôi cứ thế ở bên cạnh và vui vẻ quan sát cậu ấy. Nhưng nhiều khi không làm chủ được cảm xúc tôi vẫn hay làm ra những hành động hết sức ngớ ngẩn. Chẳng hạn như buổi chiều hôm nay...

Mùa hè sắp đến, trong những tán cây xanh rậm rạp đã xuất hiện những tiếng ve râm rân đêm ngày không ngơi nghỉ, mấy cây phượng ở trong sân trường cũng bắt đầu nở vài chùm hoa đỏ rực. Trong những ngày này trời hay đổ mưa bất chợt. Đúng vào lúc chúng tôi tan trường thì một cơn mưa dông ập đến. Đã có sự chuẩn bị sẵn từ trước nên chúng tôi ai cũng thủ sẵn ỉnh một chiếc dù trong cặp rồi.

Tôi rất thích mưa, những cơn mưa mát lạnh rửa trôi đi cái nóng oi ả thường ngày khiến không khí trở nên vô cùng dễ chịu, đi dưới mưa tôi còn có thể nhìn thấy bọt bong bóng vỡ tan và ngắm nhìn thế giới xung

quanh đang chìm sâu vào yên tĩnh, nói tóm lại là tôi rất thích mưa. Và mưa cũng đem lại cho tôi một cơ hội hiếm có, tôi có thể đi về cùng Thiên Phong, nhưng với điều kiện là cậu ấy quên mang theo dù, mà nếu như cậu ấy nhớ mang theo thì tôi sẽ giả vờ là để quên sau đó xin đi nhờ với cậu ấy.

Thật may mắn là hôm nay tôi được phân công ở lại trực lớp cùng Thiên Phong, mấy đứa trong tổ tôi không hiểu lí do gì mà hôm nay đều xin về sớm có việc, thành ra bây giờ trong lớp chỉ còn lại tôi và cậu ấy. Thế này chẳng phải là thiên thời, địa lợi nhân hòa hay sao? Tôi gục đầu xuống bàn cười mơ màng. Đây là một cơ hội hiếm có để tôi được ở riêng với Thiên Phong.

Tôi lấy cây dù màu đỏ rực mà anh trai yêu quý đã nhét vào cặp cho tôi khi sáng phần khởi. Hai người cùng đi dưới mưa, cùng che chung một cây dù. Hoàn cảnh lãng mạn này chắc chắn sẽ giúp cậu ấy nảy sinh tình cảm với tôi. Cứ vậy mà tiến lên đi, Nhật Hạ!!!! Tôi không thể ngăn mình đừng kích động nên cầm cây dù đập liên hồi vào không khí, miệng cười toe toét, nhìn bộ dạng của tôi lúc này chắc chắn không ai nghĩ là tôi bình thường đâu. Nhưng tôi mặc kệ, trong đầu tôi lúc này chỉ còn hình ảnh lãng mạn của Thiên Phong và tôi cùng che chung dù đi dạo dưới mưa mà thôi.

Thiên Phong...

Thiên Phong của tôi...

Bốp...bốp....

-Đau quá, bạn Nhật Hạ!

Một tiếng nói ầm ập vang lên, chiếc dù của tôi bị tóm lại, lúc này tôi mới tỉnh mộng, ngược lên nhìn người trước mặt mình, khóe miệng giật giật.

-Thiên Phong...Xin lỗi cậu....

Thì ra nãy giờ tôi đang cầm chiếc dù đập vào đầu cậu ấy. Mặt tôi đỏ bừng bừng, cậu ấy vẫn nhìn tôi khó hiểu. Tôi khóc không ra nước mắt, không biết Thiên Phong đứng trước mặt tôi lâu chưa? Thấy bộ dạng kì quái của tôi Phong có nghĩ thần kinh tôi có vấn đề hay không? ước gì bây giờ vách tường nứt ra một khe hở để tôi trốn vào cho khỏi xấu hổ.

-Chúng ta nên tranh thủ làm xong sớm đi để về nhà, không chừng lát nữa mưa sẽ to hơn đó.

Thiên Phong đưa cho tôi chiếc giẻ lau bảng, chúng tôi bắt đầu xóa bảng và lau cửa sổ. trong lúc làm việc tôi khẽ liếc trộm qua Thiên Phong. Cậu ấy đã xắn tay áo lên đến khuỷu để tiện cho việc giặt khăn lau, cavat cũng được cậu ấy tháo ra khỏi áo, một chiếc nút áo sơ mi bị bung lộ ra phần ngực quyến rũ. Nhìn hình ảnh của cậu ấy khi lau bảng không hiểu sao tim tôi nhảy lên nhảy xuống như đang tập vũ đạo vậy. Tôi vỗ mạnh tay vào má cổ làm ình tỉnh mộng. Thật khổ mà, sao tôi không thể dứt ánh mắt của mình ra khỏi khuôn mặt gợi cảm của cậu ấy, tôi cảm thấy mình bây giờ đúng là một con bé háu sắc.

Bên ngoài trời vẫn đổ mưa không ngớt, trong lớp học vắng vẻ hai chúng tôi vẫn chăm chú trực nhật. Không khí có vẻ yên lặng quá khiến tôi hơi khó chịu, với tính cách của Thiên Phong cậu ấy sẽ không bắt chuyện tán gẫu với tôi như mấy đứa bạn trong lớp đâu, có lẽ tôi nên lên tiếng trước. Nghĩ vậy, tôi lần la lại gần Thiên Phong bắt đầu kế hoạch của mình.

-Thiên Phong!!!!

Nghe tôi gọi Thiên Phong quay lại mỉm cười khe khẽ.

-Có chuyện gì vậy?

-Hình như cậu không có dù phải không? Tôi mỉm cười. Khi này nhìn lên vào ba lô của cậu ấy tôi không thấy có dù, chắc chắn Thiên Phong quên mang rồi.

-Tớ không cần dù. Thiên Phong giặt sơ qua chiếc khăn dính bụi rồi tiếp tục lau cánh cửa sổ trước mặt.-Tớ có áo mưa trong balo rồi.

Áo mưa?

Nghe cậu ấy nói mà tôi có cảm giác bị một tảng đá rất lớn rơi trúng đầu. Tại sao lại có cái áo mưa lọt vào trong cặp của Thiên Phong? tại sao cậu ấy không dùng dù mà lại dùng áo mưa? nếu cậu ấy có áo mưa thì kế hoạch của tôi bị phá sản rồi. Số của tôi đúng là xui xẻo mà. Tôi chán nản ném vào cái khăn vào xô nước thử dài. Thiên Phong thấy thế thì lên tiếng:

-Nhật Hạ! Nếu cậu mệt thì cứ nghỉ đi, để tớ trực phần còn lại cho.

Tôi quay ngoắt qua nhìn Thiên Phong, cậu ấy quan tâm đến tôi sao? Tim tôi đập rộn lên vì vui sướng, Thiên Phong thật tốt bụng mà. Dẫu thế tôi vẫn lắc đầu. Đây là dịp hiếm có tôi được ở một mình với Thiên Phong, làm sao bỏ về sớm được chứ?

-Tớ ổn, cậu đừng lo.

Tôi lấy lại khí thế, bắt đầu cầm chiếc khăn lên hùng hục lau mấy vết bụi bám trên khe cửa. Người ta nói cơ hội không thể đến thì mình có thể tự tạo ra kia mà, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu. Thế là một ý nghĩ đen tối xuất hiện trong đầu tôi. Chờ Thiên Phong đi ra ngoài cất xô nước vào phòng dụng cụ vệ sinh tôi mới lò dò lại mở chiếc balo của cậu ấy ra...

Và kế hoạch lãng mạn đi dưới mưa cùng Thiên Phong của tôi vẫn tiếp tục.

Sau khi làm xong một việc vô cùng tội lỗi với Thiên Phong, tôi đi ra hành lang chờ cậu ấy xuống. Và không phụ sự cố gắng của tôi, Thiên Phong đi ra nhưng không về mà đứng ở hành lang nhìn trời mưa với vẻ lúng túng. Tôi làm như không có việc gì xảy ra, trưng ra cái bộ mặt ngây ngô vô số tội của mình sấp lại gần cậu ấy hỏi thăm:

-Thiên Phong, cậu chưa về sao?

Thiên Phong quay sang nhìn tôi mỉm cười.

-Chiếc áo mưa của tớ bị rách rồi, không thể sử dụng được nữa.

-Vậy sao? Tôi thậm chí khen ngợi bản thân mình đúng là bỉ ổi, trong lúc cậu ấy đi cất xô vào kho dụng cụ, chính tôi đã giở trò phá rách chiếc áo mưa của cậu ấy, sau đó cẩn thận nhét lại vào ba lô, xóa sạch dấu vết để cậu ấy không nhận ra, tôi phải làm như vậy mới có cơ hội cùng cậu ấy che chung dù đi dưới mưa chứ. Thế là tôi cười toe toét bật cây dù của mình ra.-Vậy cậu về chung với tớ đi.

Thiên Phong không nói gì, lặng im nhìn trời mưa hơi nghi ngại. Ánh mắt đen thẳm của cậu ấy sau đó lướt qua khuôn mặt đang toe toét của tôi, lúc này tôi có hơi chột dạ, có khi nào cậu ấy biết tôi là thủ phạm rách áo mưa của cậu ấy không? Bàn tay cầm cây dù của tôi run run, trong lớp lúc ấy chỉ có mình tôi và Thiên Phong, thủ phạm không phải tôi thì còn ai vào đây? Áo mưa cậu ấy mới mua chưa sử dụng lần nào thì làm sao mà bị rách được...

Chuyện này rõ ràng Thiên Phong không cần đoán cũng sẽ biết.

-Nhật Hạ! khéo môi gợi cảm của Thiên Phong khẽ cử động, đôi mắt đen thẳm tuyệt đẹp vẫn dán chặt vào khuôn mặt đỏ ửng đang méo mếu của tôi. Rồi cậu ấy tiến lại gần tôi hơn.

Tôi biết mình đã gây ra chuyện sai trái nên không dám nói gì, chỉ biết cúi gằm mặt xuống hối lỗi. Thiên Phong sẽ giận tôi ư? Hay cậu ấy sẽ không thèm làm bạn với tôi nữa? tất cả neuron thần kinh của tôi bị căng dân ra chờ cậu ấy trách mắng. Nhưng không! bàn tay ấm áp của cậu ấy bất ngờ chạm vào tay tôi, tôi ngược lên ngơ ngác. Cảm giác bàn tay cậu ấy khi chạm vào tay tôi không xảy ra xẹt điện hay có một hiện tượng bất thường nào như người ta vẫn thường hay nói trong tiểu thuyết, nhưng nó ấm áp đến kì lạ, tay của Thiên Phong rất mềm mại và ấm áp. Cậu ấy nhìn tôi dịu dàng mỉm cười rồi cầm lấy cây dù trên tay tôi.

-Cám ơn Nhật Hạ, tớ cao hơn cậu nên để tớ cầm dù cho!

À, thì ra là cậu ấy chỉ muốn mượn cầm dù. Cậu ấy không nhận ra tội lỗi của tôi. Tôi khẽ gạt đầu rồi cùng Thiên Phong bước ra ngoài bầu trời mưa đông về nhà.

Đi bên cạnh Thiên Phong tôi có cảm giác thật dễ chịu, cậu ấy dù không nói với tôi một lời nào nhưng lại đem đến cho tôi sự ấm áp kì lạ. Thiên Phong cứ thế cùng tôi bước những nhịp đều đặn trên mặt đường loang loáng nước. Một vài tia nắng chiều lách qua những đám mây xám bây giờ phủ xuống mặt đất như

những dải lụa vàng óng ánh. Mấy chú ếch núp đầu đó dưới những bụi hoa dại ven đường kêu ộp ộp. Không gian thật yên tĩnh, sau một trận mưa rào cây cối như được truyền thêm một sức sống mới, đua nhau túa ra những chiếc lá non xanh mơn mớn.

-Thiên Phong, cậu có thích trời mưa không? Tôi quay sang hỏi Thiên Phong, cậu ấy cao hơn tôi cả một cái đầu, khi ở gần Phong tôi luôn phải ngước lên mới nhìn thấy khuôn mặt của cậu ấy.

Thiên Phong khẽ chớp mắt, những sợi mi dài nhẹ nhàng lay động, tôi có thể thấy rất rõ những hạt mưa rơi nhanh trong đôi mắt đen thẳm như vũ trụ của cậu ấy, cả những dải nắng vàng, cả bóng hình của tôi, tất cả tràn ngập trong ánh mắt cậu ấy thành một bức tranh mờ ảo. Đôi môi hồng như cánh hoa đào của cậu ấy khẽ nhếch lên thành một nụ cười xa xôi.

-Tôi không thích mưa. Tôi thích bầu trời xanh lam tràn ngập ánh nắng mùa hè.

-Vậy sao? Tôi mỉm cười hạnh phúc.-Cậu thật giống bố tôi, ông ấy cũng thích bầu trời xanh có nắng hè nên mới đặt cho tôi cái tên là Nhật Hạ. Nhưng tôi thấy trời mưa cũng đẹp lắm mà.

-Nhưng nó yên tĩnh quá. Thiên Phong ngước lên bầu trời u ám rồi nói với tôi bằng vẻ mặt hơi buồn.-Nó mang lại cho người ta cảm giác cô độc.

Cô độc ư?

Tôi nhìn Thiên Phong rồi cúi xuống nghĩ ngợi. Có phải Thiên Phong luôn cảm thấy cô độc hay không? Nếu để ý thì tôi thấy cậu ấy dường như không muốn kết thân với bất kì người nào trong lớp. Vậy nhưng Thiên Phong lại không muốn cô đơn? Tôi cảm thấy cậu ấy có vẻ mâu thuẫn. Nếu thấy cô đơn tại sao cậu ấy không kết bạn? sao lại làm ra vẻ lạnh lùng với mọi người để rồi thu mình vào thế giới riêng của cậu? Tôi nghĩ hoài mà vẫn không hiểu. Tôi rất muốn hỏi cậu ấy những thắc mắc đang luẩn quẩn trong đầu, nhưng tôi lại không dám mở lời, tôi sợ mình sẽ chạm tay vào giới hạn mà cậu ấy đặt ra, đến lúc đó tôi sẽ không thể ở bên cạnh cậu nữa.

Tôi nhớ lại tình cảm giành cho cậu ấy bị tôi giấu kín trong chiếc hộp Pandora. Bây giờ thì tôi không còn cố gắng suy nghĩ làm sao để thổ lộ với cậu ấy nữa. Hạnh phúc của tôi chỉ cần như thế này thôi.

-Thiên Phong, cậu thường làm gì mỗi khi trời mưa? Hồi nhỏ mỗi lần có mưa là tôi và anh hai chuyên gia chạy theo lũ bạn hàng xóm đi tắm mưa, mà lần nào cũng bị bố mẹ lôi về đập ột trận...

Tôi cứ thế vừa đi vừa hót líu lo bên cạnh Thiên Phong, cậu ấy cũng không tỏ ra khó chịu khi nghe tôi nói, chỉ mỉm cười đáp lại những câu hỏi vu vơ của tôi. Mãi mà nói chuyện mà tôi quên mất cả đường về nhà mình, tôi cũng quên hỏi Thiên Phong là nhà cậu ấy ở đâu, cứ thế, hai đứa tôi đi theo con đường thẳng xa tít tắp dẫn đến nơi cuối chân trời đang nhuộm màu hoàng hôn đỏ rực. Cho đến khi có một chiếc xe hơi đồ "kịch" lại trước mặt chúng tôi thì Thiên Phong dừng lại, tôi cũng dừng theo cậu ấy.

-Cậu chủ, xin lỗi tôi đến trễ! Một ông bác ở trong xe hạ kính xuống nói vọng ra với chúng tôi, rồi cánh cửa xe được mở ra.-Cậu mau lên xe đi, mẹ cậu đang rất sốt ruột chờ cậu ở bệnh viện đó.

Thiên Phong gật đầu với ông ta rồi quay sang đưa cho tôi cây dù. Tôi vẫn đứng ngơ ngác không hiểu chuyện, hình như đây là tài xế của nhà Thiên Phong, tôi nhớ có gặp qua ông ta vài lần khi ông ta đưa Thiên Phong đến trường. Nhưng mà sao cậu ấy lại phải đi đến bệnh viện, nhà cậu ấy có ai bị bệnh sao?

-Tạm biệt cậu Nhật Hạ! Thiên Phong mỉm cười rồi bước vào trong xe.-Hẹn gặp cậu ngày mai nhé!

-Ừ! Tạm biệt cậu!!!

Tôi mỉm cười thật tươi đưa tay vẫy vẫy chào cậu ấy, chiếc xe chậm chạp lăn bánh rồi quay lại con đường chúng tôi vừa mới đi qua. Tôi đứng đó nhìn theo cho đến khi khuất hẳn, trong lòng thấy hơi thất vọng. Sao chiếc xe lại đi ngược lại hướng đó, nhà của Thiên Phong không phải nằm ở đường này sao? Tôi lắc lắc đầu rồi quan sát xung quanh. Khi này mãi nói chuyện với Thiên Phong khiến tôi không chú ý, tôi đã đi lạc tới một nơi rất lạ. Tôi thở dài vì tội hậu đậu của mình. Bây giờ lại phải quay ngược lại trường tìm đường về nhà thôi.

Những bước chân nhỏ bé lẻ loi của tôi đạp vội lên những vũng nước trong veo lạnh ngắt dưới đất, tôi bắt giác quay lại phía sau, con đường tôi đang đi thật vắng vẻ, chỉ còn tôi một mình đang lang thang ở đây.

Xung quanh tôi vẫn vang vọng lên những tiếng ếch nhái cãi nhau ồn ả rồi bỗng chốc im bật. Không gian như bất ngờ bị ném vào tĩnh lặng. Tôi bước đi khẽ mỉm cười. Thiên Phong nói đúng, cảm giác một mình đi dưới trời mưa quả thật rất cô độc, Thiên Phong lúc nào cũng chỉ có một mình, giờ thì tôi đã hiểu tại sao cậu ấy lại không thích trời mưa rồi.

Mà quan trọng lúc này là....tôi đã bị lạc rồi thì phải.

Bị lạc rồi.

Chỉ có một mình tôi. Phải làm sao đây?

-Nhật Hạ!!!!

Đang chậm chậm bước đi thì Thiên Lam ở đâu lao vào tôi khiến tôi giật mình, mái tóc cậu ấy ướt nhẹp nước mưa, trên mặt có vài vết bùn đất lem nhem. Tôi ngược lên nhử mày.

-Cậu đang làm trò gì đấy? sao giờ này còn chưa về nhà? mà dù của cậu đâu rồi? sao người cậu lem nhem bùn đất thế kia?

-Hi hi...Thiên lam nhe răng cười, đưa tay khoác qua vai tôi rồi kéo tôi đi tiếp.-Dù của tớ bị hư mất rồi. Khi này tớ đứng phải một đám lưu manh nên hơi hơi bẩn một chút, đập cho tụi nó một trận xong thì tớ cũng te tua thế này nè.

Tôi nhử mày nhìn cậu ta, Thiên Lam là một tên học sinh cá biệt hay đi đánh nhau, đã có lần tôi chứng kiến cậu ấy một mình đánh lộn với một nhóm gần năm sáu đứa du côn đường phố rồi. Lí do là cậu ấy giúp một bác gái tóm cổ tên cướp giật trên phố, nhưng không ngờ tên này có đồng bọn nên sau khi Thiên Lam đánh nó giành lại cái túi cho người bị hại thì bị đám đó vây lại đánh hội đồng. Nhưng Thiên Lam rất giỏi võ, cậu ấy là đội trưởng câu lạc bộ Karate ở trường tôi mà, kết quả là cậu ấy đã đập cho cả đám lưu manh một trận nên thân. Sau đó tôi thì để ý, mỗi lần cậu ấy đánh nhau đều là can thiệp giúp kẻ yếu, có lẽ đó chính là lí do tôi quý mến và trở thành bạn thân của cậu ấy. Tuy bình thường Thiên Lam là một tên ngốc mắc bệnh hoang tưởng về bản thân, cà lơ phất phơ hay chọc tôi nổi giận. Nhưng trong giây phút quan trọng thì cậu ấy trở nên rất đáng tin cậy.

-Xe ra đi! Tôi đẩy cậu ta ra khỏi chiếc ô cản năn.-Dù sao cậu cũng ướt hết rồi, sao không tắm mưa luôn đi.

-Không!!!! Cậu ta nhất quyết xán lại gần tôi, còn giật luôn cây dù trên tay tôi để che cho hai đứa.-Nước mưa lạnh lắm, tắm mưa sẽ bị bệnh đó, cậu muốn tớ bị bệnh sao? Tớ mà bệnh chết thế giới này sẽ mất đi một con người hoàn hảo đó.

-Nếu cậu bệnh mà chết thì thế giới này sẽ bớt đi được một tên ngốc, nhân loại đỡ tốn lương thực nuôi một kẻ vô dụng. Tôi phũ phàng thúc tay vào bụng cậu ta.

Thiên Lam cúi người xuống vì đau, sau đó lại toe toét cười nói bên cạnh tôi. Tôi cũng mỉm cười, không đánh cậu ta nữa. Đi cùng Thiên Lam tôi không còn sợ bị lạc nữa, hai đứa tôi bước theo con đường quen thuộc đi về nhà. Trời lúc này đã mưa nhỏ lại rồi dừng hẳn. Cây dù không còn cần thiết nữa, Thiên Lam xếp nó lại rồi đưa cho tôi. Bất chợt một ánh sáng le lói chiếu vào mặt tôi khiến tôi chói mắt. Tôi đi chậm lại và ngược nhìn phía trước ngỡ ngàng.

-Thiên Lam! Cầu vồng kìa. Đẹp quá!!!!

Tôi reo lên hạnh phúc, ở nơi cuối con đường có một dải lụa bảy màu rực rỡ vắt ngang chân trời, thật hiếm khi được thấy cầu vồng đẹp như thế này, đây chính là món quà nhỏ bầu trời gửi lại sau cơn mưa dài lạnh lẽo sao? Tôi mỉm cười thật tươi. Thiên Lam thì vẫn bước đi, chỉ khẽ nhếch môi ngược lên bầu trời.

-Nhìn cũng được!

7. Chương Chap 7: Ngày Chủ Nhật Đáng Nhớ

Sáng sớm, bầu trời trong xanh không một gợn mây. Sau cơn mưa vạn vật như được hồi sinh, cây cối nảy lộc xanh um vờn nhẹ theo làn gió. Những chú chim bắt đầu rũ cánh vẫy khô những giọt mưa đêm qua rồi bay vút lên bầu trời đến xa vời, nắng vàng rải nhẹ trên con đường quen thuộc. Tôi vui vẻ khóa cổng đi ra ngoài. Hôm nay là chủ nhật, tôi có hẹn đi chơi với Thiên Lam và Thực Anh.

Thiên Lam và Thực Anh đã có mặt ở đầu phố đợi tôi, sắp được nghỉ hè rồi, thi học kì xong là chúng tôi có thể thành thoi rong chơi từ sáng đến chiều trên khắp con phố nhỏ. Chúng tôi đi trượt partin, chán thì vào hiệu sách đọc cốp, đến chiều mệt nhoài thì tấp vào một quán cóc ven đường. Đây là dãy phố bán chân gà nướng ngon nhất mà chúng tôi mới phát hiện. Thiên Lam nhanh chóng gọi ra 4 cánh gà nướng mật ong. Bao giờ cũng vậy, sau khi ăn hết mỗi người một chiếc thì tôi và cậu ta quay ra bắt đầu đánh nhau để tranh giành cái cuối cùng trong đĩa. Thực Anh thì không bao giờ tham gia với chúng tôi vì cậu ấy ăn kiêng. Hôm nay tâm trạng của tôi đang vui nên tôi hơi bị thừa năng lượng, sau khi nốc ao được Thiên Phong, đá văng cậu ta xuống đất thì tôi hạnh phúc cầm chiến lợi phẩm đưa lên miệng. Thiên Lam lồm cồm bò dậy nhìn tôi tức tối. Tôi không thèm quan tâm ăn ngấu nghiến miếng thịt ngon lành thơm phức. Lần nào cậu ấy cũng không thể đánh thắng được tôi, thế mà cũng tự xưng là đội trưởng đội Karate của trường, mãi sau này tôi mới biết là cậu ấy luôn nhường tôi.

-Ồ...Không phải tôi nhìn nhầm chứ? Là cậu hả Nhật Hạ?

Vừa ngấu nghiến xong chiếc cánh gà thì có một giọng nói hơi quen vang lên bên tai. Tôi quay ra sau, vẫn theo thói quen đưa mấy ngón tay trắng muốt nhỏ bé của mình lên liếm gia vị bị dính vào.

-Cái cách ăn như heo thế này thì đúng là cậu rồi.

Trước mặt tôi, một cậu bạn cao ráo, mặc bộ sơ mi đồng phục trường quốc tế, trên mắt đeo cặp kính xanh dương mỉm cười trêu chọc. Tôi khẽ chớp chớp đôi mắt trong veo nhìn cậu ta ngơ ngác, ai đây nhỉ? tôi có quen với cậu bạn đẹp trai này sao? Sao tôi không thể nhớ được?

-Sao? Quên tôi rồi sao? Cậu ta ghé sát xuống trước mặt tôi cười đều.-Con bọ toán ngốc xít!

Con bọ toán ngốc xít!

Cái biệt danh chết tiệt thời cấp hai này của tôi đâu có ai gọi ngoại trừ nó.

-Hải Đăng !!!!!!!!!!!!!

-Tôi đây !

Tôi bật dậy hét lên kinh ngạc, Hải Đăng. Chính là nó. Thằng nhóc học giỏi văn cấp hai, kẻ thù không đội trời chung của tôi một thời. Kể đã xô đẩy cuộc đời tôi khiến tôi đăng kí vào học chuyên văn. Là nó sao? Tôi há hốc miệng nhìn nó trân trối. Hai đứa bạn thân của tôi vẫn nhìn chúng tôi khó hiểu. Sự xuất hiện của tên nhóc này khiến tôi quá đỗi kinh ngạc. Tôi còn nhớ trước đây nó gầy nhom, da đen nhẻm vì phơi nắng nhiều, chiều cao cũng khiêm tốn thấp hơn cả một đứa con gái như tôi đến vài centimet, trên mặt lúc nào cũng đeo hai cái dít chai dày cộm, lúc nào cũng chúi mũi vào đọc sách, mỗi lần mở miệng toàn phun ra một đồng lời độc địa mĩa mai tôi. Tại sao bây giờ nó lại khác như vậy? Tại sao bây giờ nó lại thay đổi như vậy? Có phải tôi đang nằm mơ không? Chỉ mới hơn năm không gặp thôi mà nó đã lột xác đến mức này sao?

-“Chỉ mới hơn 1 năm thôi mà nó đã lột xác đến mức này sao”, cậu đang nghĩ như vậy đúng không? Hải Đăng mỉm cười đưa tay chỉnh lại gọng kính xanh dương trên mặt. Nhìn cậu ta không khác gì diễn viên điện ảnh.

Tôi chỉ biết ngơ ngẩn gật gật đầu. Hải Đăng thở dài, cúi xuống rút một tờ khăn giấy dưới bàn thả vào mặt tôi nhắc nhở:

-Lau miệng đi rồi nói chuyện, nhìn cậu y như heo.

Lúc này tôi mới nhớ lại bộ dạng của tôi, miệng lem nhem dầu mỡ từ chiếc cánh gà khi nãy, tôi ngoan ngoãn lấy khăn lau đi, cả hai bàn tay nhỏ bé khi nãy bốc đồ nữa. Hải Đăng tự nhiên kéo ghế ngồi chung với chúng

tôi và gọi ra một đĩa đồ ăn khác.

-Hai cậu chắc là bạn học của Nhật Hạ ngốc xít? Tôi là Hải Đăng, là bạn cùng lớp hồi cấp hai của cậu ấy. Hải Đăng nhìn hai đứa bạn của tôi giải thích, tôi lau miệng xong cũng ngồi xuống bên cạnh cậu ta thắc mắc.

-Cậu dạo này thế nào rồi Hải Đăng? Cậu thay đổi nhiều quá.

-Cậu cũng vậy thôi. Khi này nếu không nghe giọng nói của cậu tôi cũng không nhận ra cậu đâu. Cậu dạo này thế nào? Đã làm đơn xin đổi khối học chưa?

Hải Đăng nhìn tôi cười đều. Tôi biết nó thường xuyên cập nhật trạng thái của tôi qua việc theo dõi face book, thời gian đầu nhập học không có ít lần tôi thấy hối hận vì chọn vào khối C để giữ thể diện của mình. Chắc thằng nhóc này nghĩ tôi chịu không nổi nên đã xin đổi khối học đây mà. Nhưng thật tiếc là nó đã nhầm.

-Tớ vẫn rất rất là ổn. Cậu thì sao? Điểm tổng kết vừa rồi chắc thấp lắm. Hè này có được đi thi lại không?

Tôi nhìn nó cười đều. Sau vụ cãi nhau hôm tổng kết đó đâu phải chỉ có tôi chọn khác khối học, thằng nhóc tự cao này cũng tuyên bố trước lớp là sẽ đăng kí vào khối A và học giỏi toán hơn tôi. Tôi không tin mình khốn đốn vì văn mà nó dễ thở với môn toán.

-Tôi cũng giống cậu thôi. Ban đầu hơi khó đỡ, nhưng giờ thì ổn rồi.

Hải Đăng vừa nói hết câu thì ông chủ quán đem ra bàn chúng tôi một đĩa đầy ắp cánh gà và chân gà nướng ngon tuyệt. Hai đôi mắt của tôi và Thiên Lam sáng rực lên.

-Hôm nay tôi mời...các cậu cứ ăn tự nhiên đi...

Hải Đăng chưa nói hết câu tôi và Thiên Lam đã nhào vào nhiệt tình xử lí, còn cậu ta thờ dãi vì biết điều mình nói hơi dư thừa. Không ngờ mới có một năm không gặp mà tên bạn thân của tôi thay đổi nhiều như vậy, còn rộng rãi mời chúng tôi ăn nữa chứ. Nhìn hai đứa háu ăn trước mặt, cậu ta cũng vui vẻ cầm một chiếc cánh gà đưa lên miệng, nhưng còn chưa kịp ăn thì nhận ra ở trước mặt mình, Thực Anh ngồi im nhìn chúng tôi lắc đầu.

-Bạn học của Nhật Hạ...Hải Đăng nhìn Thực Anh lên tiếng.

-Tên tôi là Thực Anh. Thực Anh mỉm cười giới thiệu.-Còn tên con trai đang ăn như sắp chết đói kia là Thiên Lam.

-Crhào...Thiên Lam nhai nhồm nhoàm quay sang chào lấy lệ.

-Ồ...Hải Đăng mỉm cười rồi lại hướng về Thực Anh, tôi liếc qua thấy mặt nó hình như hơi đỏ đỏ, cái bệnh sợ con gái của nó ngày nào vẫn chưa hết.-Sao bạn không ăn? Bạn không thích món này sao?

-Không phải. Thực Anh lắc đầu.-Khi này tôi ăn đủ rồi, bạn đừng để ý.

Hải Đăng gật gật đầu, có lẽ nó biết bọn con gái thường ăn kiêng nên không thắc mắc nữa. Sau khi ngấu nghiến hết đĩa thức ăn thì chúng tôi ngồi tán gẫu.

-Hải Đăng! Cậu là bạn học cũ của Nhật Hạ chắc là sẽ biết rõ về cậu ấy lắm. Thực Anh mỉm cười đưa tay chống cằm.-Hồi trước học cấp hai cậu ấy có từng nhận được thư tình của ai chưa?

-Hử?

Muốn điều tra quá khứ của tôi sao? Tôi giật mình quay sang Hải Đăng, còn chưa kịp lên tiếng cảnh cáo thì thằng nhóc lạnh chanh đã mau mồm mau miệng khai báo.

-Làm gì có ai đâu. Ngay từ khi quen nó trong trường mẫu giáo tôi đã thấy nó nhìn y như một con mèo hoa, bộ dạng thì biến thái, tính tình thì thô bạo khiến cho không có đứa con trai nào dám lại gần, lớn lên cũng không có gì thay đổi nên tôi nghĩ chắc nó đã hết thuốc chữa, nhưng gần đây không biết có phải nó bị sét đánh trúng nên thần kinh đã trở lại bình thường hay không mà nó đã có chút thay đổi theo hướng tích cực.

-Ồ...Thục Anh nhìn tôi xuýt xoa như vừa mới khám phá ra điều gì thú vị lắm. Thiên Lam cũng ngửa cổ lên cười như một kẻ thần kinh.

-Tớ thấy Nhật Hạ cũng chưa hoàn toàn bình thường đâu, nếu ở gần cậu ta đôi lúc sẽ được chứng kiến cảnh cậu ta phát bệnh cũ.

Tôi nhìn hai đứa bạn thân, sau đó liếc Hải Đăng trừng trừng, tên nhóc đó đưa tay nâng kính là ra vẻ vô tội kiểu: Họ muốn nghe sự thật nên tôi chỉ biết phải nói. Tôi cười nhạt, muốn gây chuyện với tôi, tôi cũng đâu có ngần nố.

-Hải Đăng...tự nhìn lại bản thân mình đi xem có hơn gì người ta không rồi hãy lên tiếng đánh giá. Đứa nào hồi nhỏ chuyên thò lò mũi xanh, đến lớp thường xuyên bị cô giáo phạt vì tè ra quần. Lúc nào cũng xán lại gần mấy đứa con gái đòi chơi chung, đến lúc bị tụi nó đánh thì lại chạy lại khóc với tớ? Tớ còn không thể quên nỗi sở thích đặc biệt của cậu ngày xưa là chuyên gia ngoáy cứt mũi rồi dán lên tường để tập đếm số nữa đó.

Không khí có chút lạnh lẽo, hai người kia vô thức nhìn Hải Đăng rồi không ai bảo ai dịch ghế ngồi ra xa như sợ cậu ta là ổ lây bệnh dịch hạch và truyền nhiễm. Hải Đăng mặt đỏ bừng bừng liếc tôi tức tối.

-Cậu im đi.

-Nếu khi nãy cậu chịu ngậm miệng thì bây giờ tôi đâu có nói ra những điều đó.

Tôi và Hải Đăng là thế. Nếu gặp nhau mà không cãi nhau trên ba câu thì ngày hôm đó chúng tôi ăn không ngon. Gầm gừ nhau một lúc thì Thục Anh cũng can thiệp buộc chúng tôi giải hòa. Hải Đăng kể cho tôi nghe rất nhiều về ngôi trường mới của cậu ấy, tôi cũng nói cho cậu nghe về cuộc sống mới của tôi sau khi vào cấp 3, đương nhiên là giấu nhem lí do tôi thay đổi và những tình cảm bí mật giành cho Thiên Phong.

-Đầu tháng sau có buổi họp lớp. Cậu có chết cũng phải lết xác tới đó! Hải Đăng nhìn tôi thông báo.

Tôi vui vẻ gật đầu, không thấy ngạc nhiên lắm, thông tin này tôi cũng vừa nhận được từ một đứa bạn tới qua rồi. Đang nói chuyện vui vẻ thì sau lưng tôi vang lên tiếng ồn ào. Chúng tôi hiếu kì quay sang, và hình ảnh đập vào mắt tôi là một gã thanh niên đang giẫm chân lên một chú mèo con trắng muốt giận dữ.

-Mẹ nó, con mèo khốn kiếp này ở đâu ra mà dám cào xước cả chân ông thế này.

Con mèo gào lên đau đớn vì bị bàn chân thô bạo dẫm lên. Cả bốn đứa tôi giật mình bật dậy. Gã con trai kia vẫn chưa hả giận. Mấy người bạn của nó ngồi gần đó cũng mở miệng chửi thề.

-Mẹ xxxxx....Con miu này còn bé quá, lớn tí nữa là cho vào nồi nhậu được rồi.

-Mà giống mèo sống dai thật đó, tao đạp mạnh vậy mà không chết.

-Người ta nói mèo có chín cái mạng mà...

-Tụi mày nói nếu tao dẫm thêm cái nữa thì nó có chết không?

Tên lưu manh kia cười lớn. Tôi nhúu mày tức giận. Sao đám người đó có thể lấy sinh mạng của con mèo nhỏ ra để đùa giỡn như vậy? đúng là những kẻ không có nhân tính. Tôi nhìn con mèo nhỏ đang run rẩy kêu gào dưới chân gã kia không thể cảm lòng được nữa, bất chấp rắc rối quyết định can thiệp.

-Này bạn kia! Tôi bước lại cất tiếng.-Thả con mèo nhỏ đó ra đi, bạn không thấy làm vậy tàn nhẫn lắm sao? Dù sao nó cũng là một sinh mạng kia mà.

Đám người kia ngược lên nhìn tôi ngạc nhiên, rồi cả đám cười ha hả.

-Woao!!!! Cô bé dễ thương này nhân hậu quá, biết lo cho con mèo nữa...

-Con mèo này dám cào xước chân anh, em muốn anh tha cho nó thì lại đây uống rượu với tụi anh đi.

-Kêu cả cô bạn dễ thương kia của em lại đây luôn nhé! Một tên liếc mắt nhìn Thục Anh cợt nhả.

Lúc này tôi cảm thấy bức mình lắm rồi, không lẽ bây giờ tôi chạy lại bạt tai ấy tên này một trận. Thục Anh nghe bọn kia nói thế cũng tức giận đứng dậy.

-Các người đừng quá đáng, coi chừng tôi báo cảnh sát đó.

-Ồi trời ơi...sợ quá, sợ quá!!!! Mấy gã du côn ôm bụng cười nghiêng ngả.-Em định báo cảnh sát bắt tội anh vì tôi danh gì?

-Vì lỗ chân đạp chết một con mèo...Hahaha...tội này chưa bị bắt được đâu em yêu...

-Chờ lúc nào tội anh kéo em lên giường thì mới lập tội danh được.

-Mấy người...

Thục Anh tức sôi máu. Nhưng nhỏ không quen nói chuyện với hạng người lưu manh nên không biết đối đáp thế nào. Dù sao thì Thục Anh cũng là một vị tiểu thư đài các mà, việc nó chịu đi cùng tôi và Thiên Lam vào một quán cóc ven đường thế này đã đặc biệt lắm rồi.

-Cảnh sát không bắt được bọn nó. Hải Đăng lên tiếng, đưa tay đẩy gọng kính trên mặt ra vẻ uyên bác.-Đưa đồng rác này vào trại giam người ta sợ sẽ làm bẩn khu giam giữ.

-Vậy để tớ gọi cho xe bắt chó tới hốt tội này đi cho sạch sẽ. Thiên Lam hào hứng móc điện thoại ra. Hải Đăng gật đầu.

-Có cần tớ cho cậu số điện thoại không?

Rầm!!!!

Chiếc bàn trước mặt mấy tên lưu manh bị đập tung, một tên với tay cầm chai bia đập mạnh vào tường tạo thành một tiếng động inh tai nhức óc. Mấy đứa này bị Thiên Lam và Hải Đăng chọc cho nổi điên lên rồi.

-Con mẹ tội mày, tội mày vừa nói gì đó?

Tên cầm vỏ chai bia vỡ chĩa vào mặt Thiên Lam hù dọa. Khách khứa gần đó hoảng sợ vội đứng dậy chạy toán loạn, hiển nhiên không ai muốn bị vạ lây nữa. Thục Anh cũng giật mình vội lùi lại nép sau lưng Hải Đăng, tôi vẫn không rời mắt khỏi con mèo nhỏ đang bị bàn chân thô bạo của gã lưu manh dẫm lên. Thấy nó định đứng dậy, tôi không nghĩ ngợi gì nữa, lập tức lao vào tung một cước thẳng vào bộ hạ của gã, con mèo được giải thoát nhưng vẫn nằm im run rẩy, tôi vội cúi xuống bế nó lên, áp vào lòng mình. Con mèo vẫn run lên bần bật chưa hoàn hồn. Đám lưu manh khá bất ngờ, chúng không nghĩ một đứa con gái như tôi lại dám làm hành động này. Tôi nhìn bọn nó khinh thường. Tưởng tôi sợ bọn nó chắc, xin lỗi nhé, hồi còn học cấp hai tôi nổi tiếng là lưu manh chuyên gia đi đánh nhau đó, đai đen karate tôi lấy được năm 9 tuổi đó.

-Nhật Hạ!!!! Coi chừng!!!!

Thục Anh nhìn đám người trước mặt đang vây lấy tôi sợ hãi. Mấy tên lưu manh cảm thấy bị sỉ nhục bắt đầu nổi điên lên lao vào tôi, tôi dám cá tội nó mà tóm được tôi sẽ xử lí tôi không khác gì con mèo nhỏ này.

-Con ranh liều mạng này...

-Hôm nay mày tới số rồi con ạ...

Tên dính đòn của tôi vẫn còn cuộn tròn người dưới đất thổn thức, hai tên đồng bọn thì lao vào định đánh tôi giúp bằng hữu rửa hận. Nhưng...

Bốp!!!!

Bốp!!!!

Hai cú đá móc cực đẹp giáng thẳng vào mặt hai tên này. Thiên Lam và Hải Đăng đứng trước mặt tôi thủ thế. Tôi quên nói rằng Hải Đăng lấy đai đen karate cùng thời gian với tôi, hồi cấp hai không có trận đánh nhau nào của tôi là thiếu mặt cậu ta. Còn Thiên Lam. Mấy vụ đấm đá này đối với cậu ta diễn ra như cơm bữa. Mấy tên này hôm nay bị sao quả tạ chiếu trúng rồi nên mới tìm chúng tôi gây sự.

-Tội mày...tội mày...chờ đấy....

Hai tên lớp ngóp bò dậy, rồi không hện mà cùng bỏ mặc lại bạn tốt đang nằm bất tỉnh dưới đất bỏ chạy mất hút. Ba đứa tôi trở mắt nhìn chúng thán phục, hai đứa này là vận động viên marathon sao? Chạy nhanh dễ sợ! Thiên Lam liếc tên đang nằm dưới đất rồi nhìn hai cái bóng đã mất dạng thở dài:

-Bỏ bạn bè lúc hoạn nạn, đúng là không có tình bằng hữu.

Bốp!!!!

Mới nói hết câu, một cái chảo to tướng đập vào gáy cậu ta, Thiên Lam giật mình lấy tay xoa xoa đầu, còn tưởng kẻ thù tập kích từ phía sau, đang định quay lại phản đòn thì cậu ta lại bị cái chảo đập cho tới tấp.

-Thằng ôn con, đồ phá hoại, tội mày định phá quán của ông đó hả? Đây là lần thứ bao nhiêu mày đánh nhau trong quán của ông rồi? mày muốn cắt đường sinh nhai của ông mày sao?

Người đang nói chính là chủ tiệm đáng kính, mặt ông đỏ bừng vì tức giận, vừa mắng ông vừa cầm cái chảo đánh tới tấp vào người Thiên Lam.

-Chú bình tĩnh, từ từ rồi nói chuyện, lỗi không phải tại cháu, chú biết mà...Thiên Lam vừa phân bua vừa tránh đòn loạn xạ, ông chủ vẫn chưa hết giận cầm chảo phang tới tấp vào cậu.

-Biết thằng cha mày, lần nào đánh nhau ở quán của ông mà không có mặt mày, hôm nay tao bị điên nên mới để cho thằng sao chổi mày vào quán tao ăn đó...

Ba chúng tôi chỉ biết đứng im một chỗ nhìn cậu ta gặp họa, đâu có ai dại dột muốn nhảy ra chịu ăn chảo chung với cậu ta. Đánh Thiên Lam một hồi chủ quán cũng nguôi nguôi giận liếc về ba đứa đồng phạm tội tôi quát.

-Còn chúng mày nữa, ăn xong không có việc gì làm hay sao mà chạy theo cái thằng điên này phá làng phá xóm thế hả? Chúng tôi lắc đầu kịch liệt ra vẻ không liên quan, chủ quán liếc tên đang nằm bẹp dưới đất rồi quay sang chúng tôi ra lệnh.-Tất cả lũ chúng mày, lập tức xéo khỏi quán của ông, từ lần sau trở đi cấm tội bây mò đến đây nữa!

Thế là cả đám bị ông chủ quán ném hết ra đường. đúng lúc này. ở đầu con hẻm nhỏ, một đám thanh niên vẻ mặt hung hăng tiến lại chỗ chúng tôi.

-Đứa nào dám đánh bạn tao?

Một gã dị hợm dẫn đầu lên tiếng quát, chúng tôi nhận ra hai tên đi sau nó là hai cái thằng mới bị Thiên Lam và Hải Đăng đá khi nãy. Ra là về nhà kêu đồng bọn, Thực Anh mặt tái mét, vội níu lấy tay Hải Đăng run bần bật, tội nghiệp, chưa bao giờ nhỏ gặp phải tình huống như thế này.

-Tại sao lại là mày???? Tên dẫn đầu đám lưu manh thấy Thiên lam liền nổi giận.

Chúng tôi nhìn nó khó hiểu, sao bộ dạng tên này kì quái thế? Mặt nó bôi một lớp phấn trang điểm dày cộm, môi tô son. Hai mắt nó tím bầm sưng húp lên, khóe môi cũng có một vết bầm tím mà lớp phấn không che đi được. Tôi hiểu còn đồ thời nay thường hay tạo nh hình bộ dạng không giống ai, nhưng make up kiểu đó lần đầu tiên tôi được chứng kiến. Thiên Lam nhìn tội nó, nghiêng đầu như cố nhớ lại xem mình đã gặp tên này ở đâu chưa rồi lên tiếng.

-Gấu mèo! Chúng ta đã từng gặp nhau trong sở thú à?

-Khốn! Mày đừng có nói là quên tao rồi. Hôm qua trong quán cà phê, chính mày đã biến tao thành cái bộ dạng xấu xí thế này mà.

-Hớ!!! Thì ra mày là cái thằng biến thái hôm qua, sao hôm nay make up lạ thế?

-Thằng khốn! Tao bị mày đánh đến mặt biến dạng như thế đó chứ. Mày đúng là đồ nhân tâm, hôm qua tao một mình bước vào quán cà phê, đúng lúc đang cô đơn thì nhìn thấy mày bước vào, tao thấy mày cũng đẹp trai nên mới lại định bắt chuyện một chút, thế mà vừa mới vuốt má mày một cái đã bị đánh cho tới tấp mặt mũi rồi. Trời xui đất khiến thế nào mà hôm nay lại cho tao gặp lại mày, hôm nay tao nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi. Mày còn muốn sống thì mau xin lỗi tao đi.

-Ồ...xin lỗi, lẽ ra hôm qua tao nên tiễn mày vào bệnh viện chỉnh hình luôn. Thiên Lam gỡ gỡ đầu ra vẻ có lỗi.

-Ngưỡng mộ cậu quá! Không ngờ đến dạng biến thái này mà cũng để ý đến cậu, cậu đúng là có sức hút hơn người đó nha, Thiên Lam.

Tôi liếc Thiên Lam cười đều, thì ra hôm qua cậu ta đánh nhau với đám người này,

-Cậu im đi. Thiên Lam liếc tôi nói cộc lốc.

Mà tình hình này tôi không thể đứng đây ca ngợi cậu ta được, nếu không nhanh tìm cách chuồn thì cả Thục Anh cũng bị vướng vào ầu đả mất. Hai đứa kia có chết tôi cũng kệ, nhưng bạn tốt Thục Anh của tôi thì tôi không thể không bảo vệ được. Hải Đăng trước mặt tôi đưa tay ra phía sau kín đáo ra hiệu, tôi hiểu những gì cậu ta muốn nói.

-Tụi mày đợi gì nữa, bầm chả mấy đứa nó đi!!! Con gấu trúc biến thái ra lệnh, lập tức đám đàn em của nó nhào vào chúng tôi.

-Á!!!!!!!! Có con heo đang bay trên trời kia!!!! Tự dưng Thiên Lam hét toáng lên.

Mấy tên du côn lập tức ngược lên trời theo hướng cậu ta chỉ, nhưng chỉ thấy 1 con quạ đen bay ngang kêu: “quạ...quạ...”thôi.

-Heo biết bay đâu?

Tên biến thái cầm đầu ngậy thơ hỏi lại, ngay lúc đó Hải Đăng đã nhanh nhẹn đạp văng chiếc thùng rác to dùng bịt vệ đường vào bọn chúng, tôi thì nắm tay Thục Anh chạy ra khỏi đó. Thiên Lam và Hải Đăng trước khi chạy theo chúng tôi còn quay lại giải thích:

-Không có heo biết bay...

-Chỉ có mấy con heo bại nào!

Đám lưu manh nổi điên lên, sau khi gạt được đồng rác hôi rình trên người xuống thì cũng bắt đầu hò nhau đuổi theo. Hải Đăng hơi nhíu mày rồi quay sang chúng tôi.

-Thiên Lam, Nhật Hạ! hai cậu chịu khó làm mỗi nhử đám người đó nhé, tôi sẽ đưa Thục Anh chạy theo con đường khác, cô ấy là con gái, không thể theo kịp chúng ta đâu.

Thiên lam gạt đầu ra hiệu cho tôi chạy vào một ngã rẽ, tôi nghe vậy quay sang bức xúc.

-Sao lại bắt tôi làm mỗi nhử, tôi cũng là con gái mà.

Không ngờ cả Thiên Lam và Hải Đăng đều nói với tôi thế này.

-Với con nhỏ trâu vật như cậu thì tụi tôi không lo.

Tôi tức sặc máu, nhưng cũng không còn cách nào khác, sau khi chạy vào con hẻm nhỏ. Hải Đăng kéo tay Thục Anh núp vào một bức tường gần đó, tôi và Thiên Lam thì tiếp tục chạy, đương nhiên bọn du côn theo phía sau chỉ thấy hai chúng tôi nên cứ tiếp tục đuổi theo. Nhưng đám ngốc này hơi bị ngây thơ, tụi nó không biết ngoài giới đánh nhau chúng tôi còn là vô địch chạy nhanh, nên chưa đầy năm phút sau khi tách nhóm với hai đứa kia chúng tôi đã cho lũ du côn hít bụi. Đến một công viên gần đó, cảm thấy không còn ai đuổi theo nữa tôi và Thiên Lam mới từ từ dừng lại ngồi phịch xuống một chiếc ghế đá gần đó.

-Hôm nay đúng là xui xẻo. Không biết hai người kia thế nào rồi. Tôi nhìn Thiên Lam đang nhắn tin bằng điện thoại.

-Không sao rồi, Thục Anh mới nhắn tin cho tớ, Hải Đăng đang đưa cô ấy về nhà, ổn rồi.

Thiên Lam nói xong thì hai tay bịt miệng liên tục hắt hơi. Tưởng cậu ấy bị cảm. Tôi hơi xích lại gần cậu ấy lên tiếng hỏi thăm.

-Cậu có sao không?

Thiên Lam xua xua tay đẩy tôi ra xa rồi lại liên tục hắt hơi. Lúc này tôi mới nhớ đến con mèo đang nằm run rẩy trong lòng mình. Không lẽ...

-Cậu bị dị ứng lông mèo hả?

Thiên Lam khỏ sở gạt đầu. Con mèo nhỏ đến lúc này vẫn chưa hết sợ hãi nép chặt vào lòng tôi. Tôi không biết nên làm gì với nó bây giờ. Ở nhà tôi anh trai tôi cũng bị bệnh dị ứng lông mèo nên không thể mang nó

về được. Nhưng nếu bây giờ để nó ở đây chắc nó sẽ chết đói mất, nó vẫn còn rất nhỏ mà, không thể nào tự đi tìm thức ăn được, nói không chừng tôi vừa thả nó ra nó lại bị một tên khốn nào đó giống gã du côn khi nãy dẫm chết mất. Tôi liếc qua Thiên Lam, cậu ta nhìn tôi nhẩn mặt.

-Tuyệt đối không được. Nhà tớ không nuôi mèo được, cả nhà tớ đều bị dị ứng với lông mèo, cậu đã cứu nó thì tự chịu trách nhiệm với nó đi.

-Cậu đúng là máu lạnh. Tôi lườn cậu ta rồi cúi xuống vuốt ve con mèo nhỏ.

Thôi tạm thời cứ mang nó về nhà trước đã, ngày mai đến lớp tôi sẽ hỏi Thực Anh xem nó có thể nuôi mèo không? Ngồi ở công viên khoảng nửa tiếng thì tôi và Thiên Lam ai về nhà nấy. Ngày chủ nhật vui vẻ đầy sóng gió của chúng tôi coi như kết thúc.

Chiều...

Tôi bế con mèo nhỏ bước đi trên con phố quen thuộc về nhà. Bầu trời lúc này bỗng dưng trở nên u ám, ánh mặt trời ấm áp đã bị mây đen che khuất, gió lạnh ùa qua báo hiệu một cơn dông đang ập tới. Tôi nhìn lên trời thở dài. Đầu mùa hè nên thời tiết lúc nào cũng mưa nắng thất thường như thế, rõ ràng mới sáng sớm nay trời còn đẹp lắm mà.

Trên bầu trời u ám, những cánh chim lạc đàn đang chao đảo tìm nơi hạ cánh, gió ùa qua rặng cây hai bên đường, luồn vào từng tán lá xanh mướt khiến chúng kêu rảng rặc tựa hồ như sắp bị vụn gãy. Những người đi đường đang hối hả đi cho nhanh đến nơi mình cần tới trước khi cơn mưa chiều đổ xuống, con mèo nhỏ trong lòng tôi đã hết đau cũng bắt đầu ngo nguây kêu meo meo. Tôi mỉm cười đưa tay vuốt ve nó. Con mèo rất ngoan, dường như nó đã quen với hơi ấm của người nên nằm im trong vòng tay tôi. Tôi cũng vội chạy thật nhanh bên dòng người đang hối hả, trời bắt đầu đổ mưa. Những giọt nước từ trên cao lao xuống như những viên đá nhọn khiến vai tôi rất buốt, chẳng mấy chốc mà mưa đã nặng hạt, gió cũng ùa qua mạnh hơn. Tôi vội vàng chạy đến trạm xe buýt gần đó nhất trú mưa, nhưng không ngờ ở đây tôi lại gặp cậu ấy.

Thiên Phong...

Tôi sững lại, nhìn cậu tròn mắt. Trên trạm chờ vắng tanh, một mình Thiên Phong đang ngồi đó, lặng im nhìn những hạt mưa đang rơi đều đều trên con đường mờ sương cát. Tôi hơi ngẩn người ra vài giây, vẫn đáng vẻ cô đơn một mình ấy. Vẫn ánh mắt đen thẳm xa xôi ấy. Đúng là Thiên Phong rồi. Tôi khẽ chớp mắt để xác định lại một lần nữa mới biết là mình không nhìn nhầm.

-Chào cậu...Thiên Phong. Thiên Phong nghe tiếng tôi quay lại, lúc này mới nhận ra tôi.-Cậu cũng vào đây trú mưa à?

-Ồ! Thiên Phong mỉm cười với tôi.

Vẫn là cách nói khiêm lễ và nụ cười ấm áp đó. Tôi hai tay ôm con mèo nhỏ nhẹ nhàng đi đến ngồi xuống bên cạnh cậu ấy. trời càng lúc càng trút mưa xối xả, gió mang theo hơi nước ùa qua rét buốt, nhưng lúc này tôi ngồi gần Thiên Phong, hơi ấm tỏa ra từ cơ thể của cậu ấy khiến tôi không cảm thấy lạnh nữa. Thiên Phong lúc này đã tựa hẳn lưng vào bảng quảng cáo phía sau, hai cánh tay thả tự do xuống những song sắt nhẹ nhàng gõ theo một điệu nhạc, đôi mắt đen thẳm vẫn lảng du về một nơi xa xăm, giá mà tôi biết được lúc này cậu ấy đang nghĩ gì. Trái tim tôi lại bắt đầu đập loạn nhịp lên vì cậu ấy. Tôi thở dài cúi xuống. Nhiều lúc tôi thật sự không thể hiểu được bản thân mình, tôi biết Thiên Phong đã gần một năm rồi, nhưng không hiểu sao tôi vẫn không thể bình tĩnh mỗi lần ở bên cạnh hay nói chuyện với cậu ấy.

Thiên Phong vẫn ngồi lặng yên bên cạnh tôi, lặng lẽ ngắm những hạt mưa rơi. Tôi lén nhìn cậu ấy rồi khẽ mỉm cười. Nên cảm ơn cơn dông chiều bất chợt này, nhờ có nó mà tôi có thể gặp Thiên Phong ở đây. Giá như trời cứ đổ mưa đến sáng mai luôn thì tốt biết mấy. Như vậy tôi sẽ được ngồi bên cạnh cậu ấy lâu hơn. Tôi siết chặt hai cánh tay mình. Nếu thật sự trên thế giới này có phép thuật và tôi được sở hữu chúng, tôi nhất định sẽ đóng băng thời gian mỗi lần gặp Thiên Phong để thế giới này chỉ còn lại tôi và cậu ấy.

-Nhật Hạ!!! Bất ngờ Thiên Phong vỗ vai tôi, tôi vội ngược đôi mắt trong veo lên.-Cậu sắp bóp chết chú mèo con tội nghiệp rồi.

Cùng với lời nhắc nhở của Thiên Phong là con mèo nhỏ trong lòng tôi đang giẫy giụa kêu gào thảm thiết. Tôi giật mình vội buông tay nó ra đặt xuống đùi vuốt ve, thì ra trong lúc mãi suy nghĩ tôi đã siết chặt hai

cánh tay đang bế nó.

-Xin lỗi mèo con...chị không cố ý đâu. Tôi méo máo vuốt ve nó.

Con mèo ngược đôi mắt xanh biếc lên nhìn tôi oán trách như muốn nói: “Thấy tôi bị dẫm chưa chết nên cô chưa hài lòng phải không?”

Khổ thân nó, nhưng tôi đâu phải cố ý đâu, chắc nó đang chửi rửa số phận đen đủi của nó ghê lắm. Thấy tôi vẫn vuốt ve bộ lông trắng muốt của nó với vẻ nâng niu, cộng với ơn cứu mạng khi nãy nên sau một lúc gầm gừ nó thôi không so đo với tôi nữa, ngoan ngoãn nằm im trên đùi tôi lim dim ngủ.

-Con mèo dễ thương quá! Thiên Phong lên tiếng và đưa tay nựng cầm nó.

Con mèo dụi dụi vào tay cậu ấy rồi bất ngờ đứng dậy nhảy gọn vào lòng Thiên Phong khiến tôi giật mình. Không ngờ Thiên Phong lại mỉm cười ôm nó, còn vuốt ve nữa. Tôi tròn mắt nhìn con mèo. Con mèo nhai này...nó dám nằm trong lòng Thiên Phong của tôi. Nó muốn trở thành tình địch của tôi sao? Mới đó mà đã quên mất ơn cứu mạng của tôi rồi sao? Con mèo bất nghĩa!

-Cậu có con mèo dễ thương quá! Thiên Phong quay sang tôi mỉm cười. Tôi thì đưa tay gãi gãi đầu thú nhận.

-Nó...không phải mèo tớ nuôi.

Thiên Phong nhìn tôi khó hiểu, tôi đỏ mặt, không muốn để cậu ấy nghĩ là tôi đi bắt trộm con mèo của ai đó nên tôi vội vàng kể lại cho Thiên Phong nghe về vụ xô xát diễn ra trong quán nướng. Chúng tôi đã knock out lũ du côn như thế nào, lừa tụi nó như thế nào rồi bỏ chạy như thế nào. Thiên Phong chăm chú nghe tôi nói, đôi lúc cậu ấy còn bật cười có vẻ thích thú. Cho đến khi kết thúc câu chuyện tôi mới giật mình nhận ra là mình ngu ngốc, sao lại để cậu ấy biết được tôi là con đồ thiếu nữ tính. Không biết Thiên Phong có nghĩ tôi là dạng học sinh cá biệt hay không nữa.

-Thế cậu định làm sao với bé mèo này? Thiên Phong nựng cầm chú mèo và hỏi tôi.

-Tớ cũng chưa biết nữa, anh trai tớ bị dị ứng lông mèo nên tớ không để nó trong nhà lâu được.

Tôi thở dài nhìn con mèo nhỏ trong lòng Thiên Phong. Nếu đem nó về nhà tôi biết mình cũng không thể giữ quá 1 tuần được, anh trai tôi chắc chắn không thể trụ nổi 1 tuần mà ném cả tôi và nó ra ngoài đường đâu. Lúc đó có thể tôi cũng sẽ trở thành mèo hoang giống nó. Đêm ngày lang thang khắp nơi, không biết nên ngủ ở đâu, ăn cái gì, càng nghĩ càng thấy đem nó về là không ổn. Con mèo trắng biết tôi đang nghĩ gì nên trợn mắt nhìn tôi như muốn nói: “đừng có mà đem con bỏ chợ” Tôi nhìn đôi mắt xanh biếc lạnh ngắt của nó muốn gào lên: “thế chú mày nói tao nên làm gì bây giờ”.

-Nếu vậy để tớ nuôi nó cho. Thiên Phong dịu dàng vuốt ve nó đề nghị với tôi.

Tôi tròn mắt, con mèo cũng tròn mắt, sau đó dụi dụi đầu vào lòng cậu ấy với vẻ nịnh nọt. Có lẽ nó nghĩ được một chàng trai đẹp như thiên sứ nhận nuôi so với việc phải ở với một con bé hậu đậu như tôi thì còn gì bằng. Tôi nhìn con mèo ghen tị. Ước gì tôi biến thành mèo để được Thiên Phong nhận nuôi.

-Như vậy...có được không?

Tôi đưa tay gãi gãi đầu. Dù sao rắc rối cũng được giải quyết, Thiên Phong nhận nuôi con mèo thì tôi không cần khổ sở tìm nơi tống khứ nó nữa. Thiên Phong mỉm cười.

-Không vấn đề gì đâu.

Ngồi một lúc nữa thì Thiên Phong ngược lên bầu trời thở dài.

-Tình hình này có lẽ mưa sẽ không tạnh được đâu. Vừa nói cậu ấy vừa mở ba lô lấy ra một chiếc áo mưa.-Có lẽ chúng ta nên về nhà trước khi trời tối.

Tôi nhìn bầu trời đang mưa, rồi lại nhìn Thiên Phong với vẻ tiếc nuối. Trời tối cũng không sao, tôi muốn ngồi với cậu thêm một chút nữa mà. Thấy tôi ngồi méo máo, Thiên Phong bật cười đưa tay xoa xoa đầu tôi.

-Nhật Hạ, cậu đừng lo, tớ không bỏ rơi cậu ở đây đâu.

-Hử?

Tôi quay sang ngạc nhiên. “Tớ không bỏ rơi cậu ở đây đâu?” Câu nói của Phong sao mà ấm áp quá, nó làm tôi nghĩ rằng cậu ấy mới nói với tôi “ Anh sẽ chăm sóc em suốt đời”. Tôi cúi xuống lí nhí:

-Thiên Phong...

Có phải cậu ấy nói không bỏ rơi tôi lại có nghĩa là sẽ ngồi ở đây với tôi cho đến khi trời tạnh mưa không? Tôi hi vọng là vậy, nhưng thật tiếc là không phải.

-Cậu mặc vào rồi về đi! Thiên Phong đưa cho tôi chiếc áo mưa của cậu ấy. Tôi ngược lên ngạc nhiên. Cậu ấy nói không bỏ rơi tôi ở lại đây là nhường áo mưa cho tôi mặc đi về nhà sao? Ý tôi đâu phải muốn thế này.

-Vậy còn cậu thì sao? Bị mưa ướt sẽ cảm lạnh đó.

-Đừng lo! Thiên Phong vừa nói vừa lục balo lấy ra chiếc áo mưa khác mặc lên người.-Rút kinh nghiệm từ chiếc áo mưa bị rách hôm qua, tớ đã thủ sẵn hai chiếc áo trong balo rồi.

Chiếc áo mưa bị rách hôm qua? Chiếc áo mưa bị tôi xé rách?

Tôi thấy lương tâm của mình bị ai đó chọc cho nhột nhột, lí nhí cảm ơn cậu ấy rồi mặc áo mưa lên người.

-Thiên Phong! Trước khi tạm biệt tôi quay sang nhìn cậu thắc mắc.-Sao cậu không đem theo dù, che dù không phải tiện hơn mặc áo mưa sao?

-Tớ không thích che dù. Thiên Phong mỉm cười khoác chiếc mũ áo trong suốt lên đầu.-Nếu che dù tớ không thể nhìn thấy được bầu trời.

Không thể nhìn thấy bầu trời?

Thiên Phong đi rồi tôi còn đứng đó vài giây thắc mắc. Thiên Phong thích nhìn thấy bầu trời như vậy sao? Ngay cả khi trời đổ mưa xuống cậu ấy vẫn muốn ngắm nhìn nó? Mà khoan đã. Cậu ấy mang theo áo mưa? Thế sao không chịu mặc về sớm mà lại ngồi ở trạm xe bus với tôi?

Thật khó hiểu.

8. Chương Chap 8: Chiếc Bánh Sinh Nhật Hình Trăng Khuyết

Chap 8: Chiếc bánh sinh nhật hình trăng khuyết.

Thế là kì nghỉ hè đầu tiên của chúng tôi sẽ bắt đầu vào ngày mai. Trước khi nghỉ hè chúng tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ chia tay. Mục đích chính là chúc mừng sinh nhật cho những bạn trong lớp sinh vào tháng 6, 7, 8. Lớp tôi có một chương trình diễn ra hàng tháng là lên danh sách ngày sinh của mọi người, đến cuối tháng sẽ tổ chức sinh nhật cho họ, vì những bạn sinh vào mùa hè không tổ chức theo tháng được nên sẽ cộng gộp vào, tổ chức vào ngày cuối cùng của học kì 2.

Có một sự trùng hợp thú vị là sinh nhật của cả Thiên Phong và Thiên Lam đều rơi vào ngày cuối cùng. Cả ngày hôm trước tôi đã phải vật lộn với cái bếp, làm đi làm lại không biết bao nhiêu lần mới có được hai chiếc bánh kem ra hồn. Anh trai tôi thì có nhiệm vụ đứng bên cạnh kiểm định chất lượng giúp tôi, rồi khi buổi nấu ăn kết thúc thì anh ấy phải nhập viện thì rối loạn tiêu hóa nặng.

Lớp học hôm nay khá náo nhiệt, ai cũng hoan hỉ với kế hoạch du lịch trong những ngày hè oi bức. Riêng tôi thì có hơi chán nản. Kì nghỉ hè này tôi không được nghỉ học như mọi người mà phải lên trường tập bơi, chương trình học thể dục của tôi có nội dung bơi lội, nghe đâu đầu năm có mấy vụ học sinh bị chết đuối vì không biết bơi nên hiệu trưởng ra lệnh cho tất cả học sinh trong trường phải học bơi cho bằng được, hầu như lớp tôi ai cũng qua với điểm số cao ngất ngưỡng, riêng tôi thì lết đệt mãi vẫn không nắm được kiến thức cơ bản, hậu quả là lần nào nhảy xuống nước tôi cũng được vớt lên trong tình trạng bụng uống no nước.

Không còn cách nào khác, tôi được đặc cách cho đi tập bơi vào ngày hè cùng thời gian với những bạn đi ôn thi học sinh giỏi trên trường.

Ban đầu sự quan tâm của thầy giáo dạy thể dục cũng khiến tôi cảm động lắm, nhưng sau đó tôi mới biết nguyên nhân khiến thầy ấy nhiệt tình bỏ cả kì nghỉ hè quý giá lên trường dạy tôi chỉ để có cơ hội gặp cô giáo dạy văn (cũng đi ôn học sinh giỏi vào hè) thì tôi thấy chán nản, đã thế thầy ấy còn chỉ định Thiên Lam là người hướng dẫn tôi để có thời gian thông thả tán người đẹp. Mà như vậy cũng không tệ, tôi sẽ cố hết sức trong vòng hai tháng ngắn ngủi lột xác biến thành người ếch. Có điều vì bị điểm liệt môn bơi lội mà bảng điểm của tôi bị tụt xuống cuối lớp, nghĩ lại đúng là đáng buồn.

Tôi cẩn thận đặt chiếc bánh sinh nhật của Thiên Phong ra 1 góc bàn, đúng lúc định đặt chiếc bánh của Thiên Lam ra này Thục Anh gọi tôi đi cắt dưa hấu, lớp tôi sẽ mừng sinh nhật và chia tay nhau bằng bữa tiệc bánh kẹo hoa quả thật là hoành tráng. Như thành một thói quen, tôi lại đưa mắt dò tìm vị trí của Thiên Phong, cậu ấy đang trên bục giảng giúp mọi người cột băng rôn trang trí, dường như biết tôi đang nhìn mình, Thiên Phong quay lại khẽ mỉm cười, tôi hơi ngơ ngẩn, nhớ lại chiếc bánh kem nhỏ xinh kia, tôi đã giành hết tâm trí làm cả buổi mới được, không biết khi tôi tặng cho Thiên Phong, cậu ấy sẽ có biểu hiện như thế nào?

-Ngẩn ngơ nhìn gì thế? Coi chừng cắt vào tay bây giờ. Thiên Lam ở đâu đi đến cốc đầu tôi.

Tôi ngược lên tức tối, Thiên Lam lập tức nhón lấy một miếng táo bỏ tọt vào miệng, tôi giờ con dao nhỏ dọa cậu ta, Thiên Lam lập tức nhe răng cười he he tóm lấy tay tôi.

-Hôm nay là sinh nhật của tớ, cậu đừng có ăn hiếp tớ có được không.

Tôi liếc cậu ta, nhăn nhăn mũi.

-Người có ngày sinh trùng với ngày mất là người rất có phúc đó.

-Nhật Hạ, chiếc bánh sinh nhật của tớ đâu? Thiên Lam nhìn tôi háo hức. Tôi chỉ liếc cậu ta lạnh nhạt.

-Bánh nào?

-Chiếc bánh hôm qua cậu làm tặng tớ đó, anh Minh Khôi mới gọi điện bảo tớ đừng ăn nếu không muốn vào bệnh viện nằm chung với anh ấy.

-Hừ...tôi nhăn mặt quay đi tiếp tục cắt dưa hấu. Thiên Lam vẫn lải nhải bên tai tôi y như một chú nhóc con.

-Nhật Hạ...tớ nói trước, nếu bánh kem cậu mua tớ mới ăn đó, tớ không dám ăn bánh cậu tự làm đâu, tớ không muốn kết thúc kì nghỉ hè của mình trong bệnh viện.

-Xí...không có phần của cậu đâu.

-Tớ không tin.

Thiên Lam vui vẻ chạy lại bàn học của tôi mở hộp chiếc bánh kem trên bàn ra, nhìn thấy cái tên Thiên Phong trên đó mặt cậu ta từ đỏ bừng chuyển sang tím tái. Ánh mắt cậu ta nhìn chiếc bánh như muốn ném xuống đất đập cho nát bét. Chắc cậu ta đang thất vọng và xấu hổ lắm khi ngộ nhận chiếc bánh kem trên bàn là của mình. Thiên Lam đâu biết quà của cậu ta tôi còn cất trong ngăn bàn.

Mười lăm phút sau thì buổi tiệc chia tay tiệc sinh nhật chính thức bắt đầu. Chúng tôi vừa ăn trái cây vừa hát hò, gào thét đến khan cả cổ họng. Mọi người ai cũng vui vẻ. Riêng một tên mặt ỉu như bún thiêu ngồi tự kỉ nơi góc lớp. Tôi liếc qua Thiên Lam cố nén cười, dường như cậu ta vẫn còn giận đối tôi vì không tặng bánh kem mừng sinh nhật cho cậu ta. Thiên Phong lúc này đang cầm lọ muối bột chậm chạp rắc rắc lên miếng dưa đỏ. Cậu ấy có vẻ không chú ý đến xung quanh lắm. Hôm nay là sinh nhật của Phong nhưng tôi để ý dường như Phong có vẻ không được vui. Có lẽ đã đến lúc tôi tặng cho cậu ấy món quà sinh nhật mà mình đã công phu chuẩn bị rồi. Tôi lặng lẽ tiếp cận sau lưng Phong, khi lại gần thì khẽ nói.

-Thiên Phong! Thiên Phong quay lại nhìn tôi chờ đợi.-Lát nữa kết thúc tiệc chia tay cậu ra vườn hoa sau trường gặp tớ một chút.

Thiên Phong gạt đầu, cũng không hỏi tôi lí do rồi lại tiếp tục rắc rắc lọ muối bột lên miếng dưa đỏ rục sau đó quay lại đưa cho tôi.

-Ăn đi, ngọt lắm!

-Cám ơn! Tôi mỉm cười cầm lấy rồi vui vẻ rồi trở về chỗ cũ.

Nhưng không hiểu sao đúng lúc này lại đụng ngay Thiên Lam, thấy tôi thân mật với Thiên Phong cậu ta càng tỏ vẻ giận dữ hơn. Từ đầu đến giờ bạn bè đã chúc mừng tặng quà cho cậu ta rất nhiều, chỉ riêng đứa bạn thân nhất là tôi vẫn không thèm mở miệng nói với cậu ta một câu tử tế. Có lẽ lúc này cậu ta đang nghĩ tôi là kẻ trọng tình khinh bạn. Tôi đưa tay che miệng cười. Có lẽ không nên trêu chọc cậu ta nữa.

-Cậu gọi tôi ra đây làm gì? Thiên Lam đứng dựa lưng vào bức tường hành lang, ánh mắt lạnh lẽo thờ ơ nhìn tôi, cậu ta vẫn đang giận. Tôi bật cười gượng ra hộp quà giấu sau lưng.

-Chúc mừng sinh nhật, Thiên Lam!

Thiên Lam tròn mắt bất động nhìn tôi. Tôi nhắm tính thời gian, dường như phải mất hơn một phút sau cậu ta mới lấy lại vẻ bình tĩnh đưa tay ra nhận hộp bánh.

-Cái này ?

Thiên Lam mở chiếc hộp, một chiếc bánh kem xinh xắn lộ ra, bên trên mặt bánh phủ đầy mứt trái mâm xôi mà Thiên Lam thích, còn có một bức tượng kem bé xíu hình một cậu nhóc được tôi phỏng theo đặc điểm của cậu ấy, điều quan trọng là chiếc bánh này ghi dòng chữ: “Sinh nhật vui vẻ, Thiên Lam” chứ không phải là “Sinh nhật vui vẻ, Thiên Phong” như khi nãy.

-Bánh này tớ đã làm rất cẩn thận, cậu có thể an tâm mà ăn! Tôi mỉm cười nháy mắt với Thiên Lam.

Cậu ta đưa đôi mắt đen thẳm nhìn tôi có vẻ lúng túng, sau đó mặt chuyển sang trắng bệch như bị bệnh, có lẽ là vì cậu ấy quá cảm động, nghĩ vậy tôi cũng thấy vui vui. Nhưng từ khi nhận chiếc bánh của tôi xong cậu ta chỉ lí nhí nói cảm ơn rồi bỏ đi đâu mất. Tôi hơi khó hiểu, mọi hôm đều chờ tôi về nhà chung mà. Nhưng tôi cũng không để ý nữa. Bây giờ tôi còn một nhiệm vụ quan trọng hơn cần phải làm: tặng bánh sinh nhật cho Thiên Phong. Tôi đã hẹn cậu ấy ở vườn hoa phía sau trường học, đây có lẽ là lần cuối tôi gặp cậu ấy cho đến khi bắt đầu học kì mới, phải để lại chút ấn tượng đẹp với cậu ấy mới được.

Lúc tôi đến vườn hoa Thiên Phong vẫn chưa ra. Tôi vui vẻ mở chiếc hộp xem lại một lần nữa tác phẩm tâm huyết của mình. Và sốc toàn tập. Chiếc bánh kem của tôi, từ bao giờ đã bị ai đó chọc cho be bét. Hai tay tôi run run, chân đứng không vững nữa. Công sức cả một buổi tối của tôi đổ sông đổ biển rồi. Rồi trong đầu tôi lóe lên một hình ảnh chết tiệt.

Thiên Lam!!!

Chính là thằng nhãi đó chứ không ai khác. Nó là người duy nhất tiếp cận với chiếc bánh của tôi trong suốt ngày hôm nay, lúc tôi tặng bánh cho nó, nó còn lộ ra bộ dạng lúng túng hối hận. Hóa ra không phải cảm động mà vì cậu ta đã phá hỏng chiếc bánh tôi định tặng Thiên Phong. Câu “ăn không được nên phá cho hôi” là chỉ hành động này ư? Hèn chi mà cậu ta lại bỏ về sớm thế.

Tôi nghiêng răng căm tức. Nhưng điều quan trọng là tôi đã hẹn Thiên Phong ra đây để tặng bánh cho cậu ấy, không lẽ bây giờ tôi lại đưa cho cậu ấy chiếc bánh như cám lợn thế này? Tôi khóc không ra nước mắt. nhưng nhìn kĩ lại thì thấy chiếc bánh này chỉ bị đâm lem nhem ở phần giữa, xung quanh rìa nhìn vẫn tạm, thế là một ý tưởng lóe lên trong đầu tôi, tôi vội rút ra chiếc thìa nhựa trong hộp bắt đầu xấn vào chiếc bánh. Tôi sẽ sửa lại chiếc bánh này thành hình trăng khuyết, mặc dù bị mất dòng chữ chúc mừng nhưng cũng còn hơn là để cho cậu ấy thấy hình dạng của nó lúc này. Nhưng phải làm gì với phần bỏ đi bây giờ. Tôi suy nghĩ một chút rồi đưa thìa bánh dút vào miệng. nhai thật nhanh, nuốt, cứ như thế, cắt chỉnh chiếc bánh tròn hành hình trăng khuyết, lấy phần thừa ăn cho bằng hết. Tôi no căng và ngán đến tận cổ bởi ăn quá nhiều kem béo. Nhưng vẫn cố nuốt, phải tạo cho bằng được thành hình trăng khuyết. Cuối cùng, dưới sự cố gắng của tôi, chiếc bánh đã tạm ổn, chỉ cần ăn thêm một miếng nữa thôi. Tôi nhìn thìa bánh nhắm mắt cố nhét vào miệng,

-Nhật Hạ! Thiên Phong đã đến nơi hẹn, tôi giật mình, vẫn không dám quay mặt lại, cậu ấy đi lại gần tôi dịu dàng hỏi.-Cậu hẹn tớ ra đây có chuyện gì thế?

Lúc này tôi còn ngậm một miếng đầy bánh kem nên chưa thể lên tiếng được, nhưng bụng tôi đã hết khả năng chịu đựng rồi, không có cách nào nuốt xuống được nữa. Thấy thái độ kì lạ của tôi, Thiên Phong lại gần với vẻ quan tâm.

-Cậu sao vậy, Nhật Hạ?

Tôi nhắm chặt mắt rồi mở ra nhìn trừng trừng vào chiếc bánh kem, nó đã được tạc thành hình trăng khuyết rồi. Chỉ còn một chút nữa thôi, cổ lên. Tôi nhắm mắt và nuốt "ực" bí mật vào trong bụng, cổ lấy lại vẻ tự nhiên quay ra sau mỉm cười.

-Thiên Phong! Hay tay run run đưa chiếc bánh kem hình trăng khuyết lên phía trước.-Chúc mừng sinh nhật cậu...Thiên Phong!đây là...đây là...bánh kem do chính tay tớ làm.

Thời gian ngừng mất 10 giây.

-Nhật Hạ....cậu...

Thiên Phong nhìn chiếc bánh, rồi đưa mắt nhìn tôi, im lặng trong khoảng một phút và. Phá lên cười.

Tôi ngây người....

Thiên Phong...

Cậu ấy đang cười...có vẻ rất vui.

Lần đầu tiên tôi được chứng kiến Thiên Phong cười như vậy, cậu ấy không còn nhìn xa vời hay buồn man mác khi nhìn lên bầu trời mà nhìn tôi cười nghiêng ngả, tôi không hiểu lí do cậu ấy cười, nhưng tôi rất muốn nhìn thấy cậu ấy như bây giờ, giống y như một cậu nhóc học sinh cấp 3, vô tư mỉm cười.

-Thiên Phong...tôi khẽ lên tiếng.

Thiên Phong lúc này mới cúi xuống nhìn tôi, nhưng có cố gắng cách mấy cậu ấy cũng không thể dừng cười được, cười đến mức chảy nước mắt rồi đưa ngón tay quét một vệt kem trắng tinh trên miệng tôi bình thần cho vào miệng mình.

Cậu ấy đang làm gì thế? Còn đang hết hồn vì hành động có một không hai này của Thiên Phong thì cậu ấy lại nói với tôi:

-Miệng cậu dính tèm lem, y như con mèo con ăn vụng bị bắt gặp vậy!

Tôi hóa đá. Khóe miệng giật giật. Miệng tôi dính kem mà tôi không biết? thì ra đây chính là lí do cậu ấy cười? Thiên Phong đã biết tôi làm gì với chiếc bánh kem tặng cậu ấy rồi sao? tôi khóc không ra nước mắt, tại sao tôi có thể nghĩ ra cách giải quyết ngu như heo thế này? Tôi hận bản thân mình sao không thể chết đi ngay lúc này cho khỏi phải xấu hổ. Biết vậy thôi đừng tặng chiếc bánh bị hư cho cậu ấy nữa, nói chúc mừng sinh nhật là được rồi. Bây giờ tự mình hại mình rơi vào hoàn cảnh éo le thế này.

-Thiên Phong...Tôi đỏ mặt cúi xuống ấp úng. Hai cánh tay bé nhỏ lúng túng đang cầm chiếc bánh ăn dở định thu về. Nhưng...

-Cám ơn cậu, Nhật Hạ! Thiên Phong mỉm cười và vui vẻ cầm lấy chiếc bánh kem với vẻ trân trọng. Tôi hơi ngạc nhiên, ngược đời mất trong veo tội nghiệp như chú mèo mới bị dìm nước lên nhìn cậu ấy lúng túng.

-Thiên Phong...tớ...

-Tớ vui lắm. Cảm ơn cậu, Nhật Hạ!

Nói rồi cậu ấy chậm chậm quay đi, nhưng tôi vẫn nhìn thấy khóe môi xinh đẹp của cậu ấy vẫn còn nở nụ cười hạnh phúc. Tôi đứng lơ ngơ ở đó suốt hơn 1 tiếng vẫn chưa hoàn hồn. Không biết Thiên Phong có ghét tôi sau vụ này không? Sinh nhật cậu ấy mà tôi lại đi tặng một chiếc bánh mình ăn thừa. Nhìn theo lối hành lang đã vắng hoe, tôi không khỏi than khóc trong lòng.

Thiên Phong...đừng nghĩ xấu về tớ nhé.

9. Chương Chap 9: Khóa Tập Bơi Của Vịt Cạn

Chap 9: Khóa tập bơi của vịt cạn

Sáng chủ nhật đẹp trời, tôi hùng hổ bước vào trường như sắp sửa đi giết người, bộ dạng của tôi khiến chú bảo vệ vốn rất can đảm cũng đi ra cản lại nếu tôi không giơ ra chiếc thẻ học sinh và trình bày lí do mình phải lên trường.

Tôi đi phẳng phẳng vào hồ bơi, từ bây giờ cho đến khi vào học kì mới tôi có nghĩa vụ phải hoàn thành khóa học bơi đặc biệt của mình, nhưng ý nghĩ trong đầu của tôi lúc này chỉ có 1: phải giết chết nó, thằng nhãi Thiên Lam khốn kiếp đã khiến tôi bị mất mặt với Thiên Phong. Càng nghĩ tôi càng thấy tức điên lên, mặc dù bình thường tôi và Thiên Lam rất hay chọc phá nhau, nhưng nó thừa hiểu đối với tôi Thiên Phong quan trọng như thế nào, tại sao nó lại giám giở trò với chiếc bánh của cậu ấy? hành động này của Thiên Lam cho tôi thấy cậu ta chẳng khác gì một đứa trẻ mẫu giáo cư xử cực đoan khi giận dữ. Và hậu quả đương nhiên là sẽ bị bố mẹ nó ột trận đòn no nê. Tôi bẻ nắm tay rắc rắc.

-Hôm nay cậu chết với tôi, Thiên Lam!

Nhưng phòng tập bơi trống trơn. Vậy là cậu ta chưa đến? Giáo viên dạy bơi gặp tôi, sau khi dặn dò vài việc lấy lệ cũng vội bỏ đi tán gái. Chỉ còn một mình, tôi ngược lên nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ đã 8h00 rồi, không lẽ Thiên Lam sợ tôi nên không dám đến. Còn đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì:

-Chào buổi sáng! Nhật Hạ! Một giọng nói ngập ngừng vang lên phía sau tôi.

Tôi cười nhạt từ từ quay lại, cuối cùng cũng chịu lết xác tới rồi sao?

-Thiên Lam! cậu chết chắc...

Chưa nói hết câu thì tôi giật mình suýt nữa thì ngã nhào xuống hồ nước sau lưng. Thiên Lam đang đứng phía sau tôi, trên người cậu ta là một bộ giáp đấu bảo vệ công kênh, có lẽ là lấy từ phòng tập Karate. Miệng tôi méo xệch, khóe mắt giật giật. Tôi đưa tay dụi mắt để nhìn lại một lần nữa xem mình có hoa mắt không, nhưng không, đúng là cậu ta. Đi tập bơi mà lại mặc chiếc áo giáp đấu to vật vờ này, cậu ta sợ không có cách nào chứng minh cho người khác biết cậu ta thần kinh có vấn đề sao.

-Nhật Hạ à...Cậu ta liếc tôi ngại ngùng rồi đưa tay gãi gãi mũi lí nhí.-Xin lỗi cậu vụ chiếc bánh kem hôm qua, chắc cậu cũng biết rồi...chính tớ đã phá nó.

-Haha...tớ biết...Tôi dụi dằm mỉm cười. Và...

Bốp!!!! Lao vào tặng cho cậu ta một trận liên hoàn cước.

Thiên Phong có lẽ đã biết trước hành động của tôi nên uốn ngực chịu đòn, từ đầu đến cuối không hề có ý đánh lại hay bỏ chạy. Nhưng những cú đâm đá của tôi giáng rầm rầm vào cậu ta chỉ khiến tôi mất sức chứ cậu ta chẳng hề si nhê gì cả. Tôi trừng trừng nhìn cậu ta căm tức, thì ra đây là lí do Thiên Lam thủ sẵn bộ áo giáp này trước khi gặp tôi.

-Cậu mệt chưa? Thấy tôi thở hổn hển và dừng lại, Thiên Lam nheo mắt nhìn tôi trêu chọc.-Tớ đã xin lỗi rồi, cũng để cho cậu đánh rồi, chúng ta hòa nhé!

-Hòa cái đầu heo của cậu á!!!! Tôi gào lên khiến cậu ta nhăn mặt vội đưa tay bịt tai lại.-Cậu có biết đây là lần cuối cùng tớ gặp Thiên Phong cho đến hết nghỉ hè hay không? Tớ muốn có một chút kỉ niệm đẹp với Thiên Phong trước khi tạm biệt. Vậy mà...Vậy mà cậu hại tớ biến thành con cóc trước mặt cậu ấy.

-Tớ đã xin lỗi rồi.

-Hừ!!! Tôi liếc cậu ta vẫn chưa hết bực mình, nhưng đánh chán, mắng chán cũng thấy ngùi ngùi giận nên quay sang hỏi han.-Thế chiếc bánh hôm qua ngon không?

-Hừ...Thiên Lam nhìn tôi bức xúc.-Tớ cũng đang muốn hỏi cậu đây nè. Thực ra là cậu hậu đậu hay cậu muốn chơi xỏ tớ thế hả? Rõ ràng là bánh kem mất trái cây mà cậu lại bỏ muối ớt vào? Báo hại tớ ăn xong cả đêm hẹn hò với Tào Tháo.

-Muối? Tôi tròn mắt ngạc nhiên.-Tớ bỏ muối vào bánh khi nào?

-Bánh cậu làm sao lại đi hỏi tớ? Thiên Lam nhăn nhó. Tôi vẫn ngây ngốc chưa thể hiểu được vấn đề.

Bánh của Thiên Lam hôm qua tôi để trong ngăn bàn, có lẽ cũng có vài người trong lớp biết được. Nhưng ai lại chơi ác rắc muối vào bánh của cậu ấy? Tôi suy nghĩ một chút rồi khẳng định: kẻ đó hẳn là phải có thâm thù đại hận gì với Thiên Lam dữ lắm nên mới hành động như vậy. Nhưng chơi thế thì ác quá.

-Chán quá! Tôi thở dài.-Tớ đã phải mất hơn 8 tiếng mới làm được hai cái bánh đó, chưa kể riêng phần trang trí bánh của Thiên Phong đã mất hơn 2 tiếng đồng hồ, vậy mà...

-Hazzz....Thiên Lam nhìn tôi thở dài. -Nhật Hạ, sao không ra ngoài tiệm mua đại một cái bánh mà tặng cậu ta. Sao cứ phải tốn công tốn sức với Thiên Phong như vậy?

-Cái này cậu biết rõ lí do rồi còn hỏi tớ à? Tôi liếc cậu ta giận dữ, từ từ lùi lại sau định ngồi xuống, không muốn đánh cậu ta nữa. Nhưng...

-Cậu đúng là ngốc. Rõ ràng Thiên Phong không có ý gì với cậu hết, sao cậu còn cố gắng theo đuổi nó làm gì?

Bốp!!!!

Tôi lao lên nhè vào bộ hạ của cậu ta đá một phát thật mạnh. Thiên Lam sững người, mặt trắng bệch từ từ ngã xuống đất run run.

-Cậu...sao dám...dùng chiêu này...với tớ?

Tôi cười, đi đến đập cho cậu ta vài phát nữa. Vô trang sao? Mặc giáp sao? Thiên Lam, cậu quên rằng có một bộ phận yếu ớt nhất trên cơ thể mình cậu không có cách nào bảo vệ hay sao? Còn dám đứng đó mà chọc tức tôi nữa, là tự cậu chuốc lấy đó thôi, vốn dĩ tôi đã định tha cho cậu rồi mà do cậu không biết điều thì ráng chịu.

-Lần sau cậu còn dám nói với tớ câu đó một lần nào nữa, tớ sẽ cho nhà cậu tuyết tử tuyết tôn luôn. Tôi đứng trước mặt cậu ta nhìn xuống cảnh cáo, không ngờ cậu ta lại còn chưa biết sợ.

-Tớ chỉ nói sự thật thôi, rõ ràng Thiên Phong không hề để ý đến cậu, vậy mà cậu cứ ngày đêm dán lấy nó, cậu có biết hành động của cậu ngu ngốc và lãng phí thời gian lắm không? Tớ khuyên cậu nên đi tìm một người con trai khác đi, đừng có làm cái bóng ám theo Thiên Phong nữa, cậu và nó chẳng có kết quả gì đâu.

-Cậu còn dám nói với tớ như vậy sao? Tôi liếc Thiên Lam trừng trừng, giơ chân lên định hạ thủ thì cậu ta nắm cổ chân tôi, kéo tôi ngã xuống sàn sau đó nhào lên giữ chặt lấy tôi cười đều.

-Cậu tức giận chỉ vì tớ nói sự thật sao? Là bạn của cậu, tớ chỉ muốn tốt cho cậu thôi.

-Cậu im ngay!!!!Tôi rướn người lên, nắm cổ áo cậu ta kéo mạnh xuống và bật dậy ngồi lên bụng cậu ta khổng chế.-Nếu cậu muốn tốt cho tớ thì lẽ ra cậu nên ủng hộ tớ mới phải, tớ để ý từ khi tớ bắt đầu theo đuổi Thiên Phong đến giờ cậu chỉ toàn phá đám tớ thôi. Không lẽ cậu có tình ý gì với Thiên Phong nên không muốn tớ tiếp cận cậu ấy?

-Cậu nói gì? Thiên Lam nổi giận bật dậy đè tôi xuống đất.-Tớ đẹp trai thế này mà cậu dám nói tớ gay sao?

-Mấy đứa tự nhận mình đẹp trai thường hay bị lệch lạc về giới tính. Cậu đừng chối nữa, nói thật đi, nếu cậu thật sự để ý Thiên Phong thì nói thẳng ra, chúng ta sẽ cạnh tranh với nhau một cách công bằng.

-Cậu im ngay!!!

Cứ như thế, chúng tôi quên mất thời gian, quên mất mục đích khi đi đến trường, cứ lăn lộn dưới đất vật nhau và cãi nhau chí chóe, tôi trước đây từng đi học Judo nên mấy đòn vật khá mạnh, không ai chịu nhường ai. Cuối cùng cả hai lăn đến gần bể bơi rồi rơi tòm xuống nước.

Lúc này tôi và Thiên Lam mới chịu tách ra tha hồ ngụp lặn, Thiên Phong vì mặc chiếc giáp đầu cồng kềnh nên hơi khó khăn trong việc bơi lên, nhưng cậu ta vẫn biết cách điều chỉnh động tác để nổi lên mặt nước, chỉ riêng con vịt cạn chưa biết bơi là tôi đang chìm dần, chìm dần. Tôi hoảng hốt, định mở miệng kêu cứu thì nước ủa vào khoang miệng, tôi khó thở và uống no nê nước. Trong giây phút cuối cùng còn tỉnh táo, tôi dùng hết sức vươn tay nắm lấy cổ chân Thiên Lam trước khi cậu ta kịp trèo lên bờ kéo chìm xuống cùng tôi.

Thiên Lam khá bất ngờ, cậu ta vùng vẫy tỏ ý muốn tôi thả cậu ta ra, nhưng tôi vẫn cười gian ác. Thiên Lam! cái tên khốn kiếp dám làm ta chết đuối, ta còn món nợ chưa tính với ngươi nên hãy cùng ta qua thế giới bên kia mà trả nợ cho ta đi.

Càng lúc tôi càng thấy khó thở và no căng bụng vì uống nước. Rồi tôi thấy sau gáy mình hơi nhói, trước mặt tôi là một không gian đen tối, tôi chìm dần vào vô thức.

Không biết phải mất bao lâu sau đó tôi mới dần dần tỉnh lại, khi ngực mình bị ép mạnh và tiếng nói quen thuộc của ai đó vang lên:

-Nhật Hạ...Nhật Hạ....Mau tỉnh lại đi!!!

Mí mắt tôi hé ra một cánh chậm chạp, người tôi dường như bị rút hết sức lực, tôi muốn cử động cánh tay, nhưng nhắc lên không nổi.

-Nhật Hạ...mau tỉnh lại đi!!!!

Thiên Lam cúi sát xuống ngực tôi xem tim còn đập hay không rồi lại hỏi hử dùng hai bàn tay ép ngực tôi. Tôi đã lấy lại chút sức tàn, muốn mở to mắt ra kêu cậu ta dừng tay. Nhưng...

-Nhật Hạ...cậu đừng có chết mà!

Thiên Lam hốt hoảng nhìn khuôn mặt tái nhợt của tôi vẫn chưa có phản ứng gì rồi cúi xuống hôn tôi. Tôi giật mình, Cậu ta đang làm cái quái gì thế? Thực ra chỉ là Thiên Lam đang làm hô hấp nhân tạo cho tôi thôi, nhưng tôi không chịu hiểu, bởi lúc này máu của tôi đã dồn hết lên não rồi.

Chát!!!!!!!

Một cú bạt tai trời giáng được tôi thân ái tặng vào mặt Thiên Lam, cậu ấy ngã nhào xuống nước, bởi hai chúng tôi đang ở rất sát bờ bề bơi. Nhưng lúc này Thiên Lam đã cởi chiếc áo giáp to vật vờ trên người mình ra nên rất dễ dàng leo lên bờ.

-Cậu lại nổi điên chuyện gì nữa thế? Đồ con gái đáng ghét. Cậu ta giận dữ nhìn tôi, bám vào hai thanh sắt leo lên.

-Thiên Lam...cậu là đồ hấu sắc...tại sao cậu dám...tại sao cậu dám....Tôi giận đến mức nói lắp, Thiên Lam thì vẫn tỉnh bơ hỏi lại tôi:

-Tớ dám làm gì cơ?

-Tại sao...tại sao cậu dám...hôn tớ?

-...

-Cậu có biết đây là nụ hôn đầu tiên của tớ hay không? Cậu có biết là tớ chỉ muốn giữ nó cho Thiên Phong yêu quý của tớ hay không? Tại sao cậu dám cướp mất hử????? Tôi gào lên, tiếng oán hận vang đến tận 18 tầng địa ngục.

-Hứ. Thiên Lam ngoảnh mặt đi chỗ khác lăm bắm.-Lúc nào cũng Thiên Phong...Thiên Phong... Cậu có ghen với nó từ kiếp trước chắc? Tớ làm hô hấp nhân tạo cho cậu chứ có thêm hôn cậu đâu.

Thấy Thiên lam ngồi im một chỗ giận dỗi không thèm nhìn tôi, tôi cũng hơi ngơ ngẩn trong lòng. Tôi cảm thấy hơi có lỗi vì đã trách cậu ta, thực ra Thiên Lam rất lo cho tôi, khi này cậu ấy cũng là nóng vội muốn sơ cứu cho tôi, chỉ là lúc đó tôi chưa hoàn hồn nên không kịp cảm cậu ta lại, nhưng tóm lại là không thể trách cậu ta được. Tôi thở dài, muốn tránh thì trách số tôi sao quá đen đủi thôi.

-Xin lỗi cậu Thiên Lam, đừng giận nữa.

Nghe tiếng tôi nói, Thiên Lam không trả lời mà đứng dậy bỏ đi đâu đó, tôi mệt quá nên không buồn quan tâm nữa. Nhìn những đợt sóng nước đang dập dờn trong hồ ngán ngẫm. Ngày tập bơi đầu tiên của tôi trong mùa hè mà lại suýt chết đuối, xem ra ước mơ trở thành người ếch của tôi vẫn còn xa vời lắm. Tôi bắt đầu thấy cả người mình lạnh ngắt, những giọt nước trong veo vẫn nhỏ tong tong từ mái tóc của tôi xuống đất. Có lẽ buổi tập hôm nay phải dừng lại ở đây thôi.

Chợt! một chiếc áo khoác trắng phủ lên người tôi, tôi quay ra sau lưng chỉ thấy Thiên Lam nhìn tôi nhũn mày.

-Khoác vào đi kẻo lạnh.

Tôi gật gật đầu kéo chiếc áo choàng kín vai mình rồi chậm chạp đứng lên, nhưng chân tôi mềm nhũn khiến tôi té phịch xuống. Thiên Lam vội cúi xuống đỡ lấy tôi.

-Cậu vẫn còn bị choáng, tốt nhất là nằm xuống nghỉ ngơi một lát đã.

Tôi gật gật đầu, nằm gối lên đùi Thiên Phong, cậu ấy vẫn im lặng không nhìn tôi, đôi mắt đen thẫm lúng túng nhìn lên trời. Từ góc độ tôi nằm, tôi có thể thấy rất rõ nữa trên cơ thể cậu ấy, Thiên Lam tập võ nên có một cơ thể rắn chắc và khá đẹp mắt, những giọt nước trên mái tóc ướt nhẹp của cậu ta cũng nhỏ tong tong xuống bộ ngực gợi cảm, tôi nhìn lên mặt cậu ta, cảm thấy dường như nó đang đỏ đỏ.

-Thiên Lam...Tôi cất tiếng yếu ớt.-Có phải cậu chưa từng có bạn gái không? Thiên Lam giật mình lúng túng nhìn tôi.-Đừng có nói với tớ đây nụ hôn đầu tiên của cậu nhé?

Thiên Lam không trả lời tôi, chỉ lúng túng gật gật đầu. Tôi cười khổ, khoe miệng giật giật. Hai chúng tôi xui xẻo đến mức này sao, mất nụ hôn đầu tiên với đối tượng mà mình ghét nhất. Đây có phải là thứ nghiệt duyên như trong mấy truyện tiểu thuyết Trung Quốc hay nói không vậy? Tôi bắt đầu thấy hơi xấu hổ, muốn đứng lên lắm mà không đủ sức gượng dậy.

Sau một lúc yên lặng thì Thiên Lam cúi xuống nhìn tôi, cậu ta đưa một ngón tay trở lạnh ngắt lên chà nhẹ trên môi tôi. Tôi giật mình, đang định bẻ gãy ngón tay chết tiệt đó thì cậu ta lại thối lui.

-Lúc môi tớ chạm vào môi cậu...cậu có thấy mềm mại không? Ban đầu tớ cứ tưởng rằng môi cậu vừa lạnh vừa cứng, nhưng không ngờ nó mềm mại và ấm áp lắm.

À...Thì ra đây chính là lí do. Tự dưng sức mạnh đã mất bây giờ đang cuộn cuộn dâng trào trong cơ thể tôi. Tôi nhìn cậu ta mỉm cười dịu dàng và:

ÙM!!!!!!!!

-ĐỒ DÊ CỤ!!!!!!!!

Tôi bật dậy, đá văng cậu ta xuống nước, rồi tức giận bỏ về.

Sau lưng tôi Thiên Lam vẫn chưa vội lên, cứ loì chơi dưới hồ và suy nghĩ về vấn đề gì đó có vẻ nghiêm trọng lắm.

Hai tháng nghỉ hè của tôi trôi qua thật nhanh, có lẽ vì ngày nào tôi cũng cùng Thiên lam cãi nhau chành chọe nên tôi không còn ý thức được thời gian đang trôi nữa. Thiên Lam rất nhiệt tình trong việc hướng dẫn tôi tập bơi. Sáng nào chúng tôi cũng lên từ sớm, có nhiều hôm ở trên trường cả ngày đến chiều tối mới về.

Thiên Lam dạy cho tôi rất nhiều kĩ năng cần thiết trong bơi lội: ngụp, lặn, hít thở...Đủ các kiểu bơi sải, bơi bướm, bơi ếch, bơi tự do và cuối cùng cậu ấy kết luận một điều: Tôi giỏi nhất là bơi bằng phao.

10. Chương Chap 10: Hoàng Tử Chơi Vĩ Cầm

Chap 10: Hoàng tử chơi vĩ cầm

Đầu năm học mới.

Kì nghỉ hè trôi qua với tôi không có một chút ấn tượng gì cả. Ngày đầu tiên lên lớp, mấy đứa bạn tôi nhao nhao lên kể cho nhau nghe những chuyến du lịch ra biển và những chuyến đi dài ngày tới các danh lam thắng cảnh nổi tiếng. Thực Anh cũng mới lên Đà Lạt chơi suốt một tháng mới về ba ngày nay. Trong lúc đó tôi vẫn ngồi im một chỗ ngược cổ lắng nghe không nói được gì, mà phải nói gì trong khi cả mùa hè tôi bị chôn vùi trong cái hồ bơi của trường, không lẽ tôi nên kể cho các bạn nghe xem rốt cuộc một ngày lên đó chúng tôi cãi nhau bao nhiêu lần, Thiên Lam dìm nước tôi bao nhiêu lần, tôi đá cậu ta bao nhiêu cái? Dù vậy tôi vẫn không cảm thấy tiếc nuối vì đã không được đi chơi như các bạn của tôi, lí do vì sao chính tôi cũng không hiểu nổi.

Đầu năm học trường tôi có tổ chức một buổi văn nghệ và bắt buộc tất cả các lớp đều tham gia, lớp tôi đã chọn Thiên Phong chơi vĩ cầm và Thiên Lam hát đơn ca. Ngoài ra còn mấy tiết mục khác do các bạn nữ đảm nhận, không khí đầu năm học có vẻ khá sôi nổi. Đầu giờ ra chơi, tôi chạy xuống căn tin mua đồ ăn sáng rồi ra vườn hoa sau trường gặp Thiên Phong, từ sau cái vụ bánh kem hồi đầu hè chúng tôi chưa từng có cơ hội nói chuyện riêng, bây giờ tôi sẽ đi gặp cậu ấy, lấy cớ hỏi han về vụ chơi đàn vĩ cầm để được nói chuyện phiếm với cậu ấy.

Với tâm trạng phờ phợt đó. Tôi ôm hai chiếc bánh hamboger vừa đi vừa mỉm cười, nhưng mới ra khỏi dãy hành lang thì nghe một giọng nói ngọt ngào vang lên:

-Thiên Lam, hãy lắng nghe điều tớ sắp nói...

Giọng của một đứa con gái? Và còn có liên quan đến thằng nhóc bạn thân của tôi? tôi tò mò len lén nép vào bên một gốc ôsaka hé mắt ra nhìn trộm.

Trước mặt tôi, một cô bạn lớp bên cạnh đang đứng lúng túng trước mặt Thiên Lam, rồi bất ngờ đưa ra một chiếc hộp nhựa trong tuyệt đẹp đựng đầy kẹo dẻo hình thú ngon tuyệt, kèm theo một bức thư màu hồng được trang trí diêm dúa.

-Thiên Lam...tớ thích cậu từ rất lâu rồi, mong cậu hãy chấp nhận tình cảm của tớ!

Gió thổi nhẹ, bướm trắng tung tăng, vài cánh hoa rơi khê xống mặt đất, trên những tàn cây vàng rực những chùm hoa mới nở, chim chóc chuyền cành hót líu lo...Cảnh tượng lãng mạn y hệt như phim Hàn.

Tôi cười cười nhìn Thiên Lam, có lẽ chỉ vài giây nữa thôi cậu ta sẽ hét lên vì sung sướng, mấy khi mới có người chịu tỏ tình với mình. Nhưng không, Thiên Lam vẫn không trả lời, chỉ dán mắt vào hộp kẹo trước mặt mình, sau đó mỉm cười đưa tay nhận lấy. Cô gái kia thở phào nhẹ nhõm vì kết quả đã được như ý muốn. Nhưng:

-Hộp kẹo này của cậu tớ sẽ nhận. Nhưng còn tình cảm của cậu, xin lỗi tớ phải từ chối.

-HẢ??????

Cả tôi và cô bạn kia há hốc miệng vì kinh ngạc. Tôi nhìn Thiên Lam trân trối, không thể ngờ là tôi lại có một đứa bạn da mặt dày như vậy, đã không nhận lời tỏ tình của người ta thì thôi, lại còn mặt dày mày dạn đưa tay ra xin quà. Vô liêm sỉ đến thế là cùng.

-Thiên Lam...cậu...

Cô gái kia vẫn chưa hết kinh ngạc nhìn Thiên Lam, muốn thắc mắc điều gì đó, thế nhưng tên ngốc đó đã phát hiện ra tôi đang đứng lấp ló sau gốc cây liền mỉm cười đưa tay vẫy vẫy.

-Nhật Hạ! Tớ ở đây!!!!

Ồ đây? Tôi liếc cậu ta chán ghét, ở đâu mặc xác cậu, tôi đi tìm Thiên Phong của tôi chứ ai thèm tìm cậu. Không ngờ Thiên Lam lại nhảy tót lại gần tôi گیر ra hộp kẹo dẻo.

-Cậu có thích ăn kẹo không? Tớ chia ột nữa.

Tôi nhìn cậu ta giật mình. Liếc qua cô bạn gái đang đứng sượng sùng ở góc sân, cô ấy đang trừng mắt nhìn tôi như muốn chạy đến xé xác tôi ra làm trăm mảnh, tỏ tình thất bại thì không nói làm gì, nhưng bị đối tượng mà mình tỏ tình lấy quà tặng đem cho đứa con gái khác thì ai mà chịu nổi. Cô gái đó sau hơn 1 phút

gườm gườm mắt đe dọa tôi thì tức tối bỏ vào lớp. Thiên Lam hí hửng nhìn theo rồi mở hộp ra lấy một chiếc kẹo đưa lên miệng, tiện tay lấy một chiếc đưa đến trước mặt tôi.

-Ngon lắm...ăn không?

-Đồ vô sỉ! Tôi đá vào chân cậu ta một cái thật mạnh rồi bỏ đi tìm Thiên Phong.

Nhưng đã lật hết từng gốc cỏ ngoài vườn hoa lên mà tôi vẫn chẳng thấy Thiên Phong đâu, tôi đứng im thở dài, bình thường cậu ấy luôn ra đây vào giờ giải lao, rốt cuộc thì hôm nay cậu ấy đã đi đâu?

Không thấy Thiên Phong tôi đành trở về lớp, nhưng rồi tôi nhận ra Thiên Lam cũng đã biến đi đâu mất dạng, hỏi Thực Anh mới biết thì ra họ đã đến phòng nhạc tập diễn văn nghệ. Thế là tôi lại phóng như bay đến phòng nhạc. May mắn hôm nay là ngày đầu tiên nên trường tôi chưa lên thời khóa biểu cho các môn học, trong vài ngày này chúng tôi chỉ ôn lại một chút kiến thức cũ và tập các tiết mục biểu diễn cho buổi văn nghệ sắp tới. Sáng nay buổi khai giảng kết thúc khá muộn, chiều chúng tôi ở lại trên trường luôn để bàn bạc tiết mục diễn, những ai không tham diễn thì có nhiệm vụ tập luyện cổ vũ.

Tới trước phòng nhạc, tôi hồi hộp đưa tay mở cửa bước vào. Và hình ảnh đầu tiên đập vào mắt tôi là Thiên Phong đang đứng trên sân khấu chơi đàn, chiếc vĩ cầm màu vàng nâu đặt trên vai đang ngân lên những âm thanh du dương say đắm, đôi mắt đen thẳm của Thiên Phong giờ đây trở nên xa vời, bàn tay trắng mịn như tay thiếu nữ của cậu ấy nhẹ nhàng kéo dây thước trên những sợi dây đồng mảnh. Dáng đứng của cậu ấy giống y như một chàng quý tộc châu Âu thời trung cổ, trang nhã và quý phái. Tôi tròn mắt ngưỡng mộ. Thiên Phong đúng là hoàng tử trong mơ của tôi.

-Nhật Hạ!!! Cậu tới đây tìm ai thế?

Tiếng Thực Anh vang lên bên tai làm tôi giật mình, quay sang đã thấy nó nhìn tôi mỉm cười rất gian xảo, Thực Anh tham gia vào đội hát tốp ca nên cũng đến đây luyện tập. Mọi người trong phòng bây giờ mới phát hiện ra sự có mặt của tôi. Tôi lướt quanh phòng, ai cũng chào tôi bằng một nụ cười thân thiện, riêng Thiên Lam là nhăn nhó với tôi.

-Tớ chỉ tò mò nên tới đây xem mọi người tập luyện thế nào thôi. Tôi thu lại ánh mắt đang hướng về Thiên Phong quay sang gượng cười với Thực Anh.

-Chỉ vậy thôi sao? Nhỏ bạn cười nhạt tiếp tục tra vấn tôi.

-Chỉ vậy thôi...tôi lí nhí trả lời.

Thực Anh thở dài rồi kéo tay tôi đến trước mặt Thiên Phong, tôi giật mình, còn chưa kịp phản ứng gì thì nhỏ đã mỉm cười lên tiếng hỏi.

-Thiên Phong! Cậu tập đến đâu rồi? OK chưa?

Thiên Phong quay sang nhìn hai đứa tôi mỉm cười, giờ tôi mới hiểu, thì ra bạn tốt Thực Anh đang muốn giúp tôi.

-Tớ mới chơi thử một bài đơn giản, nhưng chưa ưng ý lắm nên định viết lại nhạc.

-Cậu có thể tự viết nhạc sao? Tôi tròn mắt nhìn cậu ta thán phục. Thiên Phong của tôi quả là người tài giỏi.

Cốp!!!!

Còn đang háo hức nhìn thần tượng thì Thiên Lam cầm chiếc cốc thủy tinh cốc vào đầu tôi lạnh lùng ra lệnh:

-Cậu rảnh rồi quá không có việc gì làm đúng không? Vậy ra ngoài lấy nước vào ọi người uống đi, đồ rảnh rồi.

Tôi đưa tay xoa đầu, liếc cậu ta oán ghét, muốn phá đám không cho tôi trò chuyện với Thiên Phong? Nếu không phải muốn giữ hình tượng thực nữ trước mặt Thiên Phong đảm bảo cậu ta khó sống với tôi rồi. Tôi liếc lại chiếc bình nước ở góc phòng rồi hung hăng chỉ tay:

-Nước đang còn đầy ở đằng kia kìa, mắt cậu có vấn đề không?

-Hứ! Thiên Lam cứng đầu ngoảnh mặt đi chỗ khác.-Hôm nay thời tiết nóng quá, bọn tôi lại tập luyện khát khô cả cổ họng, cậu đi mua nước ngọt đi.

-Này!!! Tôi gườm mặt nhìn cậu ta.-Tớ không phải ôsin của cậu.Nhá!!!

-Tớ đâu có nói cậu là osin, thấy cậu rảnh rỗi quá nên sai vặt thôi.

-Cậu....

Bạn bè quanh tôi mỉm cười lắc đầu, họ quá quen với cảnh tượng này mỗi ngày rồi. Thiên Phong vẫn chăm chú viết nhạc, tôi muốn ở đây ngắm cậu ấy luyện tập. Thiên Lam thì vẫn không tha cho tôi, nằng nặc đòi uống nước ngọt bắt tôi chạy đi mua. Đúng lúc này thì Thực Anh quay sang nói nhỏ vào tai Linh Nga điều gì đó, Linh Nga có vẻ bất ngờ rồi lại ghé tai người bên cạnh truyền đạt thông điệp, cuối cùng là lên tiếng giảng hòa:

-Thiên Lam nói đúng. Mọi người ai cũng luyện tập vất vả rồi, chúng ta nghỉ giải lao một chút ra căn tin uống nước đi.

Ý kiến này của Linh Nga lập tức được đám đông ủng hộ, Thiên Lam chưa hài lòng nhưng cũng thôi không mè nheo với tôi nữa. Tôi thì lại không muốn vậy, tôi muốn ngồi đây xem Thiên Phong chơi vĩ cầm.

-Thiên Phong! Cậu đi cùng bọn tớ luôn chứ? Thực Anh quay sang Thiên Phong lên tiếng, nhưng Thiên Phong của tôi đã lắc đầu.

-Xin lỗi, bây giờ tớ đang có cảm hứng viết một bài nhạc mới, mọi người cứ đi đi.

-Vậy cũng được. Linh Nga mỉm cười tỏ thái độ “từ chối như vậy là đúng ý tụi tôi lắm” rồi quay sang nói với tôi.-VẬY bọn tớ ra căn tin uống nước. Nhật Hạ! Cậu ở đây xem Thiên Phong có gặp khó khăn gì thì giúp cậu ấy nhé.

-Tớ? Tôi chỉ tay vào mặt mình ngạc nhiên, nhưng chỉ nhận lại được cái nháy mắt nghịch ngợm của Linh Nga, lúc này tôi mới biết thì ra mọi người đang cố tạo điều kiện cho tôi được ở riêng với cậu ấy.

-Như vậy...như vậy...sao được? Thiên Lam nhăn nhó nhìn chúng tôi, thể hiện rõ ràng cậu ta không muốn như thế.

Thực Anh nghiêm mặt dùng hai tay đẩy lưng cậu ta ra khỏi cửa.

-Thế nào là được với không được? mau đi thôi...mau đi thôi!

Thế là trong phòng chỉ còn lại chúng tôi. Thiên Phong vẫn chăm chú ngồi viết nhạc, đôi lúc tôi thấy cậu ấy nhíu mày trong khoảng vài giây, có lẽ đó là lúc cậu ấy gặp khó khăn, nhưng sau đó rất nhanh hai hàng chân mày thanh tú của cậu ấy lại dần ra, rồi cậu ấy lại cắm cúi viết. Tôi đứng lóng ngóng gần đó không biết làm gì.

-Thiên Phong...

Thiên Phong tạm ngưng quay sang tôi tò mò, tôi đưa tay gỡ gỡ đầu bối rối.

-Phòng nhạc lộn xộn quá...tớ dọn dẹp một chút nhé?

-VẬY phiền cậu nhé! Thiên Phong mỉm cười gạt đầu rồi lại tiếp tục cúi xuống viết nhạc.

Tôi bắt đầu xếp lại dụng cụ đang bừa bãi và đi tìm cây chổi quét rác, phòng nhạc bảo là nơi luyện tập nhưng bây giờ bị mọi người làm lộn xộn như cái nhà kho. Tôi xếp gọn mấy cuốn sách nhạc dày cộm lên cái kệ đã lung lay rồi phủi bụi sơ qua. Mặc dù làm việc nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn liếc qua nhìn trộm Thiên Phong.

Đến lúc tôi sắp xếp căn phòng gọn gàng, bỏ cuốn sách cuối cùng lên kệ thì Thiên Phong cũng hoàn thành bản nhạc tâm huyết của cậu ấy. Vậy là không sợ sẽ làm phiền đến cậu ấy nữa, tôi ngồi xuống trước mặt Thiên Phong bắt chuyện.

-Thiên Phong! Cậu học đàn lâu chưa?

-Tớ học từ năm lên 5 tuổi.

-Chơi đàn có khó lắm không?

-Cũng không khó lắm, nếu cậu có niềm đam mê.

-Cậu giỏi quá! Tớ thì vô dụng, không có khả năng gì đặc biệt cả. Tớ đưa tay gãi gãi đầu thú nhận. Thiên Phong nhìn tớ dịu dàng mỉm cười.

-Mỗi người đều có một khả năng riêng, chỉ là cậu chưa khám phá ra bản thân mình có khả năng đặc biệt gì thôi.

Tôi cười gượng. Khả năng đặc biệt của tớ ư? Có chứ! Anh trai yêu quý của tớ vẫn nói tớ có khả năng đặc biệt bất chước heo vô cùng giống.

Nắng chiều xuyên qua ô cửa sổ vương trên vai Thiên Phong, những ngọn gió mát lạnh đang đùa giỡn những sợi tóc mềm mại quanh khuôn mặt thanh tú của cậu ấy, tôi nhìn mê mẩn, sau đó nhắm mắt cố lắc lắc đầu để ngăn mình không kích động mà làm nên những hành động ngu ngốc. Rồi ánh mắt tôi lướt cây vĩ cầm đặt ngay ngắn trên bàn, cây đàn này đẹp quá, qua bàn tay của Thiên Phong nó có thể phát ra những âm thanh du dương ngọt ngào êm dịu. Tôi chậm chậm đưa tay chạm vào nó.

-Thiên Phong, cho tớ cầm cây đàn của cậu ngắm một chút nhé!

Thiên Phong chưa kịp trả lời thì ngón tay mới chạm vào sợi dây đàn đầu tiên của tớ bị cửa rách, tôi giật mình vội rút tay về, một vết máu đỏ rỏ ra từ vết thương khiến tôi thấy đau nhói.

-Cẩn thận đó!

Thiên Phong vội cầm lấy bàn tay tôi, sau đó đưa ngón tay đang chảy máu của tôi lên miệng...mút. Tôi giật mình. Cảm thấy cơ thể mình dường như đã hóa thành đá. Thiên Phong vẫn không nhận ra sự bất ngờ của tôi vẫn ngậm ngón tay bị thương của tôi trong miệng. Tôi thấy hơi ngại ngùng nhưng cũng không có ý định rút tay về. Rồi đầu óc tôi quay cuồng. Những câu hỏi không có đáp án xoay vòng trong đầu tôi.

-Máu ngừng chảy rồi. Thiên Phong lấy một miếng băng keo cá nhân trong balo của cậu ấy băng ngón tay cho tớ rồi mới buông ra.-Cẩn thận đừng để bị nhiễm trùng!

-Ồ..Ồ..Tớ...nhớ rồi...cám ơn cậu Thiên Phong.

Tôi lúng túng đứng lên lùi ra sau. Những câu hỏi không có đáp án vẫn quay cuồng trong đầu tôi khiến đầu tôi muốn nổ tung. Tôi không biết làm gì mà cứ lùi lại dần phía sau. Rồi bất ngờ Thiên Phong cũng bật dậy lao đến chỗ tôi hét lên:

-Nhật Hạ...cẩn thận!!!!

Tôi giật mình, nhưng theo quán tính nên không thể dừng bước, lưng tôi va vào kệ sách cũ cao ngất ngưỡng. Kệ sách cao lêu nhêu đổ ụp đè lên người tôi, một cuốn sách nhạc dày cộm đập mạnh lên đầu tôi, tôi thấy đau nhói và mắt tối xầm lại. Sau đó thì không còn nhận thức được gì nữa.

Không biết bao lâu sau thì tôi mới lấy lại được ý thức.

Tôi cảm thấy đầu mình vẫn còn hơi đau, dám chắc nhẹ nhất là nó cũng đã u lên một cục to tướng chứ chẳng chơi, mắt tôi nặng trĩu, tôi lười biếng không muốn mở ra. Thực ra tôi vẫn còn chưa tỉnh lắm, trong cơn mơ màng tôi thấy mình đang nằm trên chiếc giường quen thuộc ôm chú thỏ bông vào lòng, điều kì lạ là chiếc giường của tôi bây giờ đang trôi bồng bềnh trên mặt nước, tôi ngạc nhiên ngược lên nhìn xung quanh, khắp nơi mênh mông nước, rồi tôi cảm thấy con thỏ trong lòng mình tỏa ra một mùi hương hoa dại rất dễ chịu, tôi mỉm cười ôm chặt lấy nó. Mùi hoa kì lạ này làm tôi nhớ đến món bánh kem trái cây mà anh trai thường hay làm cho tôi ăn, bên trên nó trang trí đầy những trái dâu tây chín mọng. Rồi bỗng dưng tôi thấy anh trai đang ở trước mặt tôi, mỉm cười và giơ chiếc bánh kem ra.

-Bé cưng! Hôm nay em không ngoan nên không được ăn bánh!

Thế rồi chiếc bánh bị đem đi, tôi giật mình lao theo há miệng thật to ra ngọam.

-Anh hai...bánh của em...anh không được đem đi...miam..miam...

Rồi tôi thấy kì lạ, rõ ràng chiếc bánh vẫn tỏa ra mùi hoa dại rất dễ chịu, nhưng sao nó dai quá, nhai cỡ nào vẫn không nát được. Tôi dần dần mở mắt ra và nghe thấy một giọng nói ầm ập pha lẫn đau đớn:

-Nhật Hạ...đừng cần tớ...đau quá!

Tôi giật mình nhả chiếc bánh trong miệng ra bật dậy, và một lần nữa há hốc miệng vì hoàn cảnh hiện tại. Tôi đang ở....trên lưng của Thiên Phong.

Cậu ấy công tôi về nhà.

-Cậu tỉnh rồi?

Thiên Phong mỉm cười dừng lại thả tôi xuống đất. Tôi thì lóng ngóng nhìn lại vết cắn của mình trên vai cậu ấy. Chiếc sơ mi bị tôi gặm cho nhăn nhúm, còn vương lại một vệt nước miếng trên đó nữa. Thì ra chiếc bánh mà tôi cố sống cố chết ăn cho bằng được chính là Thiên Phong, tôi xấu hổ muốn chui tọt xuống đất cho rồi.

-Chắc là cậu đói bụng lắm? Thiên Phong nhìn lại vết cắn in trên vai mình rồi quay sang tôi mỉm cười.-Cậu không bị thương ở đâu chứ? Cậu bị kẻ sách đồ lên người bất tỉnh, chiều tan học rồi mà thấy cậu vẫn chưa tỉnh nên tớ đưa cậu về.

-Cậu...công tớ từ trường về đây sao? Tôi nhìn cậu ta ấp úng.

-Không! Tớ đưa cậu lên taxi đưa về đây, nhưng chưa biết nhà cậu ở đâu nên tớ xuống từ đầu hẻm công cậu tìm địa chỉ.

-Xin lỗi Thiên Phong...tớ làm phiền cậu quá. Tôi nhìn cậu ấy ngượng ngùng.

-Không có gì, cậu đừng để tâm, chỉ có điều lúc tớ đưa cậu lên taxi, bác tài xế cứ nhìn chăm chăm, có lẽ bác ấy nghĩ rằng tớ bắt cóc hay định giở trò xấu với cậu.

Tôi gượng cười, đưa tay gỡ gỡ đầu. Vài ánh nắng cuối cùng của ngày xuyên qua tàn lá nhảy múa lấp lánh trong đôi mắt đen thẳm của Thiên Phong, tôi thấy trong lòng có gì đó xao xuyến đang trỗi dậy. Tôi nhìn Thiên Phong, cố lấy hết can đảm để làm một việc liều lĩnh.

-Thiên Phong à...

Thiên Phong nhìn vào mắt tôi mỉm cười.

-Có chuyện gì?

-Tớ...thực ra tớ...

“Tớ muốn nói là tớ đã thích cậu từ rất lâu rồi”

Tôi rất muốn nói với cậu ấy câu đó bây giờ, nhưng rồi lời chỉ mới ở trong cổ họng tôi không thể phát ra được.

Thiên Phong không chấp nhận một lời bày tỏ từ bất kì người con gái nào.

Chỉ cần tỏ tình với cậu ấy, quan hệ bạn bè cũng sẽ không còn.

Tôi cắn chặt môi để không thốt ra những lời tai họa đó, tôi nhớ lại những gì mình đã chứng kiến, lí do mà cho đến bây giờ Thiên Phong vẫn ở bên cạnh tôi, rất rõ ràng, bởi tôi chưa từng bày tỏ với cậu ấy như những cô gái khác. Một khi tôi nói ra điều bí mật trong lòng, mọi liên hệ giữa tôi và cậu ấy lập tức tan biến. Tôi nhúu mày, thấy trái tim mình nặng trĩu. Tôi không muốn như vậy.

Xưa nay tôi nổi tiếng là kẻ cố chấp liều mạng. Nhưng đứng trước tình yêu tôi nhận ra mình cũng chỉ là một người hèn nhát.

-Thiên Phong! Tôi cố mỉm cười ngược lên nhìn cậu ấy.-Tớ muốn nói với cậu là tớ thấy áy náy vì làm phiền cậu, và cảm ơn cậu đã đưa tớ về tận đây.

-Được rồi, cậu vào nhà đi! Thiên Phong cũng mỉm cười đưa tay vẫy chào tôi.

-Ừ...tạm biệt cậu!

Thiên Phong đi rồi tôi vẫn đứng thẫn thờ bên vỉa hè, lúc này những bóng đèn điện đã được bật sáng, bóng tôi hắt trên mặt đường trông thật cô độc. Tôi biết mình không nên nói cho Thiên Phong biết về tình cảm của mình, nhưng tôi không biết mình còn làm được điều này trong bao lâu?

-Tại sao không nói với cậu ta?

Một giọng nói thân quen vang lên phía sau, tôi quay lại và thấy Thiên Lam đang từ một gốc cây Osaka lững thững đi lại phía tôi. Nhìn bộ dạng của cậu ta, cộng thêm ngữ điệu của cậu ta, tôi dám chắc thằng nhóc này đã lén nghe cuộc đối thoại của tôi và Thiên Phong từ nãy giờ rồi.

-Sao cậu lại nghe trộm bọn tớ nói chuyện?

-Ai thèm nghe trộm? Thiên Lam vắt chiếc cặp của tôi vào lòng cầu nhàu.-Hồi nãy cậu định tỏ tình với Thiên Phong đúng không? Vậy sao cậu không nói?

-Cậu biết lí do mà...Tôi cúi mặt xuống, lí nhí đáp lại.

-Cậu định cứ như thế này cho đến bao giờ? Theo đuổi người ta mà cứ mãi im thì có kết quả gì?

-Thiên Lam! Cậu đã nghe đến câu chuyện về chiếc hộp bí mật của nàng Pandora chưa? Tình cảm của tớ giành cho Thiên Phong cũng giống như điều bí mật trong chiếc hộp Pandora vậy, một khi tớ nói cho Thiên Phong biết đồng nghĩa với việc tớ mở chiếc hộp bí mật đó ra, và tai họa sẽ đến. tớ sẽ mất cậu ấy, vĩnh viễn.

Thiên Lam cười buồn.

-Vậy tại sao cậu không từ bỏ cậu ta, dù sao trên thế giới này đâu chỉ có một mình Thiên Phong là con trai.

-Đúng...nhưng trên thế giới này chỉ có một mình Thiên Phong là người con trai tớ yêu.

Thiên Lam không nói gì, lặng im đưa đôi mắt đen thẳm nhìn tôi buồn bã, tôi không biết cậu ấy đang buồn vì điều gì nhưng cũng không lên tiếng hỏi, gió đêm ùa qua mát rượi, dưới ánh đèn đường vàng leo lét, bóng dáng chúng tôi chênh chếch đổ dài trên mặt đường, hai chúng tôi cứ lặng im lắng nghe tiếng thở dài của người kia, cho đến khi:

-Thiên Lam, Nhật Hạ! Sao lại đứng đây? Hai đứa cãi nhau à?

-Anh hai!

-Minh Khôi...chào anh.

Anh trai tôi đi lại gần chúng tôi mỉm cười.

-Sao hôm nay hai đứa đi học về trễ thế? Năm học mới thế nào? Vui chứ?

-Cũng bình thường thôi. Thiên Lam gượng cười trả lời anh trai tôi.

Tôi mở cổng vào nhà trước, Thiên Lam còn đứng nói chuyện với anh trai tôi một lát rồi mới về, ở trên phòng nhìn xuống hè phố, tôi thấy trước khi đi Thiên Lam còn ngược nhìn lên phòng tôi một lần nữa.

Tối hôm đó.

-Bé cưng! Anh trai tôi vừa bóc trái cam vừa gọi tôi.-Em và cậu nhóc Thiên Lam có vấn đề gì về tình cảm hả?

-Vấn đề gì? Tụi em vẫn là bạn tốt mà.

Tôi cuộn tròn trên sofa ôm gối coi phim, anh trai thấy tôi có vẻ thờ ơ thì ngồi xích lại gần tôi thân mật.

-Em coi nó là bạn tốt, nhưng hình như thằng nhóc không đơn thuần coi em là bạn đâu.

Anh tôi mới nói xong, múi cam tôi định đưa lên miệng tuột tay rớt xuống đất. Tôi thở dài, cố xua tan đi cái ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu mình. Anh trai tôi vắt chéo chân lên cái bàn trước mặt, đưa tay khoác vai tôi kéo lại gần.

-Anh thấy thằng nhóc này cũng dễ thương lắm mà, tại sao em không thích nó mà lại theo đuổi thằng nhóc Phong Thiên...Thiên Phong gì đó?

-Nếu em biết được lí do thì em đã là tiến sĩ tâm lí học rồi. Tôi đáp lại gọn lỏn, lấy một múi cam thả lên trời rồi há miệng đón gọn. Anh tôi thì vẫn không để tôi yên.

-Mà anh này...Tôi liếc qua anh trai mình thắc mắc-Thường thì em thấy anh trai rất sợ em gái mình vướng vào yêu đương sớm quá sẽ ảnh hưởng đến học tập, nhưng sao em thấy anh thì hoàn toàn ngược lại, tìm mọi cách khích lệ em yêu đương, anh không sợ em bị người ta lừa gạt sao?

-À! Anh trai tôi mỉm cười dịu dàng.-Anh cũng sợ lắm chứ, nhưng điều khiến cho anh lo sợ hơn nữa là đến một ngày em lòi về một đứa con gái rồi giới thiệu với gia đình đây là người yêu của em. Cho nên...tốt nhất là để em yêu một đứa con trai trước khi điều kia xảy ra.

Anh tôi vẫn ám ảnh đến giới tính của tôi? Tôi lặng im hết nói nổi.

-Nhật Hạ!! Em đã lớn rồi, cũng sắp sửa 17 tuổi rồi, em nên biết vài thứ về tình yêu nam nữ, điều duy nhất anh muốn nói với em là em phải phân biệt được giữa giấc mơ và tình yêu đích thực. Giấc mơ thì rất đẹp, nhưng nó luôn xa vời và em không thể nào chạm tới được, nếu cứ mãi chạy theo giấc mơ sẽ có lúc em vấp ngã. Còn tình yêu, nó ở ngay bên cạnh em, nó không ngọt ngào như những giấc mơ và đôi lúc đem lại cho em không ít phiền phức, nhưng nó mới là thứ sưởi ấm trái tim em và bên cạnh em cho đến cuối đời...

Lại thuyết giảng. Tôi thở dài ngó qua cái bộ dạng ông cụ non đang thao thao bất tuyệt của anh trai tôi rồi lách thếch đi về phòng, về phòng mở laptop coi anime vui hơn là ngồi đây nghe anh ấy nói.

Tôi mở một trang web phim hoạt hình ra, click vào tập mới nhất của bộ phim mình đang theo dõi, bộ phim này tôi thường rất hay xem, thậm chí thức cả đêm vì tò mò diễn biến tập sau đó, thế nhưng hôm nay tôi không hiểu được những hình ảnh đang chớp nhoáng trên máy tính, tôi thở dài, trong đầu tôi không ngừng quay cuồng những hình ảnh về Thiên Phong và Thiên Lam ban chiều. Sao cùng một lúc cả hai người đều có những hành động kì lạ khiến tôi không thể hiểu nổi. Nhưng có cố gắng suy nghĩ cách mấy thì những gút mắc trong lòng tôi mãi không thể gỡ được, tôi cứ thế, vừa suy nghĩ vừa chìm dần vào giấc ngủ.

11. Chương Chap 11: Tưởng Bỏ

Chap 11: Tưởng bỏ

Sáng hôm sau.

Tôi chậm chạp khóa cổng để chuẩn bị đi đến lớp, cả đêm hôm qua dường như tôi chẳng ngủ được chút nào, những chuyện linh tinh trên trường cứ luẩn quẩn trong đầu khiến tôi bận tâm, hai mắt tôi đã thâm quầng như gấu trúc, sáng nay soi gương tôi còn thấy một cái mụn đỏ như đèn pin mọc lên ngay trán. Đúng là đau đầu, anh tôi thường nói thanh niên tuổi dậy thì đến một giai đoạn tính cách và tâm trạng sẽ thay đổi, giờ thì tôi đã biết một vài lí do dẫn đến hiện tượng đó rồi.

-Nhật Hạ!

Nghe tiếng ai đó gọi mình, tôi quay ra phía sau thì bắt gặp một khuôn mặt thân quen.

-Sao cậu lại tới đây? Tôi mỉm cười nhìn Hải Đăng.

Hải Đăng đang ngồi trên chiếc AB đỏ trắng đứng trước cổng nhà tôi, thấy tôi lại gần thì cậu ta với tay lấy chiếc bánh mì Thổ Nhĩ Kỳ nóng hổi đưa cho tôi và thấy cho tôi một chiếc nón bảo hiểm ra lệnh:

-Lên xe đi, hôm nay tớ đưa cậu đi học. Bánh mì tớ mới mua còn nóng đó, lên trường nhớ ăn nhé, dạo này tớ thấy cậu gầy lắm đó.

Tôi hơi ngần ngại nhìn nó, hồi học cấp hai thỉnh thoảng Hải Đăng cũng ghé qua nhà tôi rủ đi học, nhưng ăn nói lịch sự, hành động galang như thế này thì là lần đầu tiên. Tôi đội chiếc nón lên đầu rồi bước đến xe cậu ta, trong lòng vẫn còn thắc mắc. Hôm qua là Thiên Phong và Thiên Lam, hôm nay lại đến lượt Hải Đăng, lí do gì mà chỉ sau một mùa hè ai cũng thay đổi chóng mặt đến như vậy?

-Kì nghỉ hè vừa rồi vui không? Hải Đăng vừa điều khiển xe vừa hỏi vọng ra phía sau.

-Cũng được!

-Dạo này có chuyện gì xảy ra với cậu sao? Tổ gọi điện cho cậu rất nhiều lần mà không thấy cậu bắt máy.

-À...Điện thoại của tớ bị hư rồi, chưa mua cái mới. Tôi thử dài nhớ lại chiếc cảm ứng mới được ngâm nước ở hồ bơi cách đây hai tuần, tất cả cũng tại tính hậu đậu của tôi.

-Cậu vẫn ổn thì tốt rồi! Tổ đã lo cho cậu lắm.

Tôi nhú mày, đã bắt đầu cảm thấy biểu hiện của Hải Đăng có chút kì lạ, bình thường cậu ta cứ nhìn thấy mặt tôi là bắt đầu mở miệng phun ra một đồng lời độc địa, thế quái nào mà hôm nay cậu ta lại lo lắng hỏi han tình hình của tôi, còn mua đồ ăn sáng cho tôi rồi đưa tôi tới trường nữa. Rốt cuộc là cậu ta đã uống nhầm thứ thuốc độc gì mà tâm tính thay đổi 108 độ như vậy. Tôi ngồi sau lưng cậu ta, bộ óc không ngừng hoạt động tìm ra lí do. Rồi tôi nghĩ lẽ nào Hải Đăng đã cảm nắng tôi rồi?

Tôi cắn móng tay cố lí giải, điều này cũng không phải là không có lí, từ nhỏ cậu ta và tôi đã là đôi bạn thân luôn ở cạnh nhau, mặc dù lúc nào cũng cãi nhau ỏm tỏi, nhưng chúng tôi lại là người hiểu rõ về nhau nhất, chuyện cậu ta cảm mến tôi từ lâu mà che giấu cũng có thể xảy ra lắm, trong phim kịch tiểu thuyết vẫn hay có mấy cái tình huống kiểu đó mà. Để cho chắc ăn, tôi quyết định hỏi thẳng cậu ta xác nhận.

-Hải Đăng!

-Sao?

-Cậu có chuyện gì muốn nói với tớ phải không? Có phải cậu đã ...yêu rồi không?

-Cậu...sao cậu biết?

Hải Đăng ấp úng không thể trả lời tôi, chiếc AB đang phóng vèo vèo trên đường bỗng dừng đi chậm lại. Điều này càng khẳng định những gì tôi nghĩ là đúng sự thật. Tôi thử dài ngán ngẩm, lại rắc rối cho tôi rồi. Tôi không nghĩ đến có một lúc lại có nhiều người để ý đến tôi như vậy, nhưng tôi đã có Thiên Phong rồi, phải làm sao để từ chối cậu ta đây?

-Nhật Hạ...Chưa kịp nói gì thì Hải Đăng đã lên tiếng.-Tớ yêu...tớ yêu....tớ yêu Thực Anh mất rồi.

Suýt nữa thì tôi lộn cổ xuống xe. Cậu ta đã yêu Thực Anh? Thì ra là Thực Anh à? Thì ra này giờ tôi tưởng bỏ. Tôi lấy tay dụi dụi mũi, cổ nuốt nhực, tự dặn bản thân mình là từ lần sau không nên ăn quá nhiều dưa bở.

-Cậu đã yêu Thực Anh? Lúc nào? Ở đâu? Từ bao giờ? Đã có kế hoạch tổ tình chưa?

-Từ sau lần gặp các cậu ở quán thịt nướng, tớ và Thực Anh có gặp lại nhau vài lần, rồi tớ nảy sinh tình cảm với cậu ấy lúc nào không biết nữa, nhưng Thực Anh...đường như không nhận ra tình cảm của tớ.

-Cho nên cậu muốn tớ giúp? Tôi thử dài cung cấp cho nó một vài tin tức.-Hoàng Thực Anh, sinh năm 1998, giới tính nữ, nhóm máu A, không mắc bệnh...

-Tớ có mua heo giống đâu mà cậu lắm nhảm mấy thứ đó? Hải Đăng nổi cáu lên với tôi. Tôi bật cười, thôi không chọc cậu ta nữa kéo nó hất tôi xuống đường.

-Thực Anh là mẫu con gái ngoan hiền, trên trường có nhiều người theo đuổi, tuy nhiên vẫn chưa có người yêu.

Nghe được điều này thì Hải Đăng có vẻ hí hửng lắm, rồi nó nói ra mục đích thật sự khi tìm đến tôi hôm nay.

-Cuối tuần trường cậu tổ chức văn nghệ, có thể cho tớ vé mời đi tham dự được không?

-Được! Tôi vui về đồng ý.

12. Chương Chap 12: Cô Nàng Kiêu Kì Và Cô Gái Quê Mùa

Chap 12: Cô nàng kiêu kì và cô gái quê mùa

-Thiên Lam!!! Sao cậu cứ phải tránh tôi như tránh tà vậy, rốt cuộc cậu có phải con trai hay không?

Vừa mới đến trước cổng trường thì tôi đã bắt gặp ngay một cảnh tượng kì lạ, Thiên Lam đang giằng co với một cô gái trường khác, xung quanh họ là học sinh hiếu kì đang xúm đông coi kịch hay.

-Buông tôi ra! Thiên Lam vừa giật lại chiếc cà vạt bị cô gái kia tóm chặt vừa giận dữ quát.-Chị đừng có làm mấy cái hành vi quấy rối thân thể tôi trước cổng trường có được không? Chị không có lòng tự trọng sao?

-Hừ! Cô nàng kia dấu đôi môi đỏ chót lên cong cớn.-Vì cậu mà lòng tự trọng của tôi đã bỏ nhà đi bụi lâu lắm rồi.

Hai người không để ý gì đến mọi thứ xung quanh, cô nàng kia vẫn cố kéo tay Thiên Lam, còn Thiên Lam vẫn lạnh lùng gạt đi, cho đến khi cơn bực bội trong lòng đã lên cao, cậu ta không khách khí mà vung mạnh tay mình ra. Cô gái kia mất đà loạng choạng ngã ra sau đúng vào lúc tôi vừa bước tới. Và...

Bụp....

Gót giày nhọn hoắt của cô ta giẫm thẳng vào chân tôi khiến tôi đau điếng, nước mắt tôi muốn trào ra, tôi vội cúi xuống suýt xoa và không khó nhận ra vết bầm tím đã nổi lên trên bàn chân nõn nà.

-Nhật Hạ...cậu có sao không? Thiên Lam thấy tôi bị thương vội vàng chạy lại đỡ tôi lên, cô ấy kia thấy thế càng tỏ ra khó chịu.

-Thiên Lam...có chuyện gì vậy? Tôi hiếu kì lên tiếng hỏi.

-Không có gì.

Thiên Lam đỡ tôi đứng dậy, khoe môi khê mỉm cười, cô gái kia thấy vậy thì liếc xéo tôi một cái rồi chỉ tay quát lớn.

-Thiên Lam, con nhỏ này là ai?

-Người yêu của tôi đó! Thiên Lam hờ hững trả lời.

Hử? Tôi tròn mắt nhìn cậu ta. Người yêu? Cậu ta vừa mới nói tôi là người yêu? Tên này hôm nay đùa nhật quá. Không để tôi kịp có ý kiến gì Thiên Lam đã nắm tay tôi kéo vào lớp, cô nàng kia định chạy theo vào trường nhưng đã bị bảo vệ chặn lại, không còn cách nào khác, đành đứng đó nhìn theo chúng tôi lờ mờ nguyền. Đi qua khỏi cổng, tôi tháo tay mình ra quay sang hỏi Thiên Lam.

-Cô gái đánh đá đó là ai vậy?

-Hồ ly tinh!

-Hồ ly tinh?

-Rồi cậu sẽ gặp lại cô ta thôi! Thiên Lam nói với tôi và mỉm cười khó hiểu.

Tôi đứng lơ ngơ một chút rồi cũng đi vào lớp.

Ngày cuối tuần.

Hôm nay trường tôi tổ chức văn nghệ, tôi rất háo hức chờ xem màn biểu diễn của hoàng tử Thiên Phong, mới sáng sớm tôi đã lao ra khỏi giường, sau vài phút chuẩn bị thì lập tức lên trường, nhưng không ngờ mọi người còn lên sớm hơn tôi nghĩ. Thiên Phong hôm nay mặc bộ đồ vét màu trắng bạc, cả người cậu ấy toát ra vẻ quyền rũ chết người, tôi nhìn đôi môi mềm mại như cánh hoa hồng của cậu ấy mơ màng, giá mà có một lần tôi được đôi môi quyền rũ đó hôn...

Mọi người khá bận rộn trong việc chuẩn bị tiết mục, tôi cũng không để bản thân mình rảnh rỗi, luôn tay luôn chân giúp các bạn chuẩn bị trang phục diễn và nước uống nên mọi người rất quý mến tôi. Hôm nay trường tôi khá đông người, buổi biểu diễn này hiệu trưởng đã gửi vé mời về cho phụ huynh mỗi học sinh tham dự, có lẽ đây là buổi diễn lớn nhất trong năm học.

Đột nhiên điện thoại của tôi rung chuông, sau khi đem đi sửa thì nó hoạt động lại khá tốt, là Hải Đăng nhắn tin cho tôi, nó nhờ tôi hẹn Thực Anh ra căn tin gặp nó.

-Thực Anh! Tôi đi đến khều khều tay Thực Anh, nhỏ đang chăm chú tô lại chút son bóng lên đôi môi gợi cảm đã phớt hồng của mình.

-Chuyện gì thế?

-Biểu diễn xong ra căn tin uống nước với tớ nhé? Tôi lên tiếng mời nó, nhưng thực ra đây là yêu cầu từ tên bạn Hải Đăng.

-Được thôi! Thực Anh mỉm cười, vẫn không thắc mắc gì cả.

Nhiệm vụ của tôi xem ra xong một nửa, tên nhóc Hải Đăng kia dường như định nhân cơ hội tỏ tình với Thực Anh.

Buổi diễn bắt đầu.

Mấy tiết mục tham dự của những lớp trước rất hấp dẫn, giờ tôi mới biết không ngờ trong trường mình học sinh có nhiều tài lẻ đến vậy, ngoài hát hò ra còn có cả diễn kịch, ảo thuật...nói chung là tiết mục nào cũng hấp dẫn.

Sau khi toàn bộ học sinh khối 12 kết thúc chương trình thì cũng đến khối 11, lớp tôi là lớp diễn đầu tiên với màn tốp ca của nhóm Thực Anh. Tôi ở dưới ra sức hò hét cổ vũ, Linh Nga lớp phó phong trào cũng phải nhìn tôi nể phục, tôi đúng là nhân vật nhiệt tình số 1 trong lớp trong mấy phong trào như thế này, mặc dù nhiệm vụ của tôi toàn nằm sau cánh gà.

Sau tiết mục của nhóm tốp ca thì đến lượt Thiên Lam lên trình diễn. Hôm nay cậu ấy mặc chiếc sơ mi xám, cà vạt có màu đậm hơn áo nhìn rất cuốn hút, bước chân của cậu ấy mới chạm lên sân khấu bên dưới đã vọng lên tiếng reo hò cổ vũ của đám nữ sinh át cả tiếng của tôi, Thiên Lam có vẻ hãnh diện lắm, cậu ta tự tin cất cao giọng và đắm chìm vào bài hát tâm đắc nhất của mình:

If our love was a fairy tale

I would charge in and rescue you

On a yacht baby we would sail

To an island where we'd say I do

And if we had babies they would look like you

It'd be so beautiful if that came true

You don't even know how very special you are.....

Breathless, bài này trước đây anh trai yêu quý vẫn thường hay hát cho tôi nghe. Bài hát rất hay, nhưng không hiểu sao đến bây giờ tôi vẫn chưa thuộc hết lời. Dù vậy tôi cũng chỉ nghe được đoạn đầu vì lúc này Thực Anh đã đi ra, mặc dù hơi tiếc khi phải bỏ đi giữa chừng nhưng tôi cần dẫn nó xuống căn tin, Hải Đăng đang chờ nó. Thiên Lam lúc thấy tôi bỏ đi thì nhìn theo nhứ mảy, tôi vừa đi vừa phập phồng lo sợ cậu ta sẽ nhảy phóc xuống sân khấu nắm cổ tôi kéo lại.

-Sao không chờ lớp mình trình diễn xong rồi hãy đi, Thiên Lam hát hay như vậy mà, mấy khi được nghe cậu ấy hát? Thực Anh nhìn tôi nhăn nhó. Tôi thì vẫn cố kéo nó đi nhanh hơn.

-Nếu cậu muốn thì khi nào bắt cậu ta hát lại cho chúng ta nghe, đơn giản thôi mà.

Thực Anh vẫn nhăn nhó chạy theo tôi, tôi cũng đâu muốn bỏ đi lúc này, nhưng đã lỡ hứa với Hải Đăng rồi đành cố giúp nó thôi, chỉ hi vọng là tôi không tới trễ trong màn trình diễn của Thiên Phong thôi.

-Thực Anh, Nhặt Hạ!!!!

Ở một góc căn tin cạnh bồn hoa tím, Hải Đăng đưa tay vẫy vẫy chúng tôi, Thực Anh nhìn tôi đang cười, bây giờ nó mới biết lí do nó kéo tôi ra đây. Tôi cũng chẳng giả vờ giả vịt nữa, bỏ mặc hai đứa ngồi với nhau, còn mình thì chạy về tiếp tục theo dõi màn biểu diễn.

Lúc tôi trở về thì Thiên Lam vừa mới hát xong, đám fan nữ sinh bên dưới cuồng nhiệt gào tên cậu ta có vẻ rất kích động, tôi cười, màn trình diễn của Thiên Lam xem ra rất thành công. Đường như đã nhận ra sự trở lại của tôi, Thiên Lam liếc xéo qua tôi rồi bỏ đi.

Bây giờ đến màn trình diễn của Thiên Phong, tôi hấp tấp chen lên hàng ghế đầu để được nhìn rõ hơn. Thiên Phong bước lên, rất nhẹ nhàng cúi đầu chào khán giả. Những tiếng reo hò nổi lên không kém gì khi Thiên Lam trình diễn, những đôi mắt háo hức của khán giả phía dưới hướng lên cậu đầy mong chờ. Tôi hít thở thật sâu lấy hơi rồi bắc loa tay gào lớn:

-Thiên Phong, Cố lên!!!!!!

Cả hội trường giật mình ngược lại nhìn tôi, tôi đưa tay gãi gãi đầu, hình như tôi có hơi quá khích rồi. Thiên Phong nhìn xuống tôi rồi dịu dàng nở nụ cười ấm áp cảm ơn sự khích lệ của tôi, một lần nữa khắp nơi rộ lên tiếng ồ kinh ngạc. Thiên Lam ngồi gần đó thì nhăn nhó bực bội rồi ngửa cổ lên dốc chai nước suối vào miệng.

Thiên Phong bắt đầu màn trình diễn của mình, những ngón tay thon dài bắt đầu chuyển động trên cây vĩ màu vàng nâu, hội trường ban đầu vẫn còn vài tiếng xì xào nhỏ bây giờ im bật. tiếng vĩ cầm của Thiên Phong ngân ra càng lúc càng du dương ngọt ngào hơn, tôi thả lỏng người lặng im lắng nghe. Không biết bản nhạc cậu ấy chơi có tên là gì, chỉ biết nó rất hay và rất buồn. Nó như cuốn trái tim mình vào bụi hoa hồng gai rướm máu, khiến mình đau đớn nhưng không nỡ dứt ra bởi vẻ đẹp và hương thơm của hoa hồng. Tôi nhớ lại những gì mình trải qua kể từ khi gặp Thiên Phong, những cảm xúc của tôi với cậu ấy, những bí mật mà tôi không thể nói với cậu ấy. Thật day dứt.

Khi màn trình diễn kết thúc, Thiên Phong lặng lẽ cúi người chào khán giả. Phải mất vài phút sau đó mọi người mới bình tĩnh, những tiếng vỗ tay khen ngợi vang dậy khắp hội trường. Tôi vẫn đứng đó, không vỗ tay như những người khác, trong vô thức nước mắt tôi đã nhòe ra, không nhiều nhưng đủ để tôi thấy khóe mắt mình hơi cay.

-Có cần phải cảm động đến mức đó không? Thiên Lam ném chiếc khăn ướt trúng mặt tôi rồi lạnh lùng hỏi.

Tôi không trả lời, chỉ đưa tay cầm lấy mảnh khăn lau vội đi những giọt nước trong suốt xuất hiện không rõ lí do đó.

-Thiên Lam, Nhật Hạ!

Linh Nga vẫy tay gọi chúng tôi, trên cổ nó đeo một chiếc máy ảnh mới cóng, tôi để ý từ đầu buổi diễn đến giờ nó đã chạy loăng quăng khắp nơi chụp ảnh. Thực Anh cũng đã trở về đang đứng cạnh đó nhìn tôi với vẻ muốn đánh, tôi gượng cười, buổi hẹn hò của tụi nó kết thúc sớm hơn tôi nghĩ, nhìn bộ dạng này của Thực Anh tôi đã đoán được kết quả, có lẽ Hải Đăng đã thất bại rồi.

-Thực Anh! Tôi lại gần nó nịnh hót.-Khi này cậu hát hay lắm, tớ để ý có rất nhiều tên chết vì cậu rồi đó.

-Hừ! Thực Anh cười nhạt, liếc tôi bằng ánh mắt khiến tim tôi ngừng đập.-Cậu cũng sắp chết vì tôi rồi đó.

-Thiên Phong, Thiên Lam! Hôm nay hai cậu làm tốt lắm, lớp chúng ta nhờ có hai cậu mà nắm chắc giải thưởng trong tay rồi. Linh Nga đi đến vỗ vai hai người khen ngợi.

Thiên Phong mỉm cười, Thiên Lam thì tỏ ra thờ ơ, thi thoảng lại liếc tôi có vẻ giận dữ.

-Các cậu tập trung lại đây, chúng ta cùng chụp một bức hình tập thể đi.

Linh Nga lại lôi chúng tôi vào một chỗ, rồi cô bé nhờ một anh lớp trên bấm máy. Trong lúc sắp xếp đội hình, hàng đầu tiên ngồi xuống, tôi ở hàng sau, đứng giữa Thiên Phong và Thiên Lam. Đến khi kết thúc màn chụp hình tập thể, tôi liếc qua Thiên Phong khẽ nói.

-Thiên Phong...bản nhạc của cậu hay lắm....rất cảm động.

Thiên Phong lặng im vài giây, sau đó đưa ánh mắt đen thẳm nhìn tôi mỉm cười.

-Cảm ơn Nhật Hạ.

Tiếng nói của cậu ấy rất nhẹ nhàng, hết như làn gió ulla qua mái tóc rồi vụt đi. Tôi lặng im chưa hoàn toàn tỉnh táo trước ánh mắt đen thẳm kì lạ và nụ cười ầm áp của cậu ấy. Giờ phút này tôi có thể khẳng định: Minh say Thiên Lam quá rồi, càng lúc càng say đắm.

Mới ngần ngừ có vài phút quay lại đã thấy mọi người giải tán hết, Thục Anh và Thiên Phong không hẹn mà cùng bỏ tôi về nhà trước, tôi gãi gãi đầu thấy áy náy, có lẽ hai người họ đều giận tôi rồi.

-Nhật Hạ! Linh Nga ở đâu nhào đến khoác vai tôi tươi cười.-Chưa về sao? Hôm nay cậu vất vả rồi.

-Có gì đâu! Tôi cũng gượng cười.-Cậu chụp được nhiều hình chưa?

-Rất nhiều rồi! Linh Nga giờ chiếc máy ảnh lên, tiện tay chụp một bức tự sướng với tôi.-tớ có một món quà bất ngờ tặng riêng cho cậu đó, mai cậu đến nhà Thiên Lam đi nhé, cậu ta sẽ đưa cho cậu một thứ rất hay ho.

-Thứ gì thế? Tôi nhìn Linh Nga tò mò, nhưng nhỏ chỉ cười.

-Bí mật, chắc chắn cậu sẽ thích!

Sáng hôm sau.

-A A A A A !!!!!!!!

Tôi hét toáng lên vì đồng hình trước mặt, trong đó có vài bức hình của tôi, Thiên Lam và Thục Anh trong buổi diễn, còn lại toàn là hình của Thiên Phong với đủ các thể loại mà Linh Nga đã chụp được: giây phút trước khi biểu diễn của Thiên Phong, Thiên Phong uống nước, Thiên Phong ngủ gật. Bức nào cũng đẹp và cuốn hút. Tôi toét miệng cười hạnh phúc ôm đồng ảnh quý giá vào lòng, đây đúng là món quà vô giá, Linh Nga thật quá tốt với tôi.

-Có cần phải kích động đến mức đó không?

Thiên Lam nhíu mày đưa tách cà phê lên miệng. Cũng phải cảm ơn Thiên Lam, nhờ cậu ấy tôi qua chịu khó đi rửa ảnh nên bây giờ tôi mới có trong tay những tấm ảnh quý giá này.

-Nhật Hạ, tớ muốn cậu giúp một việc.

-Cậu cứ nói đi. Chỉ cần không phải là đi giết người và cướp nhà băng thì bất cứ chuyện gì tớ cũng đồng ý.

Tôi cười toe toét, vẫn chưa hết vui mừng vì mớ hình của Thiên Phong. Nghe tôi nói vậy, Thiên Lam rất hài lòng đặt tách cà phê xuống bàn mỉm cười.

-Vậy thì tốt rồi. Ban đầu tớ còn lo cậu từ chối nữa chứ.

-Nói đi, cậu muốn tớ giúp gì?

-Cậu còn nhớ con nhỏ hồ ly tinh đánh đá hôm trước chứ?

-Nhớ! Rồi sao?

-Nó đang ám tớ

-Lý do?

-Nó là con gái của bạn thân của bố mẹ tớ, vừa là bạn thân vừa là đối tác làm ăn, thế nên bố mẹ tớ muốn ép gả tớ cho cô ta.

-Cậu đang đùa tớ hả? Thời này mà vẫn còn ép hôn?

-Đương nhiên không đến mức ép hôn, chỉ là mẹ tớ và bố mẹ cô ta muốn tớ gần gũi với cô ta vì suy nghĩ: “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”, đợi đến khi cần thiết rồi tiện thể tổ chức đám cưới luôn, nhưng tớ không chịu được sự đeo bám của cô ta, cậu phải giúp tớ.

-Thế cậu muốn tớ giúp thế nào?

-Làm người yêu của tớ, xuất hiện ở buổi ăn tối họp mặt gia đình tớ và cô ta hôm nay.

-À...Tôi mỉm cười dịu dàng.-Tớ xin rút lại lời đồng ý hàm hồ khi nãy.

-Không được! Thiên Lam nhào đến chỗ tôi.-Cậu đã đồng ý rồi, không được phép nói hai lời.

-Làm gì thì làm. Tôi lừ mắt nhìn cậu ta.-Đóng giả người yêu cậu thì tớ xin kiêu. Thực ra cậu cũng đâu có cần sử dụng cách này đâu, chỉ cần cậu giả vờ đòi tự sát hay bỏ nhà đi bụi thì bố mẹ cậu phải nhượng bộ thôi mà.

-Hazzz...những cách đó tớ đã nghĩ đến rồi, nhưng làm như thế thì cực đoan quá. Thứ nhất, tớ không muốn đem sinh mạng quý giá của mình ra đùa giỡn => tự tử chết thật thì tính sao? Thứ hai, tớ không thể chịu khổ, chịu đói, chịu khát khi lang thang ngoài đường => cách bỏ nhà đi bụi vô dụng, vì vậy chỉ còn cách này thôi.

-Cái kịch bản cũ mèm này cậu nghĩ là có tác dụng sao? Tôi thở dài.

-Chỉ cần cậu chịu giúp tớ, tớ chắc chắn sẽ thành công. Thiên Lam nói với tôi có vẻ chắc chắn.

Tôi vẫn không có ý định đổi ý nên đứng dậy bỏ vào bếp tìm đồ ăn. Thiên Lam vẫn lẻo đẻo đi sau lưng tôi thuyết phục làm tôi vô cùng đau đầu. Tôi nhũn mày, nhất quyết từ chối, giả làm bạn gái Thiên Lam sao? Nếu để cho Thiên Phong biết chuyện này cậu ấy có thể sẽ hiểu lầm, lúc đó tôi biết phải giải thích với cậu ấy thế nào?

Tôi mở tủ lạnh ra và phát hiện có một chiếc bánh kem dâu tây ngon tuyệt, không cần hỏi ý kiến Thiên Lam, tôi đưa tay vào hạnh phúc lôi nó ra, không ngờ Thiên Lam đã giật lấy đĩa bánh của tôi giờ lên cao đặt điều kiện.

-Cậu muốn ăn thì phải đồng ý với tớ trước đi đã.

-Tuyệt đối không! Tôi tiến lại gần cậu ta, bẻ tay rắc rắc chuẩn bị động thủ.-Mau đưa cho tớ chiếc bánh!

-Cậu không chịu giúp tớ thì đừng hòng.

Thiên Lam vừa nói vừa chạy loăng quăng khắp nhà, tôi cũng hùng hổ đuổi theo cậu ta lấy lại đồ ăn, khổ nỗi nhà Thiên Lam rộng quá, lại có nhiều chương ngại vật nên gần nửa tiếng mà tôi vẫn chưa tóm được cậu ấy.

-Đừng cố gắng nữa Nhật Hạ! Chỉ cần cậu đồng ý, tớ sẽ đưa nó cho cậu.

Thấy tôi đứng thở dốc vì mệt, Thiên Lam cười đều cầm chiếc bánh đưa đến hươu hươu trước mặt tôi dụ dỗ, ngay lập tức tôi nhào lên tóm lấy tay cậu ta. Nhưng vì vội vã quá tôi không để ý nên bị vấp phải chiếc ghế ngã nhào về phía trước, Thiên Lam vội lao đến đỡ tôi, chiếc bánh trên tay cậu ấy trượt qua tay tôi bị hất văng ra cửa.

-Chúa ơi!! Cái gì thế này???

Một giọng nói the thé vang lên, hai đứa tôi giật mình lơ đãng ngã xuống đất, tôi nằm đè lên người Thiên Lam trong tư thế cực kì khó coi. Thiên Lam đầu bị va xuống sàn u lên một cục, cậu ta nhăn nhó đưa tay lên xoa xoa, tay kia tiện thể ôm chặt lấy tôi đang nằm trên người. Tôi giật mình, còn chưa kịp đắm cho cậu ta một cái để đứng lên thì cái giọng the thé kia lại vang lên.

-Thiên Lam...hai đứa...hai đứa đang làm gì thế?

Một người phụ nữ tóc uốn lộn, khoảng tầm 40 tuổi, trên người mặc chiếc đầm xanh đen quý phái đã bị nhuộm trắng một bên vai bởi vệt bánh kem đang đứng trước mặt chúng tôi nghiêng răng kèn kẹt.

-Mẹ...Mẹ về sớm thế? Thiên Lam ngược mắt lên nhìn người phụ nữ đó, vẫn một tay ôm tôi trong lòng một tay đưa lên xoa xoa đầu.

Mẹ Thiên Lam? Tôi ngược lên nhìn người phụ nữ trước mặt tò mò.

-Mẹ...mẹ...cái gì? Cô bé kia, đứng lên mau, hai đứa thật khó coi quá! Người phụ nữ mà tôi mới được biết là mẹ Thiên Lam vừa nhăn nhó vừa nắm cổ tay tôi lôi dậy, nhờ vậy mà tôi mới có thể dễ dàng thoát khỏi cánh tay cứng ngắc của Thiên Lam để đứng lên.

-Thiên Lam...Rốt cuộc là con đang định giở trò gì? Con bé này là ai?

Mẹ Thiên Lam chỉ tay vào mặt tôi quay sang tra vấn cậu ấy, Thiên Lam làm bộ dạng cà lơ phất phơ, trả lời lấp lững như muốn chọc tức mẹ mình.

-À...đặc biệt hơn một người bạn. Quay sang tôi, cậu ta làm ra vẻ miễn cưỡng giới thiệu.-Nhật Hạ! Đây là thím Dương...theo như hộ khẩu ghi thì đây là mẹ ruột của tớ.

-Con nói vậy là sao? Mẹ còn chưa đến 45 tuổi đâu, thím gì mà thím...con với chả cái...đúng là cái đồ bất hiếu. Thím Dương vừa nói vừa lấy tay phát tới tấp vào đầu Thiên Lam.

Tôi nhìn kĩ thím Dương hơn, cô ấy vốn là người phụ nữ đẹp và sang trọng, có lẽ trước đây đã có rất nhiều người theo đuổi. Rồi tôi nhìn lại chiếc bánh kem đã nát bét dưới đất tiếc rẻ, chỉ tại Thiên Lam ngu ngốc mà tôi không được ăn nó.

-Thiên Lam, có phải con muốn chọc ẹ tăng huyết áp vào viện thì mới hài lòng không? Mẹ đã dặn con sáng nay phải qua nhà Kiều Anh đưa nó đi shop, vậy mà con lại để con bé leo cây ở đây đùa giỡn với con nhỏ này.

Vừa nói thím Dương vừa quay sang tôi đang đứng gần ngơ nhìn cái bánh bị hư dưới đất. Điều này khiến thím Dương nhớ lại vết kem trắng trên vai vội lấy chiếc khăn giấy trên bàn vội vã lau sạch, sau đó đứng nhìn tôi từ trên xuống dưới một lúc khá lâu rồi nhíu mày.

-Thiên Lam, con đừng nói với mẹ con bé này là bạn gái con nhé!

Tôi giật mình ngược lên định phủ nhận, bạn gái tên gốc này, đương nhiên là không phải rồi, thế nhưng Thiên Lam đã nhanh hơn nhảy vào chặn họng tôi.

-Mẹ có gì không hài lòng sao?

-Đương nhiên là không hài lòng rồi. Thím Dương nhảy dựng lên như bị ong đốt, hết nhìn tôi tức giận rồi lại liếc qua Thiên Lam với vẻ tức tối.-Con nghĩ sao mà lại đi thích con bé quê mùa nghèo khổ này. Trời ơi...coi cái bộ váy nó mặc trên người kia, đúng là quê một cục mà, mặt mũi thì tầm thường, tóc tai thì không sửa soạn gì cả, trên người thì không đeo một món trang sức nào ra vẻ sang trọng. Chúa ơi!!! Không được, không được, nhìn từ đầu đến chân không có một điểm nào được cả.

Tôi hơi bất bình với lời nhận xét của thím Dương, nhíu mày, chớp chớp mắt hai cái, tôi nhìn xuống bộ dạng của mình lúc này. Áo thun trắng, váy caro đen đỏ, nhìn cũng dễ thương chứ có chỗ nào khó coi đâu mà sao mẹ Thiên Lam chê bai tôi thậm tệ như vậy. Nhưng không để tôi kịp kinh ngạc thì thím Dương kia lại tuôn ra một tràng như bắn đại bác.

-Thiên Lam ơi là Thiên Lam! Con hãy nhìn lại mình đi, rồi nhìn con bé kia đi. Con nghĩ xem, con trai của mẹ đẹp trai, thông minh, nhà giàu, có tố chất. Nói chung là hội tụ đủ tất cả ưu điểm của bố mẹ, con là đứa con trai khiến biết bao người con gái phải mơ ước. Còn con bé đó, vừa quê mùa, vừa tầm thường. Rõ ràng là không xứng với con một chút nào hết. Chỉ có Kiều Anh là hợp với con thôi.

Tôi suýt nữa thì ngã nhào xuống đất khi nghe những lời thím Dương nói. Thiên Lam thì chỉ thờ dài đưa tay gãi gãi đầu làm ra vẻ chán nản. Tôi nhìn cậu ta, rồi nhìn mẹ cậu ta hiểu ra vấn đề. Thì ra sự bất bình thường trong dây thần kinh của cậu ta là do di truyền từ mẹ.

-Mẹ à! Thiên Lam nhìn tôi rồi quay sang mẹ mình nở 1 nụ cười bí hiểm.-Đừng vội đánh giá người khác một cách không khách quan như thế, rồi sẽ đến lúc mẹ coi cô ấy như là cứu tinh của đời mình thôi.

-Con đang lăm nhăm gì đó? Thím Dương thô bạo đập một tay vào đầu Thiên Lam ra lệnh.-Mẹ không cần biết con bé quê mùa đó là ai, mẹ chỉ cần con nghe lời mẹ, muốn tìm hiểu hay có bạn gái thì cứ tìm hiểu Kiều Anh, ngoài con bé đó ra mẹ sẽ không chấp nhận bất kì đứa con gái nào khác, nếu con không muốn bị cắt tài khoản và giam lỏng trong nhà thì nên ngoan ngoãn nghe lời mẹ.

Thiên Lam nhìn mẹ mình cười, nhưng tôi thấy mắt cậu ấy gian như mắt cáo, rồi cậu ấy khoác tay lên vai tôi đi ra phòng khách sau khi đã quăng lại một câu gọn lỏn ẹ mình.

-Con đã bao giờ cãi lời mẹ đâu, tối nay con sẽ cùng bố mẹ đi ăn với gia đình Kiều Anh.

-Tối nay cậu chịu đi ăn với gia đình Kiều Anh thật hả? Tôi tò mò quay sang hỏi Thiên Lam, cậu ta đúng là đứa con ngoan biết vâng lời mẹ. Tôi nghĩ vậy nhưng thực ra không phải vậy.

-Tối nay...Thiên Lam cười gian manh đưa tay lên xoa xoa cằm nhìn tôi.-Cậu phải xuất hiện ở nhà hàng đó giúp tớ cắt đứt rắc rối với đám người kia.

-Giúp cậu? Tôi mỉm cười dễ thương.-Ý cậu là xuất hiện với tư cách là người yêu của cậu để phá đám?

-Đúng vậy! Thiên Lam mỉm cười gật đầu.

-Miễn đề!

Tôi nói rồi quay ngoắt đi về phòng khách. Nói tôi đi giả làm người yêu của Thiên Lam sao? Tôi đâu có điên mà lại đi làm cái chuyện dễ khiến cho Thiên Phong hiểu lầm như thế. Qua giây phút tiếp xúc gần gũi với mẹ cậu ta khi nãy, tôi có thể khẳng định trong nhà cậu ta không có ai là bình thường cả. Tốt hơn hết là nên tránh xa ra một chút kẻo mang họa.

-Nhật Hạ...Cậu chơi không đẹp chút nào hết, chúng ta có phải là bạn bè hay không? Từ trước đến nay tớ đã giúp cậu bao nhiêu là việc, còn rửa giúp cậu đồng ảnh của thằng Thiên Phong nữa, vậy mà có chuyện nhỏ này cũng không chịu giúp tớ.

Thiên Lam đi theo tôi trách móc, tôi vẫn không thay đổi quyết định.

-Chỉ cần là một cô gái giả làm bạn gái cậu, vậy nhờ Thực Anh cũng được mà.

-Không được, tớ đã suy nghĩ rất kĩ rồi, chỉ có cậu mới hợp với vai diễn đó.

-Không! Tôi quay lại nhìn cậu ta hét lớn.-Chuyện gì tớ cũng có thể đồng ý với cậu, kể cả cướp nhà băng và giết người, nhưng chuyện này thì KHÔNG!

Tôi nói rồi phăng phăng đi vào phòng khách, bộ dạng gian xảo của Thiên Lam khiến tôi cảm thấy bất an, tôi không biết cậu ta đang nghĩ gì, nhưng giác quan thứ sáu cực kì nhạy cảm của tôi nói với tôi rằng: nếu mày đồng ý giúp cậu ta lần này, mày chắc chắn sẽ gặp họa. Chưa bao giờ tôi nghi ngờ trực giác của mình nên tôi tin nếu tôi đồng ý, sắp tới sẽ gặp phải chuyện không tốt đẹp. Tốt nhất là nên thu hồi đồng hình của Thiên Phong rồi nhanh chóng rời khỏi đây. Nhưng khi đi đến phòng khách, chúng tôi lại thấy một trái bom nổ chậm khác.

-Chào buổi sáng, Thiên Lam! Kiều Anh ngồi trên sofa, hai chân vắt chéo lên nhau nhìn cao sang như một bà hoàng.

Giờ thì tôi đã hiểu vì sao mà thím Dương kia cảm thấy ưng ý với cô gái này rồi, đơn giản vì hai người quá giống nhau, xinh đẹp, cao sang... kiêu kì. Hách dịch.

-Lay chị, cho em con đường sống với, mới sáng sớm thôi, đừng ám tôi như oan hồn đòi nợ thế.

-Cậu nên tập dần đi, tôi sẽ còn xuất hiện trong suốt quãng đời còn lại của cậu. Kiều Anh hơi ngẩng lên giương ra khuôn mặt diễm lệ, bàn tay mới được làm móng nhẹ nhàng khẽ đặt lên bờ môi gợi cảm.

Thiên Lam thở dài ngán ngẫm. Tôi chỉ gật đầu chào lấy lệ để nhận lấy cái lườm lạnh sương sương của cô gái kia rồi đi đến lấy mấy tấm ảnh. Nhưng rồi tôi giật mình, đồng ảnh chụp của Thiên Phong khi nãy tôi xem xong để lên bàn giờ đã không cánh mà bay đi đâu mất. Tôi hơi nhíu mày nhớ lại, rõ ràng lúc đó tôi đã để nó lên mặt bàn, sau đó vào bếp lấy bánh, rồi giành nhau với Thiên lam, chỉ chưa đến 20 phút, vậy mấy tấm hình đã ở đâu? Tôi lo lắng nhìn ngó xung quanh, thậm chí lật cả mấy cái gối trên sofa lên tìm nhưng vẫn không thấy đâu. Thiên Lam thấy tôi có biểu hiện kì lạ thì lên tiếng hỏi.

-Cậu tìm gì vậy Nhật Hạ?

-Mấy bức hình, rõ ràng khi nãy tớ để trên bàn mà giờ đâu không thấy. Tôi vừa nói vừa cúi xuống nhìn dưới sàn nhà xem có rơi xuống hay không.

Bất ngờ, chiếc giày cao gót nhọn hoắt của Kiều Anh giẫm xuống tay tôi, tôi đau điếng hét lên, cô ả lại giả vờ như vô ý cúi xuống cười gian ác.

-A....xin lỗi nha! Mấy bức hình đó khi nãy tôi thấy vất bừa bãi trên bàn tưởng là rác nên đem đi vất hết rồi.

-Nhật Hạ...không sao chứ?

Thiên Lam đỡ tôi lên xoa xoa bàn tay đã bị một vết tím bầm trên mu lo lắng, nhưng lúc này thì tôi không có tâm trạng đâu để lo cho vết thương của mình nữa.

-Những bức hình của Thiên Phong. Tôi nhào đến nắm chặt lấy vai Kiều Anh tức giận.-Sao cô lại dám ném mấy tấm hình quý giá đó của tôi? Cô đã ném chúng ở đâu? Nói mau!!!

-Làm gì mà gào lên như thần kinh thế? Đúng là đồ quê mùa, chẳng có tí văn hóa gì hết. Kiều Anh vẫn làm ra vẻ thanh cao chọc tức tôi, gỡ tay tôi ra rồi hất mặt ra ngoài cổng.-Khi này tôi ném ở thùng rác ngoài kia.

-Nhật Hạ...

Thiên Lam gọi với theo khi tôi lao ra ngoài như một con sóc, những tấm hình quý báu của tôi, không thể để mất chúng được. Nhưng ra đến cổng, lục tung cái thùng rác lên tôi vẫn không thấy chúng đâu, chính xác thì cái thùng rác cũng trống trơn. Ngay lúc đó có một bác giúp việc từ ngoài cổng đi vào, tôi vội vàng chạy lại.

-Bác ơi, bác vừa đi đổ rác phải không?

-Đúng. Nhìn bộ dạng hốt hải của tôi, bác gái đó có vẻ ngạc nhiên nên hỏi lại.-Có chuyện gì hả cháu?

-Dạ...chuyện rất nghiêm trọng. Tôi đã mất bình tĩnh, nắm lấy tay bác ấy run run.-Có một thứ rất quan trọng với cháu bị người ta ném vào thùng rác, cháu cần phải lấy lại, bác làm ơn chỉ cho cháu khi này bác đổ rác ở đâu đi.

-Ngoài hẻm kia.

Không kịp nói lời cảm ơn đến bác gái giúp việc, tôi phóng vèo ra thùng rác công cộng, không ngờ vừa mới ra đến ngoài đường tôi đã thấy một cái xe hốt rác to vật vã vừa mới lấy rác ở mấy cái thùng gần đó chở đi. Tôi vội vã lao theo la hét ồm ồm.

-Khoan đã...khoan đã...Thiên Phong của tôi, mau trả Thiên Phong lại cho tôi!!!!

Tôi gào rất to, dân chúng trên phố cũng hiếu kì quay lại nhìn tôi đang chạy như điên đuổi theo cái xe chở rác, thế mà bác tài xế lại không nghe thấy tiếng tôi, vẫn vô tư đạp ga bỏ lại một mình tôi đứng ngẩn ngơ bên vệ đường. Tôi nhìn theo chiếc xe đang khuất dần, khóc không ra nước mắt, số tôi thật sự xui đến thế sao?

Kiều Anh!!!! tôi vừa đi vừa nghiêng rằng thăm mắng cô ta, đúng là ả hồ ly khó chịu, cô ta thích Thiên Lam là chuyện của cô ta, tôi chỉ quan tâm đến Thiên Phong của tôi thôi, mắc mớ gì mà cô ta lại lôi tôi vào đồng rắc rối của cô ta và Thiên Lam, đã thế còn cố ý gây sự với tôi nữa. Bây giờ tôi chỉ hi vọng trong thẻ nhớ mà Linh Nga đưa cho Thiên Lam vẫn còn ảnh của Thiên Phong, tôi có thể đi rửa lại và lần này sẽ cất giữ thật cẩn thận. Nhưng khi quay trở lại phòng khách nhà Thiên Lam thì tôi nhận được câu trả lời thế này:

-Sau khi đi rửa mấy tấm hình đó cho cậu, tớ đã xóa hết dữ liệu trong thẻ nhớ và trả lại cho Linh Nga sáng nay rồi.

Điều đó có nghĩa là mấy tấm ảnh đó là độc nhất vô nhị. Máu bốc lên đầu tôi, tôi cảm thấy cơ thể mình đang dần biến thành ngọn lửa cháy hừng hực, lúc này Kiều Anh đã lên lầu nói chuyện với mẹ của Thiên Lam, tiếng cười giả tạo của cô ta ngân lên vọng xuống dưới nhà càng làm tôi điên tiết hơn. Tôi cũng cười, nhưng nụ cười của tôi hình như khiến Thiên Lam giật mình.

-Thiên Lam! Tôi nắm mạnh tay vào bức tường bên cạnh mím môi.-Tôi sẽ giúp cậu, tối nay tôi sẽ giả làm người yêu giúp cậu cắt đứt cái đuôi của con cáo kia.

Nhưng lời của tôi mới thốt ra đã khiến Thiên Lam mỉm cười hài lòng, cậu ta gật đầu đứng dậy, có vẻ như Thiên Lam rất vui vì tôi đã thay đổi quyết định giúp cậu ấy, tôi không quan tâm cậu ấy định bày trò gì, cũng chẳng quan tâm đến cái linh cảm không lành kia của tôi nữa. Điều duy nhất tôi mong muốn bây giờ chính là phải cho Kiều Anh một trận, cô ả đáng ghét, cô ta thích Thiên Lam à? vậy thì tôi phải cướp Thiên Lam khỏi tay cô ta để rửa hận.

Thế là cả ngày hôm đó chúng tôi chạy long nhong khắp nơi chuẩn bị cho kế hoạch vĩ đại tối nay. Ban đầu tôi còn e dè việc giả làm người yêu của Thiên Lam phá đám buổi xem mắt, nhưng sau đó Thiên Lam đã làm tôi thấy yên tâm cực kì.

13. Chương Chap 13: Tình Yêu Cảm Động Của Hai Chàng Gay

Chap 13: Tình yêu cảm động của hai chàng gay

Tối...

Nhà hàng sáng rực ánh điện, những bộ bàn ăn trải khăn trắng trang nhã hiện lên trước mắt tôi, mấy anh bồi bàn được tuyển chọn cẩn thận đang nhanh nhẹn mang thức ăn đến cho nhóm gia đình của Thiên Lam và Kiều Anh. Bố mẹ Kiều Anh tôi nhìn là nhận ra ngay, tất cả những đặc điểm từ thể hình lẫn tính cách của họ dường như đều đem đi truyền hết lại cho con gái. Tôi để ý người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh Thiên Lam, có lẽ đó là bố của cậu ấy, ông ấy có khuôn mặt thật phúc hậu với bộ ria mép giống thám tử Mori trong thám tử lừng danh Conan, nhưng phong thái của ông ấy khá gần gũi, ít ra thì tôi không thấy thiếu thiện cảm như với người mẹ hung dữ của Thiên Lam.

Nói đến thím Dương đó thì tối nay bà ấy mặc bộ đầm màu tím than, giống y như Kiều Anh, nhưng bộ đầm của Kiều Anh khá gợi cảm và kiểu dáng cũng trẻ trung hơn thím Dương, tôi nhìn hai người lơ mơ mất, nếu nói họ là mẹ con tôi thấy cũng giống.

Hai gia đình mới gặp nhau chưa đầy 10 phút đã rôm rả tiếng nói chuyện của thím Dương và bà mẹ Kiều Anh. Ắt hồ ly đáng ghét đó thì vẫn giả vờ ngoan hiền ngồi im đá mắt với Thiên Lam trong khi cậu ấy chỉ thờ ơ ngẩng đèn trần. Tôi nhìn ả cười nhạt. Chờ đó bà chặn lửa, hôm nay tôi sẽ phá tan cái giấc mộng về hoàng tử đẹp đẽ của bà. Tôi đi vào nhà WC, kiểm tra lại một lần nữa xem bộ dạng của mình đã ổn chưa rồi mới đi ra, chậm chậm tiến đến chiếc bàn ăn của Thiên Lam.

Kế hoạch bắt đầu.

Thiên Lam đã nhìn thấy tôi, cậu ấy chậm chậm ngồi dậy chuẩn bị phối hợp đóng kịch. Tôi cũng khá bất ngờ với sự chuẩn bị công phu của Thiên Lam, cậu ta yêu cầu tôi đóng giả làm người yêu của cậu ta, nhưng không phải là đóng vai một cô bạn gái quê mùa. Cậu ta bắt tôi quay về với cái bộ dạng tom boy gần giống biến thái của mình khi trước, sau đó đưa cho tôi một kịch bản khá hấp dẫn mà đọc xong tôi không thể không nhảy lên vì phấn khích.

-Thiên Lam dạo này lớn quá! Người phụ nữ mà tôi đoán là mẹ của Kiều Anh lên tiếng.-Mới có 1 năm không gặp mà cu cậu đã phổng phao phát tướng đến mức tôi cũng không nhận ra nữa rồi.

-Kiều Anh nhà chị cũng có khác gì đâu, càng lớn càng xinh gái, con bé lại hiền dịu, nết na, đúng là mẫu con dâu mà tôi mong ước. Mẹ Thiên lam cũng lên tiếng đối đáp.

Tôi đang đi lại suýt thì ôm mặt ối, đúng là bệnh của các bà mẹ, kể tung người hứng đánh bóng cho con mình, trong khi đối với tôi hai kẻ đó không khác gì cục gỗ mũi.

-Tiện đây nói luôn. Bố Kiều Anh nhìn Thiên Lam trịnh trọng lên tiếng.-Bác không hài lòng với thái độ của cháu gần đây đâu nhé, Thiên Lam. Bác chỉ có một đứa con gái duy nhất là Kiều Anh, bác muốn sau này cho nó nương tựa vào cháu, thế mà cháu có vẻ thờ ơ, luôn làm cho con gái bác buồn.

-Anh xui đừng giận. Mẹ Thiên Lam kín đáo đáp chân cậu ấy rồi đỡ lời.-Tại dạo này thằng bé lo mấy hoạt động ở trên trường nên ít có thời gian ghé qua đi chơi với Kiều Anh đó thôi, phải không con trai?

Thiên Lam nhăn nhó gật đầu, dưới áp lực của phụ huynh muốn phản kháng cũng không được. Bố Kiều Anh hài lòng gật đầu sau đó quay lại vui vẻ bàn luận.

-Hai đứa trẻ đã khá thân thiết rồi, xem ra tụi nó cũng hợp nhau lắm, tôi đang định đến cuối năm chúng ta sẽ làm một cái đám hỏi vào dịp sáp nhập hai công ty, ý anh chị thế nào?

-À...tôi cũng đang có ý định đó đấy. Thím Dương mỉm cười vui vẻ.

Đúng lúc này...

-HONEY!!!!!!

Tôi hùng hổ đi đến trước mặt Thiên Lam làm ra vẻ mặt tức giận. Cậu ta đã chuẩn bị tư thế từ trước, giả vờ giật mình ngược lên nhìn tôi bàng hoàng.

-Darling...

-Anh giải thích chuyện này với tôi như thế nào, Honey?

Mọi người đều quay sang tôi ngạc nhiên. Trước mặt họ bây giờ. Tôi đã biến thành một đứa con trai chính hiệu với mái tóc xước màu nâu đỏ, trên người mặc bộ đồ hầm hố, giọng nói hơi khan khan vì mới bị sốc côca. Nói tóm lại là một đứa con trai khá ấn tượng. Ngay cả thím Dương và Kiều Anh cũng không nhận ra tôi là ai lúc này.

Tôi thầm khen ngợi chị gái đã hóa trang cho tôi khi tối, công nghệ make up thời nay quả thật đáng nể. Thiên Lam đã nói nếu tôi giả làm bạn gái cậu ta chắc chắn sẽ không đấu lại hai bà chằn Kiều Anh và thím Dương, cách tốt nhất là làm sao cho nhà Kiều Anh sợ hãi mà rút lại ý định kết thông gia, như thế sẽ vẹn cả đôi đường. Mọi người còn đang không hiểu chuyện gì thì Thiên Lam đã lúng túng đứng dậy nhìn tôi lắp bắp.

-Darling...sao em...sao em lại ở đây ?

-Tại sao à? Tôi ngược khuôn mặt uất ức lên, cố nén cười khi phải chứng kiến mấy bộ dạng ngơ ngẩn trước mặt mình.-Tôi ở đây để chứng kiến bộ mặt đối trá của anh chứ làm gì.

Tôi hét lên khiến mọi người trong nhà hàng ngoái lại nhìn chúng tôi tò mò. Thiên Lam luống cuống bước ra khỏi ghế đi đến gần tôi làm ra vẻ dỗ dành.

-Darling à...em bình tĩnh nghe anh nói đã...mọi chuyện không giống như em nghĩ đâu.

-Đủ rồi, đồ phản bội!!!!

Bốp!!!!

Tôi hét lên và đâm thật mạnh vào mặt cậu ta khiến cậu ta ngã về phía sau xô lên chiếc bàn ăn, bát đĩa, đồ đạc trên đó rơi bể tan tành dưới mặt đất. Cú đâm này khá tốt. Tôi cần làm ọi thứ trở nên hỗn loạn, càng loạn càng tốt, tốt nhất là để cho hai gia đình này mãi mãi không còn muốn gặp nhau nữa, trách nhiệm bố mẹ Thiên Lam sẽ chịu hết, đương nhiên cả món chi trả bồi thường, thế nên việc làm của tôi là cứ tha hồ mà đập phá.

-Mày đang làm gì đó thằng kia?

-Con trai!

-Thiên Lam!

Đám người trước mặt tôi hốt hoảng bật dậy nhìn bộ dạng hung dữ của tôi, bảo vệ lúc này đã đến giữ tôi lại, không để tôi gây thêm rắc rối gì trong nhà hàng của họ nữa.

-Buông tôi ra!!! Mau buông tôi ra!!!

Tôi vùng vẫy cố thoát ra khỏi những cánh tay cứng ngắc của đám bảo vệ. Thiên Lam lúc này cũng vội đứng dậy lao đến xô mấy người đang khống chế tôi ra.

-Không được đụng vào cậu ấy!

-Thiên Lam, thằng nhóc này là ai vậy? Bố Thiên Lam hỏi.

-Sao nó dám đánh con, để mẹ báo cảnh sát bắt nó. Mẹ Thiên Lam tru tréo lên.

-Không được...Cậu ấy là...cậu ấy là...người yêu của con.

-Hả????

Bốn cái miệng há hốc, bốn đôi mắt tròn trừng sững sốt, tôi và Thiên Lam cười thầm, học xong cấp ba chúng tôi mà không đi đăng kí làm diễn viên thì đúng là uổng phí tài năng. Sau khi dội ổi người một gáo nước lạnh khiến cho họ tê tái, Thiên Lam mới quay sang tôi làm ra vẻ đau khổ cố gắng giải thích.

-Em yêu à, bình tĩnh nghe anh nói đi, mọi chuyện không như em nghĩ đâu.

-Anh thôi đi! Tôi nhìn cậu ta oán hận, mở miệng đọc diễn cảm mấy lời thoại đã học thuộc từ chiều.-Honey, anh đã nói với tôi là anh yêu tôi, hứa với tôi là mãi mãi ở bên tôi, còn lên kế hoạch cuối năm cùng tôi sang Mĩ đăng kí kết hôn, vậy mà bây giờ anh lại chạy đến đây đi xem mắt con nhỏ kia, anh coi tình yêu của tôi là gì hả?

-Hả???

Một lần nữa chúng tôi khiến mọi người sững sốt. Thiên Lam cũng phối hợp với tôi rất ăn ý, cậu ấy nắm chặt lấy hai cổ tay tôi cố giải thích.

-Em nghe anh nói đã, anh không yêu cô gái đó, em biết là cả đời này anh cũng không thể nào yêu một cô gái mà, anh chỉ yêu em thôi, việc anh đến đây chỉ là...chỉ là...bất đắc dĩ.

Thiên Lam quay lại nhìn bố mẹ mình với vẻ bất lực, bây giờ thì không chỉ có hai gia đình là bất ngờ, mà tất cả mọi người trong nhà hàng đều bất ngờ. Không thể tin được Thiên Lam và tôi còn nhỏ như vậy mà đã là gay.

-Thiên Lam! Con đang đùa thôi phải không?

Bố Thiên Lam nhìn chúng tôi xúc động, ôi đứa con trai độc nhất của ông, không lẽ dòng họ nhà ông đến đây là tuyệt tôn tuyệt tự?

-Thiên lam...chuyện này là sao? Chuyện này rốt cuộc là sao?

Mẹ Thiên Lam hốt hoảng lo cho danh dự của con trai. Thiên Lam nhú mày làm ra vẻ kích động, rồi kéo tay tôi đến trước mặt bố mẹ mình.

-Bố...mẹ...Con xin lỗi vì đã giấu hai người chuyện này, nhưng con không thể dối lòng mình được nữa. Con không thể yêu con gái, và người con trai này...chính là người con yêu.

-Con...sao có thể...

Bố mẹ Thiên Lam sững sốt, bố mẹ Kiều Anh cũng kinh ngạc không kém, nhưng họ vẫn còn cảm thấy hồ nghi với những lời thú nhận của chúng tôi, để cho thêm phần kịch tính, đồng thời nâng cao tính thuyết phục, tôi vùng vằng rút tay ra khỏi tay Thiên Lam hét lớn.

-Anh thôi đi, anh có biết hành động lần này của anh khiến tôi tổn thương đến mức nào không? Tôi bắt đầu nghi ngờ về tình cảm anh đã trao cho tôi, có phải anh đang lừa dối tôi không?

Trong cái ranh giới mỏng manh của những người ở thế giới thứ ba, tình yêu thường rất mờ ảo và khiến cho người ta bất an. Chỉ một hành động nhỏ gây hiểu lầm cũng có thể khiến cho tình cảm giữa hai người con trai đổ vỡ. Đó là những kiến thức củ chuối Thiên Lam đã tìm hiểu và nói với tôi.

-Anh không lừa dối em, anh thật sự yêu em. Em phải tin anh, nhất định phải tin anh.

Thiên Lam làm ra vẻ cực kì kích động giữ chặt lấy hai vai tôi, nhìn sâu vào đôi mắt trong veo của tôi thú nhận.

Tôi hơi ngơ ngẩn, không còn cảm giác là cậu ấy đang đóng kịch cùng tôi nữa, hai bàn tay cậu ấy nắm chặt vai tôi khiến tôi hơi đau, nhưng nhìn vào ánh mắt đen thẳm như chất chứa đầy nỗi thương tổn của cậu ấy thì tôi không nỡ gạt tay ra nữa. Tim tôi đập mạnh, tôi cảm thấy hơi lúng túng, chỉ là đóng một vở hài kịch thôi mà, cậu ấy có cần nhập tâm đến mức này không? Tôi nắm chặt hai bàn tay mình, sao cậu ấy lại khiến tôi thấy khó chịu thế này?

-Vậy anh...vậy anh...hãy chứng minh đi.

Tôi nói xong và giật mình, sai kịch bản mất tiêu rồi, đoạn này lẽ ra tôi nên nói “em tin anh” sau đó ôm chặt lấy cậu ấy mới đúng, nhưng vì Thiên Lam làm tôi phân tâm nên đầu óc tôi hơi bị loạn mà nói ra mấy từ thiếu suy nghĩ. Nhưng như vậy cũng không phải vấn đề lớn, bây giờ chỉ cần cậu ấy ôm chặt lấy tôi và nói “anh yêu em” là có thể hạ màn rồi. Mọi người cũng dán mắt vào chúng tôi chờ xem Thiên Lam sẽ chứng minh như thế nào.

Và tôi thấy Thiên Lam nhìn tôi.

Ánh mắt đen thẳm phức tạp và có gì đó đau đớn. Rồi...

Chụt!!!!

Bất ngờ cúi xuống hôn lên môi tôi.

Tôi bất ngờ. Tất cả mọi người cũng bất ngờ, những tiếng “Ồ” kinh ngạc vang lên khắp căn phòng. Thiên Lam đã chứng minh tình cảm của cậu ấy bằng một nụ hôn. Và không phụ sự mong đợi của chúng tôi, mẹ cậu ấy ngã vật xuống sàn vì không chịu nổi cú sốc. Mẹ Kiều Anh thì lấy hết sức kéo tay con gái chạy thẳng ra khỏi nhà hàng không kịp để lại lời chào tạm biệt. Người đàn ông trụ cột của gia đình họ thì bình tĩnh hơn, quay lại nói với bố Thiên Lam bằng giọng dửng dưng.

-Thiên Vũ...chuyện đám hỏi của hai đứa nhỏ...tôi nghĩ là không cần tổ chức nữa...cậu ấy mà ông xem ra đã có chỗ rồi...chúng tôi nghĩ không thể chen chân vào được.

Nói rồi vội lao thẳng ra cửa chạy theo vợ và con gái như sợ ở lại thêm vài giây nữa bố Thiên Lam sẽ nói “không”. Kết quả thành công ngoài mong đợi. Thiên Lam ôm chặt lấy tôi khi bố cậu ấy liếc chúng tôi và khẽ thì thầm.

-Darling à! Anh yêu em đến chết mất.

-Honey à...Tôi nghĩ rằng thì thầm.-Em cũng yêu anh đến chết mất, yêu đến nỗi chỉ muốn đưa anh lên nóc tủ ngồi ngắm gà khỏa thân thôi.

Bố Thiên Lam vẫn nhìn chúng tôi trầm mặc, sau đó khẽ lắc đầu, cúi xuống dìu vợ mình cùng đi ra khỏi nhà hàng.

14. Chương Chap 14: Sự Hiểu Lầm Tai Hại

Chap 14: Sự hiểu lầm tai hại

-Sao vậy, Nhật Hạ? Đói bụng hả? Thiên Lam kéo ghế ngồi xích lại gần tôi quan tâm.

Sau khi mọi người giải tán thì chúng tôi nán lại ở nhà hàng để Thiên Lam bồi thường chi phí cho những món đồ bị tôi làm vỡ. Tôi vẫn còn tức cậu ta nên vẫn ngồi một chỗ giận dỗi.

-Nhật Hạ, tớ gọi thức ăn cho cậu nhé? Thiên Lam xoay mặt tôi lại mỉm cười thật tươi. Tôi xô cậu ta ra cầu nhàu.

-Cậu là đồ khát tình à? Đã bảo chỉ là đóng giả thôi...vậy mà cậu lại làm sai kịch bản...lại còn dám hôn tớ trước mặt tất cả mọi người...cậu có biết khi này tớ xấu hổ đến mức nào không?

-Haha!

Thiên Lam đưa tay chống cằm nhìn tôi mỉm cười. Thái độ của cậu ta khiến tôi chỉ muốn nhảy lên đấm ấy cái. Bất ngờ cậu ta vươn tới đưa tay vuốt mặt tôi cợt nhả.

-Nhìn cũng đẹp trai lắm! Nhưng vẫn còn kém tớ một chút.

-Hứ! Tôi nổi cáu gạt tay cậu ta ra.-Phải nói tớ đẹp trai hơn cậu gấp 100 lần mới đúng. Không những đẹp hơn mà tớ còn hấp dẫn hơn và có giá trị hơn cậu nhiều.

-Vậy sao? Thiên Lam liếc tôi cười nhạt.-Cậu dám cược không?

-Cược gì?

-Xem ai hấp dẫn hơn.

Tôi nhú mày nhìn cậu ta khó hiểu, tên này lại định giở trò gì nữa? Mỗi lần nó đề nghị tôi làm gì thường không có kết quả tốt. Thấy khuôn mặt tôi lộ ra vẻ đề phòng, Thiên Lam cười đều:

-Sợ rồi sao?

Máu sĩ diện bốc lên đầu, tôi đập bàn đứng dậy.

-Ai sợ cậu, cược thì cược. Nhìn lại Thiên Lam, tôi thắc mắc.-Mà cược thế nào đây?

-À! Thiên Lam liếc khắp một lượt căn phòng rồi quay lại tôi mỉm cười.-Xem ai giỏi tán tỉnh hơn. Trong vòng 30 phút, ai có thể bắt chuyện và xin được số điện thoại của một cô gái thì thắng.

Đơn giản vậy thôi à? Tôi cười nhạt đồng ý và để cho Thiên Lam bắt đầu trước. Cậu ta ung dung đi đến bên một cô gái đang ngồi một mình trong góc phòng lên tiếng.

-Chào em! Cô gái kia quay lại và có hơi ngẩn ngơ trước bộ dạng của Thiên Lam, tôi chu mỏ khinh khỉnh, trên đời này thật lắm kẻ đại trai.-Em đang đợi bạn sao? Anh có thể ngồi ở đây không?

-Em...em đi một mình thôi. Cô gái kia ập úng.-Anh ngồi đi.

Thiên Lam đưa tay ra sau ra dấu chữ V với tôi, 5 phút sau thì cậu ta đi lại với nụ cười ngạo mạn và vui vẻ lắc lắc chiếc điện thoại mới nạp số cô gái kia trên tay. Tôi mím môi, giờ đến lượt tôi. Tôi đưa mắt đảo đảo nhìn khắp căn phòng tìm đối tượng, cuối cùng cũng phát hiện ra một cô gái ngồi một mình ở gần lối đi, tôi mỉm cười bước lại, chỉ cần bắt chước Thiên Lam là OK.

-Chào bạn! Bạn đi một mình hả? Tới trước mặt cô gái đó, tôi lịch sự mở lời.

Cô gái đó nghe tiếng thì ngược lên nhìn. Tôi hơi bất ngờ, cô ấy thật đẹp, khuôn mặt trang điểm nhạt nhưng nhìn vô cùng thánh thiện.

-Không! Tôi có hẹn với bạn.

Ồ...dường như không giống trường hợp của Thiên Lam rồi. Tôi hơi lúng túng. Ở chiếc bàn gần đó, Thiên Lam đang theo dõi nhất cử nhất động của tôi, ánh mắt của cậu ta nhìn tôi soi mói, khóe miệng gian xảo đôi lúc nhếch lên tạo thành một nụ cười giễu cợt. Tôi bực bội, càng quyết tâm chinh phục cô gái trước mặt hơn.

-Tôi có thể ngồi xuống không? Tôi nhìn cô gái trước mặt mỉm cười thật tươi.

Cô gái đó nhìn tôi vài giây, ánh mắt diễm lệ tỏ vẻ hơi khó hiểu, rồi cô ấy cũng dịu dàng mỉm cười gật đầu.

-Ngồi đi.

-Cám ơn bạn.

-Tôi hơn tuổi em, phải gọi tôi là chị.

Cô gái nhìn tôi mỉm cười, ánh mắt đen thẳm có vẻ phức tạp. Tôi cảm thấy có gì đó lúng túng khi nhìn vào đôi mắt đen thẳm tuyệt đẹp của cô ấy, cả nụ cười dịu dàng kia nữa. Rồi tôi cảm thấy cô gái này dường như rất quen, tôi lục lọi trí nhớ xem mình đã gặp cô ấy ở đâu chưa, nhưng tôi không thể nhớ nổi.

-Bạn...à chị...chúng ta đã từng gặp nhau lần nào chưa ạ?

Tôi nhìn cô ấy chăm chú, khuôn mặt thanh tú này, ánh mắt đen thẳm này, đôi môi gợi cảm nữa, rõ ràng tôi đã từng nhìn thấy.

-Đây là lần đầu chị nhìn thấy em, sao em lại hỏi vậy? Cô gái kia mỉm cười đáp lại.

-Em cảm thấy...chị rất quen, có cảm giác như em đã từng gặp chị ở đâu rồi.

-Khuôn mặt của chị rất phổ biến sao?

-Không ạ, Tôi đưa tay gỡ gỡ đầu.-Chị rất đẹp, chị là người đẹp nhất trong số những cô gái em từng gặp gỡ.

-Vậy sao?

Cô gái kia mỉm cười đưa tay lên che miệng. Tôi hơi nghiêng đầu, cả phong cách của chị này cũng rất quen, tất cả khiến tôi nhớ lại một ai đó. Một ai đó rất thân thương. Nhưng hình ảnh Thiên Lam giờ tay lên xem giờ báo hiệu cho tôi thời gian sắp hết thì tôi lập tức nhớ lại mục đích của mình.

-Chị à! Tôi nhìn cô gái cười ngọt ngào, có lẽ bộ dạng của tôi bây giờ rất giống một thằng nhóc đẹp trai đang học cách tán tỉnh ve vãn con gái nhà lành.-Chị có thể cho em biết tên và số điện thoại của chị được không ạ?

-Lý do? Chị gái trước mặt tôi vẫn bình thản mỉm cười.

-Bởi vì. Tôi bắt chước hành động của Thiên Lam khi nãy, nháy mắt với đối tượng, nói lời ngọt ngào.-Chị là một người rất đặc biệt với em, em muốn kết bạn với chị.

-Đặc biệt như thế nào?

Cô gái vẫn nhìn tôi mỉm cười. Tôi hơi chột dạ, sao nụ cười của chị ấy bây giờ có gì đó giống hệt Thiên Lam, cứ như là chị ấy đang trêu chọc tôi chứ không phải tôi tán tỉnh chị ấy vậy.

-Có thể nói trái tim em đã lệch nhịp khi lần đầu tiên nhìn thấy chị.

-Ý em nói là tình yêu sét đánh hả? Cô gái mỉm cười ngắt lời tôi. Tôi hơi ngẩn ngơ, còn chưa kịp nói gì thì chị ấy lại nhìn tôi trêu chọc.-Em là con gái mà lại đi tỏ tình với con gái sao? Vậy ra em thích người cùng giới à?

-Chị..chị..

Tôi nhìn chị ấy kinh ngạc, chị ấy nhận ra tôi là con gái sao? Sao có thể như thế được, rõ ràng tôi hóa trang rất đẹp kìa mà, ngay cả thím Dương và Kiều Anh cũng không nhận ra tôi thì sao cô gái này lại biết tôi là con gái? Không lẽ vì giọng nói của tôi đã hết khan khan hay sao? Trực giác của cô ấy nhạy bén thật.

Thiên Lam thấy tôi bị bẽ mặt thì ngồi cười ngặt nghoẽ. Tôi hơi xấu hổ, còn chưa biết phải làm gì trong tình cảnh này thì một giọng nói ầm ập vang lên.

-Thanh Nhã! Sao chị còn ngồi đây? Bố mẹ đang chờ chúng ta trên lầu, mau lên đó thôi.

Tôi giật mình quay lại nhìn người mới lên tiếng, người con trai đó thấy tôi cũng có vẻ bất ngờ. Tim tôi đập mạnh, trái đất này tròn đến vậy sao.

-Thiên Phong...sao cậu lại ở đây?

-Nhật Hạ? Thiên Phong nhìn tôi ngạc nhiên.-Chị hai tớ mới du học bên Anh về nên hôm nay gia đình tớ đi ăn nhà hàng.

-Chị hai cậu? Tôi hỏi Thiên Phong rồi nhìn lại cô gái kia nghi hoặc.-Chị ấy...

-Thanh Nhã là chị hai của tớ, mới đi du học về. Thiên Phong gật đầu xác nhận.

Tôi cười ra nước mắt. Chị ấy là chị gái của Thiên Phong? Vậy tôi mới làm trò mèo gì trước mặt chị ấy vậy trời? Thanh Nhã nhìn tôi, rồi nhìn Thiên Phong chột mồm cười khó hiểu.

-Nhật Hạ, sao hôm nay cậu lại ăn mặc như vậy? Thiên Phong nhìn bộ dạng kì quái của tôi thắc mắc, lúc này tôi mới tá hỏa.-Mà cậu quen chị tớ từ bao giờ thế?

-Thiên Phong...thực ra...tớ...tớ...

Tôi nhìn Thiên Phong ấp úng muốn giải thích, nhưng còn chưa biết thế nào thì chị Thanh Nhã đã lên tiếng giải thích giúp tôi.

-Thì ra cô bé này là bạn em à? Chị ấy nhìn tôi cười bí hiểm.-Khi nãy cô bé mới tỏ tình với chị, chị khá là bất ngờ đó, lớn bằng này tuổi, đây là lần đầu tiên có một người cùng phái tỏ tình với chị.

-Hả?????

Thiên Phong nhìn chị ấy, rồi nhìn tôi kinh hoàng. Tôi thì hóa đá tại chỗ. Thiên Lam ở một góc đang ôm bụng cười có vẻ rất khoái chí khi thấy tôi gặp nạn. Tôi nhìn chị em Thiên Phong, rồi liếc sang cậu ta cầu cứu, hi vọng Thiên Lam sẽ vì chút tình nghĩa bạn bè mà giải thích giúp tôi chuyện hiểu lầm này, nhưng không, cậu ta vẫn đứng đó, háo hức coi kịch hay.

-Thiên Phong...thực ra...thực ra không phải như vậy đâu...cậu đừng hiểu lầm tớ...tớ....

Tôi lúu cả lưỡi mà vẫn chưa biết phải làm sao để giải thích thì chị Thanh Nhã lại bồi cho tôi một đòn chí mạng.

-Xin lỗi cô bé, chị hiểu cảm giác của em, nhưng chị chỉ muốn yêu người khác phái.

-Không phải như vậy. Tôi nhìn chị ấy mếu máo muốn khóc.

Chị Thanh Nhã vẫn tỏ vẻ bình thản trước thái độ của tôi, nhưng nhìn kĩ khóe môi của chị ấy tôi có cảm giác như chị ấy đang cố nén cười. Thiên Phong im lặng một hồi lâu, nhìn tôi suy nghĩ gì đó có vẻ rất nghiêm túc rồi vỗ vai tôi an ủi.

-Mình hiểu rồi, Nhật Hạ!

Tôi nhìn Thiên Phong, tim đập thình thịch vì lo lắng. Cậu ấy nói hiểu, nhưng hiểu cái gì? Sau cùng thì tôi cũng biết cậu ấy đang hiểu lầm.

-Hèn chi trước giờ tớ luôn thấy cậu đặc biệt hơn so với những cô gái trên lớp, thì ra cậu chỉ thích người cùng giới.

-Thiên Phong... không phải đâu. Tôi giấy nảy lên.

-Cậu đừng lo lắng Nhật Hạ. Tớ hiểu cậu không muốn cho bạn bè biết về thiên hướng giới tính của cậu, tớ hứa sẽ giữ kín chuyện này với tất cả mọi người. Mà cậu cũng đừng quá lo lắng, thế giới bây giờ đã nghĩ thoáng hơn về vấn đề này rồi, nên tớ tin cậu sẽ sớm không còn thấy mặc cảm nữa.

-Không...không phải vậy...

Tôi mếu máo nhìn cậu ấy, Thiên Phong dường như càng lúc càng hiểu lầm về tôi hơn. Giờ thì tôi đã biết linh cảm của mình không hề sai, đồng ý giúp Thiên Lam là tôi sẽ rơi vào tình huống chết người này đây.

Mà tất cả cũng vì cái tính sĩ diện của tôi, lần nhập học trái khối kia tôi còn chưa rút ra được chút kinh nghiệm nào, vậy mà hôm nay tôi còn cao hứng đi cá cược với Thiên Lam, mà chọn đối tượng thí nghiệm là ai không chọn, lại chọn trúng ngay chị gái của Thiên Phong. Tôi nhìn họ, khóc không ra nước mắt, thôi không còn cách nào khác là lôi cổ Thiên Lam lại giúp tôi giải thích với họ, tôi không thể để Thiên Phong của tôi hiểu lầm mình bị less được. Nhưng chưa kịp để tôi làm gì, chị em Thiên Phong đã đứng dậy đi mất tiêu.

-Tạm biệt Nhật Hạ, gặp lại cậu ngày mai nhé. Thiên Phong mỉm cười vỗ vai tôi.

-Chị xin lỗi nhé, cô bé! Thanh Nhã cũng nhìn tôi với vẻ áy náy rồi quay đi.

Tôi đứng đó, đóng vai Từ Hải chết đứng giữa trời.

9h30 phút tối.

-Huhu...huhu...huhu...

-Nhật Hạ...cậu còn định khóc đến bao giờ nữa?

Thiên Lam vừa thở dài vừa lê đéo theo sau tôi. Từ lúc ra khỏi nhà hàng tôi đã khóc một trận long trời lở đất, mà còn gì đau đớn hơn khi người mình thích lại hiểu lầm mình bị less, rồi ngày mai làm sao tôi có thể đối mặt với cậu ấy? Làm sao có thể giải thích hiểu lầm với cậu ấy? Càng nghĩ càng thấy đau lòng muốn chết đi được. Lẽ ra hôm nay tôi không nên đi đến đây.

Càng nghĩ tôi lại càng khóc to hơn.

-Ê nhóc kia!

-Sao lại để bạn gái mình khóc lóc tội nghiệp thế hả?

-Chú mày có phải con trai không vậy?

Mấy người đi đường hiếu kì quay lại hai chúng tôi, vài ông chú nhìn Thiên Lam trách móc, không biết từ lúc ra khỏi nhà hàng đến giờ chúng tôi đã nghe những câu như thế này bao nhiêu lần rồi. Thiên Lam cũng không buồn giải thích, chỉ gãi gãi đầu kiên nhẫn đi theo tôi. Cho đến lúc tôi đã khản cả giọng, hết cả nước mắt thì cậu ấy cảm thấy không chịu nổi nữa, kéo tôi đến một công viên gần đó dỗ dành.

-Được rồi...được rồi...Thiên Lam lấy khăn lau nước mắt cho tôi thở dài.-Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa...Cùng lắm là ngày mai tớ gặp thằng nhóc kia giúp cậu giải thích là được mà.

-Hic...tôi nhìn cậu ta oán trách, tất cả cũng đều tại cậu ta, bây giờ muốn giúp tôi giải thích, giải thích bằng cách nào chứ.-Cậu nghĩ Thiên Phong sẽ chịu tin lời cậu sao?

-Hừ...Thiên Lam ngồi dựa lưng ra sau ghế đá.-Cùng đâu có phải chuyện gì to tát đâu, nếu nó không tin thì thôi, cùng lắm là bỏ đi, tìm người khác, con trai trên thế giới này đâu đã chết hết đâu mà cậu lo.

-Cậu im đi. Tôi hung hăng đâm búp búp vào ngực cậu ta.-Tớ chỉ muốn Thiên Phong thôi. Thiên Phong của tớ...Tớ chỉ yêu Thiên Phong...sau này tớ chỉ muốn lấy Thiên Phong. Cũng tại cậu mà cậu ấy hiểu lầm tớ. Cậu nói đi, nếu sau này Thiên Phong không chịu lấy tớ thì tớ phải làm sao đây?

Thiên lam thở dài, còn chưa tỏ tình được với người ta mà đã mong lấy người ta.

-Cùng lắm là tớ chịu trách nhiệm với cậu, cưới cậu làm vợ, vậy được chưa?

-Hừ. tôi quay ngoắt sang liếc cậu ta ghét bỏ.-Ai mà thèm lấy cậu, đồ con trai xấu tính, gian xảo, hoang tưởng. Tớ chỉ muốn Thiên Phong thôi, nếu cậu ấy không lấy tớ, tớ thà ở già còn hơn lấy cậu.

-Này! Cậu nói gì đấy? Lấy tớ thì có gì không tốt hả? Từ trước đến giờ trong mắt người khác tớ luôn là một chàng trai tuyệt vời, nhưng sao qua cái miệng của cậu tớ lại không khác gì một tên khốn thế hả?

-Tớ nhìn đi nhìn lại cũng chẳng thấy cậu có chút ưu điểm nào cả, tất cả những tốt đẹp mà cậu nói chỉ là do cậu tự ngộ nhận ra thôi.

Chúng tôi cứ thế, ngồi cãi nhau huyên náo một góc công viên cho đến tận khuya mới nhớ đường về nhà. Tối hôm đó tôi mất ngủ, đêm dài lắm mộng, chỉ cần nhắm mắt lại là những hình ảnh ở nhà hàng lại ùa về, tôi lại càng thấy muốn khóc.

Ngày hôm sau.

Tôi một mình lang thang trên phố, tâm trạng của tôi hôm nay không được tốt, nguyên nhân chính là sự hiểu lầm tai hại hôm qua, sau khi về nhà tôi đã ném văng bộ tóc giả cũng như bộ đồ hầm hờ trên người, thay vào đó là bộ váy dễ thương anh trai mới mua tặng. Tôi tự nhủ với lòng từ nay trở đi sẽ không bao giờ đụng đến những thứ dễ gây hiểu lầm đó nữa.

-Nhật Hạ!!! là cháu phải không, Nhật Hạ?

Có ai đó đang gọi tôi, tôi quay lại thì thấy thím Dương đang đi đến tươi cười.

-Cháu đang đi dạo đó à?

-Chào thím ạ! Tôi cúi đầu lễ phép.

-Con bé này! Thím Dương nhìn tôi trách móc.-Đừng có nghe lời thằng con trời đánh của cô, cô còn trẻ lắm, gọi là cô được rồi.

-Ồ...vâng ạ! Tôi đưa tay gãi gãi đầu, hình như sợ già là bệnh chung của phụ nữ.

-Cô bé! Khi nào rảnh rồi thì đến nhà cô chơi nhé. Cô nhìn cháu rất vừa ý. Thiên Lam nhà cô cũng có vẻ mến cháu lắm, cô hi vọng sau này chúng ta sẽ trở thành người một nhà.

-Dạ?

Tôi nhìn thím Dương ngơ ngác, mới hôm qua còn chê tôi là đồ nhà quê, nhìn không vừa mắt, sao hôm nay thím ấy lại thay đổi 180 độ như thế?

Sau vài phút suy nghĩ, cuối cùng tôi cũng hiểu ra vấn đề. Hôm qua nhà Kiều Anh từ chối kết thông gia với nhà thím ấy, chắc gia đình thím ấy-trừ Thiên Lam sốc lắm, bây giờ thì thím Dương đã quyết định chẳng thả để con trai mình thích một con bé quê mùa còn hơn là thích một đứa con trai. Nghĩ lại thì nếu để mẹ Thiên Lam mà biết hôm qua là tôi và cậu ấy giả trò chắc chắn sẽ xé xác tôi thành trăm mảnh.

Tôi nói chuyện với thím Dương thêm vài phút, mà chính xác chỉ là tôi đứng im nghe thím ấy thao thao bất tuyệt, thái độ của thím ấy với tôi đã khác hoàn toàn hôm qua. Thân thiện hơn, niềm nở hơn. Cũng tỏ ra quý mến tôi hơn.

“Rồi sẽ đến lúc mẹ coi cô ấy như cứu tinh của đời mình cho xem”

Tôi nhớ lại lời Thiên Lam nói hôm qua cười nhạt, thì ra cậu ta đã dự đoán được tình huống đến mức này luôn rồi, quả là tên nhóc gian xảo.

15. Chương Chap 15: Cẩm Trại

Chap 15: Cẩm trại

Thời gian dần trôi qua, từ sau vụ hiểu lầm trong nhà hàng hôm nào, mối quan hệ giữa tôi và Thiên Phong cũng không có gì tiến triển hơn, cậu ấy không xa lánh tôi khi nghĩ rằng tôi thích con gái, có lẽ Thiên Phong là thế, không bao giờ kì thị ai, thế nhưng vấn đề tình cảm của tôi và cậu ấy vẫn dậm chân tại chỗ, không có tiến triển gì mới. Tôi không biết phải làm sao để rút ngắn khoảng cách giữa hai chúng tôi. Đúng vào lúc tôi cảm thấy bế tắc thì ông trời đã đem đến cho tôi một cơ hội tốt.

Cuối học kì 1, sau khi chúng tôi thi xong, nhà trường tổ chức cho học sinh đi cắm trại du lịch trên núi, chi phí có một phần do nhà trường tài trợ, nhưng đa phần là do cha mẹ học sinh đóng góp. Chúng tôi rất hào hứng với chuyến du lịch cắm trại dài ngày này, nghe đâu nơi chúng tôi đến là một khu du lịch sinh thái rất đẹp, thị trấn ở đó cũng đang diễn ra lễ hội, đây có lẽ là chuyến đi lãng mạn cho những ai đã có người yêu.

Sau hơn ba tiếng ngồi xe thì chúng tôi cũng đi đến nơi. Phải công nhận nơi cắm trại rất đẹp. Khắp nơi là núi non trùng điệp, bên dưới là một khu làng giành cho khách du lịch đến tham quan, nghe đâu buổi tối rất nào nhiệt. Chúng tôi được lệnh dừng lại ở một vùng đất bằng phẳng rất rộng cách thị trấn khoảng 500m và bắt đầu dựng trại.

Tôi được xếp chung nhóm với Thực Anh, nhưng thể lực của nhỏ có vẻ không tốt nên sau một chặng đường dài nhỏ không muốn động tay động chân gì nữa. Tôi để Thực Anh ngồi một chỗ nghỉ ngơi, còn mình bắt tay vào việc dựng trại. Thực ra tôi không phải dạng tiểu thư không thể làm việc nặng, nhưng công việc dựng trại tôi chưa từng làm bao giờ nên không biết phải bắt đầu từ đâu. Nhóm của tôi lại toàn là con gái chân yếu tay mềm nên sau một lúc loay hoay chúng tôi vẫn chưa làm được cái gì nên hồn trong khi tất cả mọi người đã xong công việc của mình.

-Đúng là vô dụng! Thiên Lam giật lấy tấm bạt trên tay tôi. Thiên Phong cũng đến lấy mấy cây cọc giúp chúng tôi dựng trại.

-Để bọn tớ giúp cho, các cậu ra ngồi nghỉ đi.

-Cảm ơn cậu!

Tôi nhìn Thiên Phong với vẻ cảm động, Thiên Lam liếc tôi khó chịu, chắc cậu ta đang muốn nói tại sao cậu ta cũng giúp mà tôi không thêm cảm ơn cậu ta, nhưng biết sao được, từ sau vụ hiểu lầm trong nhà hàng tôi vẫn còn ghét cậu ta lắm, rõ ràng lúc đó tôi giúp cậu ta, cuối cùng lại phải gánh họa, bây giờ cậu ta giúp chúng tôi một chút coi như bù đắp là phải đạo rồi, tức gì mà tức? Tôi liếc cậu ta chán ghét rồi bỏ ra chỗ khác ngồi chơi.

-Thục Anh, Nhật Hạ!!!

Có tiếng ai đó quen quen gọi chúng tôi. Tôi và Thục Anh quay lại, Hải Đăng đang đem đến cho chúng tôi hai ly siro đá bào hình như là mua ở thị trấn.

-Hải Đăng! Sao cậu lại ở đây? Thục Anh đưa tay ra nhận ly siro ngạc nhiên.

-Trường tớ cũng tới đây cắm trại. Bọn tớ dựng trại gần trường cậu đó. Hải Đăng cười rồi ngồi xuống cạnh Thục Anh.

Tôi ngồi im ăn đá bào nhìn tụi nó đóng kịch Quỳnh Dao, hôm diễn ra văn nghệ trên trường, nhìn thái độ của Thục Anh tôi tưởng Hải Đăng đã thất bại rồi, nhưng hình như tôi nhầm, tình cảm của hai đứa này càng lúc càng tiến xa hơn thì phải.

-Tối nay cậu rảnh chứ? Hải Đăng nghịch nghịch cây củi khô trên mặt đất. Thục Anh hơi im lặng vài giây rồi e lệ gật đầu.

-Tối nay tớ không bận.

-Vậy chúng ta đi tới hội chợ ở thị trấn chơi nhé, nghe nói đêm nay là đêm đầu tiên nên náo nhiệt lắm.

-Được thôi. Thục Anh mỉm cười gật đầu.

Tôi liếc nó, rồi liếc Hải Đăng, sau đó giơ tay phát biểu.

-Tớ cũng rảnh.

Không ngờ cả Thục Anh và Hải Đăng đều nhìn tôi lạnh lùng:

-Kệ xác cậu.

Thế rồi tụi nó bỏ tôi, tiếp tục trò chuyện. Tôi ngồi ngẩn ngơ một mình, bạn bè tốt thế đó. Cuối cùng thì Thiên Lam và Thiên Phong cũng đã làm xong cho chúng tôi cái trại nhỏ, đám con gái lập tức ủa vào xí chỗ, tôi và Thục Anh cũng đứng lên xếp đồ. Hải Đăng lúc này mới đứng dậy đi về khu vực của trường mình.

Sau khi đã xếp xong đồ và chuẩn bị chỗ ngủ ban đêm, chúng tôi được thông báo nhận đồ ăn chiều và tối được đi chơi tự do, nhưng quy định phải trở về trại điểm danh đúng 10h00. Khi chỉ còn một mình tôi và Thục Anh trong trại, tôi mới khều tay nó thắc mắc.

-Cậu và Hải Đăng đã thành một đôi rồi sao?

Thục Anh nhìn tôi đắn đo một chút rồi gật đầu. Tôi mỉm cười, không ngờ hai đứa này lại nhanh vậy, tôi còn chưa kịp tỏ tình với Thiên Phong tụi nó đã lao lên trước tôi rồi.

-Tớ cứ tưởng rằng một cô gái tuyệt vời như cậu sẽ không thích một tên lấm tịt xấu giống Hải Đăng chứ? Tôi ôm gối nằm tán gẫu với Thục Anh.

Nghe tôi hỏi, nó khẽ mỉm cười nhìn xa xa ra bên ngoài khu vực trại.

-Ừm....ban đầu tớ cũng không thích cậu ta thật, con trai gì mà nhát gan, ngốc nghếch, đã 17 tuổi rồi mà không khác gì học sinh tiểu học. Hôm cậu ta gặp tớ tỏ tình tớ đã thẳng thừng từ chối và dạy cho cậu ấy một bài học về cách cư xử, tớ cứ tưởng cậu ta sau đó sẽ thất vọng mà bỏ cuộc, ai ngờ Hải Đăng vẫn lì lợm lẻo đẻo đi theo tớ, nhưng cũng nhờ vậy mà cậu ấy đã cứu tớ thoát khỏi đám lưu manh tối hôm đó khi tớ đi về nhà, thậm chí cậu ấy còn bị thương vì bảo vệ cho tớ, từ sau hôm đó tớ đã có cái nhìn khác về cậu ấy, và tớ nghĩ rằng nên cho cậu ấy một cơ hội. Cũng như ỉnh một cơ hội.

Chuyện tình cảm của Thục Anh vừa dài vừa lãng mạn như tiểu thuyết vậy, bởi thế lúc nó kể xong quay lại đã thấy tôi lả ra ngủ. Thục Anh bực mình lấy chiếc gối phang vào đầu tôi một phát rồi đi ra ngoài tìm đồ ăn. Còn một mình ở trong trại, tôi mở mắt ra nhìn bằng khuôn lên bầu trời qua khe hở của hai tấm vải bạt. Chiều nay trời đỏ rực như lửa, hoàng hôn phủ bóng lên vạn vật như muốn biến tất cả những thứ nơi đây thành bụi tro tàn. Lòng tôi rộn lên một cảm giác kì lạ, tôi thèm được như Thục Anh và Hải Đăng. Giá mà tôi cũng có thể tỏ tình và nhận được kết quả viên mãn như họ.

Giá mà Thiên Phong một lần hiểu được lòng tôi...

Giá mà tôi có thể nói với cậu ấy...

16. Chương Chap 16: Khoảng Cách Vô Hình

Chap 16: Khoảng cách vô hình

Tôi đến chúng tôi tập trung vào khu vực giữa những cái trại nhỏ. Giáo viên chủ nhiệm các lớp đang làm nhiệm vụ điểm danh và phổ biến kế hoạch của ngày mai. Tôi đưa mắt khắp nơi tìm Thiên Phong, cuối cùng cũng thấy cậu ấy đang ngồi cùng Thiên Lam và đám con trai bên một gốc cây mục gần trại của họ.

Tôi hơi nghiêng đầu. Không biết họ đang bàn luận chuyện gì có vẻ hào hứng lắm. Thiên Lam đôi lúc hứng chí còn vung tay vung chân với mấy đứa bạn. Thiên Phong vẫn ngồi im, chỉ tham gia câu chuyện bằng những nụ cười hờ hững và vài câu nói hiêm hoi. Rồi một cậu bạn khoác vai cậu ấy cười đùa. Thiên Phong không cảm thấy khó chịu, cậu ấy cũng cười nói đáp chuyện, nhưng nếu để ý kĩ thì Thiên Phong lúc cười cũng có vẻ buồn, đôi mắt đen thẳm của cậu ấy cứ mãi đắm chìm trong một thế giới xa xăm nào đó mà không ai có thể chạm vào.

Tôi đứng một mình ngẩn ngơ nhìn họ, đến khi Thiên Lam phát hiện tôi đang đứng ngẩn ngơ thì mới đứng dậy đi đến chỗ tôi. Nhưng cậu ấy còn chưa kịp nói gì với tôi thì có tiếng loa tay vọng lên:

-Các em chú ý! Thầy hiệu phó đứng trên mô đất cao trước mặt chúng tôi cất cao giọng.-Sáng ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu các cuộc thi thể thao và trí tuệ, còn tối nay, các em được tự do. Các em có thể đi xuống thị trấn tham quan hội chợ đêm, nhưng các em phải đi theo nhóm, ít nhất là 5 người một nhóm để đảm bảo an toàn, và nhớ phải trở về trại trước 10h để điểm danh đó.

-Hả?

-Sao sớm thế?

-Vậy thì chơi được gì?

Đám học sinh chúng tôi nhao nhao lên phản đối. Nhưng cũng chẳng có tác dụng gì cả, đây là luật bất thành văn mà hiệu phó đã công bố, chúng tôi đành ngậm ngùi tuân theo và tranh thủ mấy tiếng ngẩn ngui đi chơi.

Tôi quay lại đám bạn trong lớp, tụi nó nhanh chóng lập thành những nhóm nhỏ giữa những đứa chơi thân và lao xuống thị trấn từ sớm rồi. Tôi nhìn Thiên Phong, cậu ấy đang đứng một chỗ lặng im nhìn những ánh đèn nhấp nháy bên dưới chân đồi của hội chợ, tôi muốn lên tiếng rủ cậu ấy đi chơi, nhưng lại không dám mở lời. Thiên Lam nhìn tôi nhú mày rồi đưa tay vẫy vẫy:

-Phong! Lại đây!

Thiên Phong quay sang, từ từ đi lại gần chúng tôi. Tôi hơi lúng túng khi bắt gặp ánh mắt đen thẳm xa xôi của cậu ấy. Đúng lúc này thì Linh Nga và đám bạn còn lại trong lớp ủa đến chỗ chúng tôi.

-Đi thôi, đi thôi!!! Linh Nga khoác tay lên vai tôi kéo lại gần Thiên Phong toe toét.-Các cậu còn đứng ngẩn ngơ ở đây làm gì, mau đi chơi hội chợ thôi, 10h00 là phải về ngủ rồi đó.

-Ờ...ờ..

Tôi lúng túng đi theo họ, Thiên Phong cũng lẳng lặng đi cùng chúng tôi. Đám bạn tôi vẫn không ngừng huyền não bên tai tôi, tôi cảm thấy hơi lạ, cứ tưởng đám Linh Nga ham vui phải đi từ lâu rồi, không ngờ họ lại đi cùng với chúng tôi. Mà không hiểu sao hôm nay Linh Nga và những người khác cũng có vẻ nhiệt tình, hoạt náo hơn mọi ngày. Thành ra trong nhóm chỉ có tôi và Thiên Phong là lọt thỏm lại phía sau vì cả hai đều không nói gì. Tôi đang tâm trạng bối rối nên không biết nói sao, còn Thiên Phong sinh ra vốn đã kiệm lời, vô tình chúng tôi thành một cặp tách biệt với mọi người.

-Wa!!!! Đồng người quá đi!!!!

Thục Anh reo lên khi chúng tôi đến cổng hội chợ. Thì ra không chỉ có trường chúng tôi tới đây cắm trại, có rất nhiều trường khác cũng tổ chức hoạt động này và chọn nơi này làm địa điểm.

-Thục Anh!

Hải Đăng ở phía xa chạy lại gần chúng tôi hơn hở. Đám bạn chúng tôi được dịp liến rộ lên chọc phá hai đứa nó, Thục Anh chỉ cười cười ngại ngùng, Hải Đăng đỏ đỏ mặt đưa tay lên gỡ gỡ đầu, cuối cùng là quyết định tách nhóm đi chơi riêng. Cũng không ai tỏ ra ngạc nhiên lắm, mấy cặp yêu nhau thường hay như vậy mà. Tuy thầy hiệu phó yêu cầu chúng tôi đi theo nhóm để đảm bảo an toàn, nhưng nếu Thục Anh đi với Hải Đăng thì cô ấy có thể hoàn toàn yên tâm là Hải Đăng sẽ bảo vệ tốt cho cô ấy.

-Nhật Hạ! Trước khi đi, Thục Anh huých vai tôi dặn dò.-Cố lên nhé!

-Cố? Cố gắng làm gì kia?

Tôi thắc mắc, còn chưa kịp nói gì thì hai đứa nó đã nắm tay dung dăng dung dẻ và biến mất vào đám đông hội chợ. Đám bạn lớp tôi vẫn đứng đó cười đùa bàn luận về cặp đôi hạnh phúc mới đi. Tôi đưa mắt nhìn quanh và phát hiện Thiên Lam đã biến đi đâu mất rồi. Tôi nhìn quanh cố gắng tìm kiếm cậu ấy, trong hàng trăm hàng ngàn người ở quanh tôi, vẫn không thấy bóng dáng cậu ấy đâu. Có khi nào cậu ấy đã lạc mất? Còn đang thắc mắc thì đám bạn lớp tôi cũng tản ra:

-Các cậu! Minh Khuê và mấy cô bạn thân là những người đi tiếp sau Thục Anh.-Nhớ có mặt ở trại trước 10h00 nhé! Bye bye!

Nói rồi họ nhanh chóng bỏ đi vào bên trong và nhanh chóng mất hút trong tầm mắt tôi. Tôi hơi ngơ ngác, có cảm giác như hôm nay mọi người ai cũng có thái độ lạ lạ thế nào ấy? Nhưng chưa dừng lại ở đó.

-Ê Duy! Tụi mày có dám thi bắn súng với anh không? Lớp phó kỉ luật Minh lên tiếng, hai đứa bạn cậu ta nhao nhao lên.

-Sợ gì mà không thi?

-Chú mày không biết anh vốn là một tay thiện xạ sao?

Nói rồi cả đám khoác vai nhau biến mất trong những gian hàng trò chơi. Lần lượt những người khác cũng nhanh chóng tách nhóm và bỏ đi mất. Bây giờ thì tôi đã thấy rất kì lạ rồi, mấy đứa này bình thường luôn cùng tôi đi theo nhóm kia mà, tôi có cảm giác như họ đang cố ý tách nhóm đi riêng với nhau. Cuối cùng chỉ còn lại tôi và Thiên Phong đứng trước cổng hội chợ. Còn đang không hiểu chuyện gì đang diễn ra thì Linh Nga ghé sát tai tôi thì thầm:

-Cơ hội ngàn năm có một. Cố lên nhé!

-Linh Nga?

Tôi ngược nhìn nhỏ bạn ngơ ngác, chỉ nhận được cái nháy mắt động viên của nhỏ. Rồi nhỏ cũng là người cuối cùng đi mất. Sau vài phút lí giải thì tôi mỉm cười cảm động. Họ muốn giúp tôi. Có lẽ họ đã đoán được tình cảm quả tôi giành cho Thiên Phong và những khó khăn mà tôi đang gặp nên cố tình tạo cho chúng tôi không gian riêng.

Tôi nhìn theo bóng dáng của mấy đứa bạn đang khuất dần trong đám đông mỉm cười. Những người bạn của tôi thật là tốt, mặc dù bình thường chúng tôi luôn chọc phá nhau, nói với nhau mấy lời không khác gì gai nhọn, công kích, đùa nghịch hết sức. Nhưng đến lúc quan trọng lại sẵn sàng lên kế hoạch giúp đỡ nhau, tôi cảm thấy mình thật may mắn khi được làm quen với những người bạn như vậy. Nhờ họ mà cuộc sống của tôi có thêm những gam màu sắc ấm áp và hạnh phúc.

-Thiên Phong! Chúng ta đi vào chứ?

Tôi quay sang Thiên Phong hồi hộp. Thiên Phong mỉm cười gật đầu rồi lững thững cùng tôi đi vào hội chợ. Bên trong hội chợ có những dãy gian hàng sáng rực ánh điện. Khắp nơi đều là người chen người tấp nập, mà đa số là học sinh cấp 3 đến chơi.

Thiên Phong vẫn lặng lẽ bước đi bên tôi, không hề nói một lời nào. Tôi cũng không lên tiếng, chỉ cảm thấy tim mình càng ngày càng đánh trống dữ dội hơn. Hai chân tôi lú lú bước đi. Đôi lúc tôi len lén ngược sang

nhìn Thiên Phong, chỉ thấy cậu ấy nhìn những gian hàng sáng rực với vẻ thờ ơ, không cảm thấy nhàm chán nhưng cũng không thấy hứng thú. Đôi mắt đen thẳm của cậu ấy lấp lánh vì những hình ảnh phản chiếu của những ánh đèn hai bên, tôi như đi lạc vào đôi mắt huyền ảo đó mà không tài nào thoát ra được.

Đột nhiên có tiếng huyền não nổi lên, rồi tôi thấy từ phía sau tôi rất nhiều người ủa lên trước, dường như có trò chơi góp vui gì của những nghệ sĩ ở hội chợ biểu diễn. Tôi bị đám đông chen lấn ngã nhào về phía sau, rồi lại có ai đó từ sau tôi va trúng vai đẩy tôi về phía trước, tôi nhận nhớ khi cơ thể bé nhỏ của mình sắp lao xuống đất bởi những cú xô đẩy thô bạo thì:

-Cẩn thận!

Thiên Phong nắm lấy cánh tay tôi kéo vào lòng cậu ấy tránh sang một góc giữa hai gian hàng gần đó. Tôi giật mình, ngược đôi mắt trong veo lên nhìn Thiên Phong, tôi thấy ánh mắt đen thẳm của cậu ấy có gì đó lo lắng.

-Cậu không bị đau ở đâu chứ? Đôi môi anh đào của cậu ấy khẽ mở ra, ánh mắt đen thẳm vẫn nhìn tôi thật ấm áp và có gì đó phức tạp.

Tôi lắc đầu, cảm thấy tim mình càng lúc càng loạn nhịp hơn, tôi đang dựa sát vào người cậu ấy, cơ thể của cậu ấy thật ấm áp và có mùi thơm dịu của hoa dại, nó làm cho tâm hồn tôi tê dại.

-Không sao thì tốt rồi.

Thiên Phong khẽ mỉm cười với tôi rồi lại cùng tôi đi về phía trước hòa vào đám đông xem người nghệ sĩ đang biểu diễn ảo thuật. Bàn tay nhỏ bé của tôi vẫn nằm trong tay Thiên Phong, tôi không có cảm giác cậu ấy đang nắm chặt tay tôi, nhưng tôi cũng không thấy cậu ấy buông ra và tôi cũng không có ý định rút tay về, tôi khẽ mỉm cười hạnh phúc, có lẽ tôi đã tiến xa hơn một chút được rồi.

Thiên Phong vẫn bình thản thả đôi mắt đen thẳm như vũ trụ về phía trước, nhưng vẫn ý tứ bảo vệ cho tôi nếu lỡ có đám đông đẩy lên hay chen lấn, nhờ vậy mà tôi có một chỗ đứng khá thoải mái. Bàn tay nhỏ bé của tôi đang được bàn tay chắc chắn của cậu ấy sưởi ấm.

Tôi cảm thấy hạnh phúc.

Giá như thời gian dừng lại ở đây cũng được.

Nhưng không! Thời gian vẫn trôi đi, mọi thứ vẫn trôi đi, và thứ hạnh phúc nhỏ bé của tôi cũng bị cuốn trôi đi. Nhanh chóng.

Những tiếng huyền não đưa tôi về thực tại.

Trước mặt tôi, một anh chàng ảo thuật gia còn rất trẻ, mặc bộ vét trắng thanh lịch đang cầm trên tay chiếc khăn tay mỏng, rồi vụt một phát, một bông hoa hồng đỏ thắm hiện ra, và vụt một phát nữa, sau chiếc khăn mỏng manh kia một bó hoa hồng đỏ hiện ra, sau đó không biết bằng cách nào mà những bông hoa đỏ thắm đó lại được cài trên ngực những thiếu nữ gần đó, tôi cũng có một bông trên ngực áo.

-Tuyệt siêu!!!!

Tôi reo lên hào hứng, tay chân cũng không làm chủ được mà múa may loạn xạ. Thiên Phong chỉ khẽ mỉm cười nhẹ, nụ cười hờ hững như có như không, lúc này tôi mới nhớ lại bàn tay tôi vẫn ở trong tay của cậu ấy, tôi thôi không múa may kích động nữa, ngoan ngoan lặng im nắm tay cậu ấy, chúng tôi lúc này nhìn cứ như một cặp vậy.

Anh chàng ảo thuật gia kia lại tiếp tục màn trình diễn của mình, sau tấm khăn mỏng được mở rộng ra, một vệt sáng giống như đom đóm bay vụt lên hòa vào màn đêm mờ ảo quanh khán giả. Đám đông lại ồ lên phấn khích, tôi cũng bất giác nở một nụ cười thật hạnh phúc nhìn theo mấy đốm sáng đang bay đi xa dần kia rồi mới quay sang Thiên Phong và ngạc nhiên.

-Thiên Phong, cậu sao vậy?

Thiên Phong nhìn tôi hơi ngẩn ngơ, khuôn mặt cậu ấy lộ ra sự ngạc nhiên và có thứ gì đó rất khó diễn tả, đôi mắt đen thẳm không còn nhìn về một thế giới xa xôi như mọi khi nữa, mà nó đang chiếu thẳng vào tôi, trong veo và sâu thẳm. Tôi có cảm giác như hình bóng của mình tràn ngập trong màu đen trong veo đó,

chúng tôi cứ đứng nhìn nhau, mặc cho không gian ồn ả, mặc cho dòng thời gian vùn vụt trôi qua, mặc cho dòng người đông đúc đang reo hò phấn khích.

Nhưng rồi một khắc sau đó tôi thấy đôi mắt đen thẳm kia sụp xuống, Thiên Phong không còn nhìn tôi nữa, bàn tay ấm áp mềm mại mang mùi hoa dại thơm dịu kia cũng buông ra rời khỏi tay tôi.

Tôi hụt hẫng...

Dường như có cái gì đó rất quan trọng rời khỏi tay tôi, trái tim tôi tự dưng nhói đau và trống rỗng. Bàn tay vừa mới nắm chặt tay tôi kia giờ đây hờ hững chơi vơi giữa không trung. Đúng lúc này anh chàng ảo thuật kia lại hóa ra một chùm ánh sáng lưu ly xanh biếc làm nó lan tỏa khắp nơi. Thiên Phong dường như tràn ngập trong thứ ánh sáng ấy, tôi lại càng cảm thấy cậu ấy mờ ảo hơn, xa vời hơn, và dễ biến mất hơn.

-Thiên Phong...

Tôi mấp máy môi, đôi mắt trong veo vẫn nhìn cậu ấy đang tràn ngập trong thứ ánh sáng xanh lơ huyền ảo kia. Thiên Phong đưa đôi mắt đen thẳm xa vời nhìn tôi bình thản.

-Xin lỗi...

Khóe môi đẹp đẽ của cậu ấy khẽ mấp máy, rồi cậu ấy quay đi nhìn theo luồng ánh sáng xanh đang bay vụt lên trời. Đôi mắt đen thẳm xa xôi trong phút chốc dường như có một bức màn sương che phủ, nó cho tôi nhìn thấy khoảng cách giữa tôi và cậu, nó cho tôi cảm giác như cậu ấy muốn cho tôi biết một điều gì đó, một điều gì đó mà tôi luôn sợ hãi mỗi lần nghĩ mình phải đối diện.

-Cậu về trước đi, tôi muốn đi một mình.

Cậu ấy nói với tôi và vẫn đứng im nhìn theo thứ ánh sáng huyền ảo. Tôi lặng im, không biết nên nói gì lúc này. Tôi muốn hỏi cậu ấy tại sao? Tại sao lại buông tay tôi? Tại sao không nhìn tôi nữa? Tại sao lại muốn tôi một mình quay về? Tại sao? Rất nhiều câu hỏi tại sao tôi muốn cậu ấy giải đáp, nhưng tôi không thể nói lên lời. Trái tim tôi trùng xuống vì thất vọng và lo sợ. Tôi sợ nếu hỏi Thiên Phong, đến một lúc nào đó, tôi sẽ nhận lấy một câu nói vô tình và tôi không còn được làm bạn với cậu ấy nữa. Tôi không chắc rằng kết quả sẽ đi đến mức đó, nhưng tôi không có can đảm để thử. Tôi không dám thử.

-Ờ...

Tôi khẽ gạt đầu, cố nở nụ cười gượng gạo với Thiên Phong trước khi quay đi. Nhưng không hiểu sao ngay khi tôi quay lưng đi thì một giọt nước trong suốt nhòe ra từ khóe mắt tôi. Lạnh ngắt. Tôi khóc sao? Tôi khẽ đưa tay lên gạt đi, thì ra là nước mắt, vậy đúng là tôi đang khóc?

Tôi cố bước đi nhanh hơn, nhanh hơn nữa, rồi cuối cùng tôi nhận thấy mình đang chạy, tôi cắm đầu chạy, nhắm chặt mắt để những giọt nước trong veo kia nhòe ra nhanh hơn, để tim tôi đỡ nặng trĩu hơn, nhưng không hiểu sao nó vẫn cứ đau quá...

Đau quặn quại...

Đau nhức nhối...

Đau không chịu nổi...

17. Chương Chap 17: Có Những Thứ Rất Quan Trọng Ở Ngay Bên Cạnh, Nhưng Vì Vô Tâm Đôi Lúc Chẳng Nhận Ra

Chap 17: Có những thứ rất quan trọng ở ngay bên cạnh, nhưng vì vô tâm đôi lúc chẳng nhận ra

-Cậu làm vậy là có ý gì?

Giữa đám người đông đúc đang vây quanh anh chàng ảo thuật gia reo hò, không ai để ý một chàng trai đang nắm cổ áo một chàng trai khác tức giận.

-Thiên Lam?

Thiên Phong đưa đôi mắt đen thẳm nhìn thẳng vào người đang đứng trước mặt mình. Rồi cậu chậm rãi gỡ tay người kia ra khỏi cổ áo.

-Đừng có hành động như trẻ con thế, Thiên Lam.

-Rõ ràng cậu biết Nhật Hạ thích cậu, sao lại thờ ơ với cô ấy như vậy? Thiên Lam trừng mắt tức giận.

Người con trai kia vẫn im lặng, ánh mắt đen thẳm vẫn thả về nơi xa xôi. Buồn...

-Nếu cậu không thích Nhật Hạ thì cũng đừng tạo cho con bé hi vọng để rồi nó phải thất vọng. Rốt cuộc thì cậu đang nghĩ cái quái gì vậy?

-Tôi không thể thích Nhật Hạ được. Thiên Phong cất tiếng, giọng nói mơ hồ, ánh mắt đen thẳm như vũ trụ xoáy sâu vào đôi mắt đang mở to tức giận trước mặt mình.

-Không thích? Thiên Lam cười nhạt rồi bất ngờ lao về phía trước.-Không thích thì có quyền làm nó tổn thương sao?

Một cú đâm rất nhanh được giáng thẳng vào mặt Thiên Phong, nhưng rồi nó không thể chạm đích. Thiên Phong lùi lại, bình thần như chẳng có chuyện gì. Thiên Lam hơi ngạc nhiên, cậu không nghĩ là tên nhóc ẻo lả trước mặt mình thân thủ nhanh nhẹn như vậy. Rõ ràng Thiên Phong không phải là một kẻ đơn giản như cậu nghĩ.

-Cậu đuổi theo Nhật Hạ đi! Thiên Phong nhìn người con trai trước mặt rồi hờ hững quay lưng đi.

-Cậu nói vậy là sao?

-Tôi...phải đến một nơi khác, không thể đi cùng Nhật Hạ được, cậu mau đuổi theo cô ấy đi. Để cô ấy đi một mình sẽ không an toàn.

Thiên Lam nhú mày khó hiểu nhưng chàng trai kia đã quay đi rồi, không kịp để cho cậu thắc mắc nữa. Đứng tần ngần một phút giữa đám đông đang huyền ảo, rốt cuộc Thiên Lam cũng quyết định quay về.

Trên con đường mòn vắng vẻ, tôi vừa bước đi vừa cố lau thật khô nước mắt, cuối cùng tôi cũng làm được, tôi không khóc nữa, tôi chậm rãi lê bước ngồi phịch xuống một gốc cây mục bên vệ đường. Cảm giác cơ thể chẳng còn chút sức lực nào nữa, không phải là vì sức lực của tôi đã bị rút hết vì khi này chạy quá nhiều, cũng chẳng phải tôi mệt vì đã khóc quá nhiều, mà vì ánh mắt của ai đó đã hờ hững lướt qua tôi, bàn tay ầm ập của ai đó đã vô tình buông tay tôi. Tất cả khiến cho tôi thất vọng. Tôi khẽ nhắm mắt ngửa mặt lên bầu trời.

Những cơn gió đêm ulla qua tôi mát lạnh, luồn qua từng sợi tóc, vuốt ve khuôn mặt tôi, ôm lấy tôi. Bầu trời đêm ở đây thật tĩnh lặng, không còn những tiếng ồn ào huyền ảo như ở hội chợ, không có tiếng xe chạy rầm rập suốt ngày đêm như ở thành phố, chỉ có tiếng côn trùng rả rích nghe thật dịu êm.

Nhưng cũng thật cô quạnh.

Những ngọn gió đêm vẫn luẩn quẩn bên cạnh tôi, ngồi ở đây tôi có thể ngửi thấy rõ mùi hương thơm của những bông hoa cúc dại ven đường, rồi mùi hương hoa dại lại khiến tôi nhớ đến cậu ấy.

Thiên Phong...

Đến bây giờ tôi vẫn không biết được rốt cuộc khoảng cách giữa tôi và cậu ấy là bao xa? Có nhiều lúc cậu ấy ở bên cạnh tôi, cảm giác như tôi có thể chạm được vào linh hồn của cậu ấy, chạm được vào trái tim của cậu ấy. Nhưng cũng có lúc cậu ấy lại trở nên xa vời, tôi cảm giác như cậu ấy sẽ nhanh chóng biến mất như một cơn gió trời.

Tôi cười buồn. Có phải tôi thật ngốc khi yêu một cơn gió? Thiên Phong! Cậu ấy như cơn gió trời, ở bên tôi nhưng tôi không chạm vào được, rất gần tôi, rồi cũng nhanh chóng biến mất khỏi thế giới của tôi. Còn tôi vẫn luôn ở đây. Với chiếc hộp Pandora bí mật không bao giờ dám mở.

-Cô bé! Đang làm gì ở đây thế?

Một giọng nói cất lên phá tan không gian yên tĩnh và cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi. Tôi ngược nhìn phía trước, có ba tên con trai đang tiến lại gần tôi. Vì trời tối mờ ảo ánh trăng nên tôi không thể nhìn rõ mặt họ, chỉ thấy thấp thoáng một người dường như mặc áo đồng phục của trường Hải Đăng theo học.

-Buổi tối ngồi đây một mình không an toàn đâu. Một tên đi đến trước mặt tôi khom người mỉm cười.

-Đi chơi với bọn anh đi!

-Bọn anh biết có rất nhiều nơi trong thị trấn này vui lắm.

Tôi mỉm cười nhạt. Lũ trẻ trâu này chắc gì đã lớn hơn tôi mà dám xưng anh với tôi, nếu là bình thường tôi đã không nể nang mà đập cho tụi nó một trận gần chết vì tội láo toét rồi, nhưng hôm nay tôi không có hứng thú đó.

Thấy tôi chỉ có một mình, tụi nó bắt đầu đi đến trêu chọc. Tôi vẫn ngồi lặng im, tụi nó lại nghĩ là tôi đang sợ. Một tên thô bạo nắm cánh tay tôi kéo tôi dậy, lẽ thường tình là tôi sẽ thuận đà mà giơ tay lên đánh nó, nhưng bây giờ thì không, tôi chẳng còn đủ sức để phản kháng, dường như thái độ của Thiên Phong đã biến tôi thành một cái xác rỗng ròi. Tôi mất hết sức mạnh, mất hết ý chí, thậm chí bây giờ mất hết cả ý thức luôn rồi.

Tôi cười nhạt, trong trăm ngàn cái ngu mà tôi ôm vào mình, ngu vì tình có lẽ là cái ngu vĩ đại nhất. Thiên Phong mới tỏ thái độ hờ hững với tôi mà tôi đã như vậy rồi, khi cậu ấy thật sự từ chối tôi, không biết liệu tôi có dại dột mà đi nhảy lầu tự tử hay không nữa?

-Tụi mày đang làm gì đó?

Đột nhiên một giọng nói thân quen vang lên, rồi có một cánh tay rắn chắc chộp gáy tên đang nắm cánh tay tôi nhắc bổng nó lên. Tên kia lập tức buông tay tôi, hai chân đạp chơi với trên không trung. Tôi thở dài. Sức mạnh như trâu bò thế này thì chỉ có tên bạn thân của tôi thôi.

Thiên Lam.

Dưới ánh trăng mờ ảo, tôi thấy cậu ấy ném văng tên kia xuống đường rồi quắc mắt qua hai tên còn lại cảnh cáo:

-Tụi mày muốn chết không?

Không nói không rằng, ba tên xanh mặt vội vã kéo nhau chạy mất. Tôi nhìn cậu ta vài giây rồi quay lưng đi, dường như lúc nào tôi gặp rắc rối Thiên Lam cũng đều xuất hiện, nhưng cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa nhận ra ý nghĩa của điều này.

Thiên Lam không nói gì, chỉ lặng lẽ đi bên tôi trở về nơi cắm trại, con đường chúng tôi đi thật dài, cũng thật tĩnh lặng, chỉ có những tiếng côn trùng rả rích, gió và ánh trăng bạc mờ ảo trên cao. Tôi đi rất chậm, có lẽ vì cơ thể chịu ảnh hưởng của sự thay đổi tâm lý. Thiên Lam vẫn chỉ đi cùng tôi chứ chẳng mở miệng hỏi han tôi điều gì, tôi thấy cảm ơn vì điều đó, bây giờ tôi đang cần yên tĩnh.

Chợt có một chiếc áo khoác lên vai tôi. Tôi dừng lại quay sang Thiên Lam, cậu ấy chỉ dịu dàng nhìn tôi với ánh mắt quan tâm.

-Trời đêm lạnh lắm, coi chừng bệnh.

Tôi mỉm cười chạm nhẹ vào chiếc áo của cậu ấy, nó rất ấm áp, nhưng thực sự tôi không cảm thấy lạnh, ngược lại tôi còn đang muốn đón nhận những cơn gió đêm mang mùi hương hoa dại ùa vào người mình. Thiên Lam vẫn lặng lẽ đứng nhìn tôi, cậu ta muốn nghe tôi nói gì chắc?

-Áo của cậu hơi quá! Mấy tuần rồi chưa giặt?

Tôi lên tiếng trêu chọc, thực ra áo Thiên Lam không hôi, lúc nào đồ của cậu ấy cũng sạch tinh tươm và có nước hoa mùi biển. Nhưng tôi là kẻ không bao giờ biết nói những lời biết ơn khiến người khác vui lòng, tôi chỉ biết chọc cho họ tức điên lên thôi. Và tôi luôn thành công. Thiên Lam bực bội đưa tay giặt phất lầy chiếc áo của mình.

-Trả đây! Không cho cậu mượn nữa.

Rồi bước đi phẳng phẳng về phía trước. Tôi bật cười lơ đãng chạy theo sau.

-Lúc đi vào hội chợ, cậu đã đi đâu vậy?

-Chơi trò chơi.

-Sao về sớm vậy?

-Chán rồi!

-Không phải cậu đi tìm tờ hả?

-Ừ!

-Cậu lo cho tờ hả?

-Tờ lo ấy tên du côn.

-...

-Tờ sợ tụi nó bị cậu đánh chết.

Chúng tôi cứ thế vừa đi vừa trêu chọc nhau cho đến khi về đến trại. Tôi nói. Tôi cười. Tôi vui. Và tôi chợt quên đi mất khi nãy mình đã đau vì chuyện gì.

Có thể vì tôi là một con bé vô tâm.

Cũng có thể do Thiên Lam làm tôi không nhớ nổi.

18. Chương Chap 18: Bông Hoa Loa Kèn Đỏ

Chap 18: Bông hoa loa kèn đỏ

Ngày hôm sau chúng tôi bắt đầu chương trình cắm trại thú vị đã được giáo viên lên kế hoạch. Rất nhiều trò chơi được tổ chức: Kéo co, rung chuông vàng, giải mật mã tìm kho báu...

Trò nào cũng hấp dẫn, trò nào tôi cũng hào hứng đăng kí tham gia, và lúc nào tôi cũng góp phần mang chiến thắng vang dội về cho lớp. Bạn bè trong lớp rất nể phục tôi. Chúng tôi cũng đã chụp rất nhiều hình, lúc Linh Nga đưa cho tôi xem tôi thấy bức nào mình cũng đang ôm vai bá cổ bạn bè cười toe toét. Nhưng có ai biết trong lòng tôi có một thứ gì đó khúc mắc khiến tôi không thể nào thanh thản được.

Thiên Phong.

Xế chiều.

Trò chơi cuối cùng chúng tôi thi trong ngày là đi tìm kho báu. Thầy hiệu trưởng đã phát cho chúng tôi mỗi lớp 1 tấm bản đồ khác nhau, nhưng đích đến đều là một chiếc hộp duy nhất được cất giấu từ trước. Lớp nào tìm thấy được chiếc hộp trước lớp đó sẽ thắng. Chúng tôi rất hào hứng với trò chơi này, thế là túa nhau ra đi tìm.

Theo tấm bản đồ chỉ dẫn, đầu tiên chúng tôi sẽ băng qua một khu rừng, qua hai con suối nhỏ, cuối cùng là đến một ngọn đồi hoa cỏ tranh rộng bạt ngàn và lộng gió cách khá xa nơi chúng tôi cắm trại. Bạn bè lớp tôi ai cũng đều tròn mắt ngơ ngẩn nhìn nơi mình đang đứng.

Thật đẹp!

Những ngọn cỏ tranh xanh mượt chen lẫn những nhánh hoa trắng muốt trải dài tít tắp đến tận đường chân trời, gió mơn man thi thoảng ùa qua khiến cánh đồng hoa trắng rung rinh lượn sóng, tưởng chừng như linh hồn chúng tôi cũng tan chảy mà cuốn trôi theo cùng làn gió dập dềnh kia, những cánh chuồn chuồn đủ màu

sắc chao lượn, đuổi bắt nhau trên đầu chúng tôi. Nắng chiều nhạt màu, từng áng mây trắng mây hồng trôi hững hờ, ở phía xa xa chân trời có những cánh chim nhỏ đang nương theo làn gió bay vút về phương xa.

-Nơi này thật đẹp quá đi!!!!

Linh Nga reo lên và lập tức vận dụng hết khả năng bấm máy ảnh tách tách. Nhỏ chụp phong cảnh, và chụp tất cả chúng tôi, nhỏ dường như muốn giúp chúng tôi lưu lại những khoảnh khắc tuyệt vời này. Thiên Lam và Thiên Phong thì vẫn chăm chú nhìn vào tấm bản đồ dò ra nơi cất giấu kho báu.

-Nhật Hạ! Linh Nga gọi tôi, theo phản xạ tôi liền quay ra sau.-Cười lên nào!!!

Tôi hơi ngẩn ngơ, Linh Nga bảo tôi cười, nhưng còn chưa kịp làm gì thì nhỏ đã bấm tách tách. Tôi im lặng vài giây rồi cũng mỉm cười. Nụ cười thật tươi, thật đẹp. Vô lo, vô nghĩ. Tôi nghĩ thế.

Anh trai đã từng nói với tôi đời người rất ngắn ngủi, nếu được thì nên vui từng giây, hạnh phúc từng giây và đừng để cho thời gian quý báu của mình trôi qua trong vô ích. Bởi vậy tôi nên gạt đi hết mọi phiền muộn và sống một cuộc sống thật ý nghĩa, dù cho tương lai có xảy ra bất cứ điều gì.

-Wa....Cậu cười đẹp quá!

Linh Nga hạ chiếc máy ảnh xuống nhìn tôi ngẩn ngơ, đám bạn quanh chúng tôi cũng xúm lại xem mấy bức hình vừa chụp và ai cũng trầm trồ khen ngợi. Tôi vui lắm, nhưng vừa ngước lên đã thấy có hai đôi mắt nhìn tôi rất lạ.

Một là của Thiên Phong.

Người kia là Thiên Lam.

Từ trước đến giờ tôi không biết giữa hai người này có điểm chung gì hay không, nhưng giờ đây tôi ngạc nhiên vì biết họ đều đang nhìn tôi. Ánh mắt kì lạ giống hệt nhau. Ngơ ngẩn và có gì đó xa xôi khó hiểu. Tôi còn đang không biết nên nói gì với hai người họ thì Thực Anh bỗng reo lên:

-AAA!!!! Thiên Lam, Thiên Phong!!!! Các cậu tìm ra báu vật rồi sao?

Lớp tôi thôi ồn ào vội xúm vào xem món đồ trên tay Thiên Lam. Lúc này Thiên Lam và Thiên Phong mới lúng túng quay lại đám bạn, nhưng tôi đã kịp nhận ra trước đó họ đã nhìn tôi rất lạ.

-Gì thế này? Minh giờ báu vật mới tìm được lên cao tò mò.

Trong tay Minh là chiếc hộp gỗ có dán dòng chữ Pandora màu đen khá bí ẩn. Liếc lại tờ bản đồ hướng dẫn thì thầy hiệu phó có quy định, lớp nào tìm được chiếc hộp bí mật kia trước, biết được thứ gì bên trong sẽ là lớp chiến thắng. Nhưng sao chúng tôi có cảm giác bất an.

-Mau mở ra đi! Thực Anh sốt ruột nhìn chiếc hộp.

-Tớ cảm thấy có gì đó không ổn lắm. Thiên Phong nhìn chiếc hộp nhú mày. Thiên Lam cũng gật gật gật đầu suy tư.

-Sao thầy ấy lại có ý ghi chữ Pandora lên chiếc hộp? Theo truyền thuyết không phải là không nên mở sao?

Lớp tôi xúm lại nhìn nhau xì xào bàn tán. Ai cũng cảm thấy có gì đó không ổn trong chiếc hộp bí mật này. Nhưng cũng có không ít kẻ tò mò muốn xem thực ra trong chiếc hộp có gì. Cãi nhau một hồi, rốt cuộc thì trí tò mò cũng thắng.

-Mở ra xem đi! Chần chừ một lát để mấy lớp kia đến họ sẽ lao vào tranh giành với chúng ta, đến lúc đó công lao của chúng ta sẽ thành công cốc đó. Thiên Lam cầm chiếc hộp lên quyết đoán.

Cả đám học sinh chúng tôi xúm lại dán mắt vào chiếc hộp. Ai cũng hồi hộp muốn biết phần thưởng cuối cùng này là gì. Và khi chiếc hộp được mở ra. Chúng tôi nhận được một tờ giấy có dòng chữ rất đẹp:

-CHÚC MỪNG CÁC EM! CÁC EM ĐÃ ĐƯỢC CHỌN ĐỂ DỌN DẸP SAU KHI KẾT THÚC HỘI TRẠI.

-Trời ơi!!!

Cả lớp tôi la làng lên. Lại là trò đùa của thầy hiệu phó. Hèn chi mà bên ngoài chiếc hộp ghi dòng chữ Pandora, đúng là tai họa mà. Nếu biết trước kết quả phải đi dọn dẹp hậu trường thì chúng tôi đã rất vui vẻ mà nhường lại cho lớp khác rồi.

-Thầy hiệu phó độc ác! Thế này mà gọi là kho báu à?

-Kho báu thường đi kèm với lời nguyền. Tôi thở dài nhìn chiếc hộp. Đám bạn lớp tôi vẫn chưa hết bức xúc.

-Lời nguyền thì thấy rồi đấy. Nhưng kho báu đâu?

-Ngay trước mặt các cậu đó. Linh Nga mỉm cười bấm máy ảnh tách tách.

-Đúng! Thực Anh đưa tay gạt một vệt tóc bị gió hất tung lên mặt mỉm cười nhìn lên trời.-Báu vật mà các thầy muốn cho chúng ta thấy chính là cánh đồng hoa cỏ tranh bạt ngàn này.

Mọi người cùng mỉm cười nhìn về xa xa, những bông hoa cỏ tranh trắng muốt vẫn đong đưa theo làn gió. Chúng tôi xúm lại chụp cùng nhau một kiểu hình, chỉ vài phút sau đó thì các lớp khác cũng ủa đến đây, thấy chúng tôi đã lấy được báu vật họ có vẻ thất vọng, nhưng chỉ vài giây sau khi biết phần thưởng là gì thì chẳng còn ai buồn bức nữa, tất cả túa ra đùa giỡn trên cánh đồng hoa cỏ tranh bạt ngàn lộng gió.

-Nhật Hạ! Linh Nga đi đến khoác vai tôi.-Tiến triển đến đâu rồi?

-Tiến triển gì? Tôi ngược nhìn nó, giả ngu.

-Còn giả ngu! Thực Anh ở đâu đến cốc vào đầu tôi liếc mắt.-Hôm qua cậu và Thiên Phong tiến triển đến đâu rồi, kể nghe coi.

-Hôm qua? Tôi khẽ liếc trộm về phía Thiên Phong chán nản.-Vẫn giậm chân tại chỗ.

-Cậu thật vô dụng! Thực Anh nhìn tôi trách móc.-Cơ hội tốt như vậy mà sao không dùng cảm bầy tỏ tình cảm với người ta đi.

-Tớ không muốn bị từ chối. Tôi thở dài.-Cậu cũng biết nếu tỏ tình mà bị từ chối Thiên Phong sẽ không thêm làm bạn với tớ mà.

-Không cần phải nôn nóng quá. Linh Nga khoác vai tôi kéo đi an ủi.-Chậm mà chắc vẫn là tốt nhất, rồi sẽ đến lúc cậu ấy chấp nhận tình cảm của cậu thôi.

Tôi cảm động nhìn lên mấy nhỏ bạn.

-Sao các cậu lại giúp tớ?

-Chúng ta là bạn mà.

-Sau này tớ muốn làm bà mối kiêm chụp ảnh cưới nên bây giờ tập trước cho quen. Linh Nga nhìn tôi nháy mắt.

Tôi cảm thấy hơi lo lắng trước sự giúp đỡ của bà mối nhiệt tình này, tôi còn nhớ cách đây không lâu nó cũng làm mai, giúp đỡ cho rất nhiều cô bạn trọng lớp tỏ tình với Thiên Phong, và giúp ai xong người đó cũng đều thất bại thảm hại. Tôi cảm thấy rất nghi ngờ cái duyên của nó với nghề bà mối.

Còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì Linh Nga và Thực Anh kéo tôi đến chỗ Thiên Phong toe toét:

-Thiên Phong!!!

Nghe tiếng gọi mình, Thiên Phong quay lại mỉm cười nhẹ.

-Thiên Phong, cậu đang làm gì thế? Thực Anh nhìn cậu hiếu kì.

Thiên Phong dường như đang tìm kiếm cái gì đó, chúng tôi đã đi một đoạn cách xa đám học sinh đang ủa đến huyền ảo, nhưng vẫn còn ở giữa cánh đồng hoa cỏ tranh bạt ngàn lộng gió. Thiên Phong mỉm cười vẫn dán mắt vào mấy bụi hoa dại gần đó.

-Tớ muốn tìm vài bông hoa loa kèn đỏ. Nghe nói ở đây loài hoa đó là đẹp nhất.

-Cậu thích hoa loa kèn đỏ sao? Tôi nhìn Thiên Phong hiếu kì.

Cậu ấy gật đầu rồi lại tiếp tục việc đang làm, đi khắp nơi kiếm bông hoa đỏ.

Chúng tôi đã tìm được báu vật rồi nên bây giờ tha hồ đùa giỡn cho đến chiều về ăn cơm thì thôi. Đám Linh Nga và Thực Anh lủi rủ đi đến giữa cánh đồng hoa cỏ tranh chụp hình. Tôi thì tách ra đi lang thang đến khu rừng hoa dại gần đó. Tôi muốn tìm đóa hoa đỏ cho Thiên Phong. Nếu có được đóa hoa đỏ Thiên Phong chắc sẽ vui lắm, lúc ấy tôi có thể nhìn thấy cậu ấy mỉm cười và cảm ơn tôi. Tôi che miệng cười một mình rồi chạy loăng quăng đến bìa rừng kiếm tìm Trong đầu tôi chỉ có một ý nghĩ: Hoa loa kèn đỏ. Phải tìm cho được hoa loa kèn đỏ.

Nhưng không biết nơi này thật sự có hoa loa kèn đỏ hay không? Tôi lang thang khắp nơi đi tìm, có rất nhiều hoa dại, đôi lúc còn có những bụi hoa hồng dại màu lợt và tỏa mùi thơm cực kì dễ chịu, nhưng hoa loa kèn đỏ vẫn chẳng thấy đâu. Tôi gặp người thợ dài.

Tôi nhớ hồi xưa hồi xưa bố mẹ tôi rất thích nghe một bài hát gì đó. Hình như là Lá diêu bông thì phải. Trong bài hát, chàng trai vì muốn được sống chung với cô gái mình yêu mà đã giành cả đời để đi tìm một loài lá cây lạ, để cuối cùng khi đã tìm được thì cô gái kia đã bỏ đi lấy chồng. Tôi ngơ ngẩn nghĩ. Liệu tôi có giống như chàng trai kia? Liệu khi tôi tìm được bông hoa đỏ Thiên Phong vẫn còn đợi tôi? Tôi cười, cảm thấy mình càng lúc càng không được bình thường.

Trời chiều lãng đãng mây, gió nổi lên ùa qua mái tóc tôi mát lạnh rồi vương vẩn trên những cánh hoa dại mỏng manh đủ màu. Tôi đã đi rất lâu, rất xa, nhưng mãi vẫn không thể tìm thấy bông hoa loa kèn đỏ như lời Thiên Phong nói. Cho đến lúc hoàng hôn đỏ rực một góc trời thì tôi thấy mình dừng lại bên một vách núi, bên vách dựng cheo leo là những bụi dây dại quấn chằng chịt và nở hoa trắng muốt, nhưng lạ loài đâu đó có một vài màu đỏ rực nổi lên. Tôi reo lên sung sướng rồi chạy lại sát vách đá cúi xuống.

Cuối cùng tôi đã tìm thấy rồi. Bông hoa loa kèn màu đỏ.

Ở sát vách núi cheo leo kia tôi đã thấy một nhánh loa kèn có hai chiếc nụ và một bông hoa đỏ thắm vừa nở. Tôi cẩn thận với tay xuống hái chúng, trong lòng rộn lên cảm giác vui sướng, nếu thấy những bông hoa hiếm hoi này Thiên Phong chắc sẽ vui lắm.

Nhưng rồi có một điều khó khăn tôi gặp phải, bông hoa đỏ đó mọc xa quá, tôi một tay nắm vào sợi dây dại chắc chắn phía sau, cổ rướn người đưa cánh tay còn lại kia với hái, nhưng mãi vẫn không được, chỉ còn một khoảng nhỏ nữa thôi. Cố lên.

Nhưng khi những ngón tay của tôi đã chạm vào được nhành hoa mát lạnh đó thì cũng là lúc có một âm thanh lạ vang lên.

Pực !!!

Sợi dây dại bật gốc khỏi mặt đất vì sức nặng của tôi, tôi ngã nhào xuống vực.

Tôi gào lên hốt hoảng, cơ thể tôi đau nhói khi vướng vào những nhánh cây bên dưới, không biết mất bao lâu thì tôi đáp xuống dưới, có lẽ rất nhanh, nhưng tôi không còn biết gì nữa, chỉ cảm thấy cả người mình đau nhói không gượng dậy nổi. Rồi tôi thấy buồn ngủ, hai mí mắt díp chặt. Và tất cả còn lại là màn đêm đen đặc.

Không biết bao lâu sau.

Khi tôi tỉnh dậy trước mặt tôi nhuộm một màu đỏ. Mắt tôi hơi mờ đi, tôi nhú mồm cố chớp vài cái để nhìn cho rõ, gió ùa qua vuốt nhẹ lên khuôn mặt nhỏ bé đã bị xây xước của tôi. Giờ thì tôi thấy rõ rồi, trước mặt tôi là bầu trời đỏ rực, màu đỏ kia chính là ánh tà dương chiều tàn, những cơn gió mát lạnh không ngừng ùa qua vuốt ve cơ thể tôi. Bây giờ tôi mới nhận ra là mình đang bị thương, tôi đau đến mức không thể nào cử động nổi. Phải cố gắng lắm tôi mới hơi ngước đầu về cánh tay trái của mình, nó đang đau rất, nhưng vẫn nắm chặt nhánh hoa loa kèn đỏ.

Hoa loa kèn đỏ.

Tôi nhìn nhánh hoa khẽ mỉm cười mãn nguyện, tôi đã hái được chúng rồi. Tôi đã hái được nó cho Thiên Phong rồi, nếu tôi đưa nó cho Thiên Phong, hẳn cậu ấy sẽ vui lắm. Thiên Phong chắc sẽ vui lắm.

Tôi nhúm mày vì cơn đau, lưng tôi đau nhói, ngực tôi đau nhói, tôi khẽ mấp máy môi muốn lên tiếng gọi cho những người bạn của tôi, nhưng cổ họng tôi cũng đau rát, cố gắng lắm cũng chỉ phát ra được những tiếng thì thào yếu ớt. Bất lực tôi đành nằm im thả đôi mắt trong veo nhìn trời.

Bầu trời chiều thật đẹp quá, đỏ rực như đóa hoa kia, mờ ảo, nhập nhòa. Và gió, gió thổi rất nhiều, gió luồn qua từng áng mây, đi xuyên qua từng ngọn cỏ, dừng lại trước những cánh hoa mỏng manh rồi lại bay vút lên trời tiến về một nơi xa xôi. Gió rất nhiều, gió đi qua tôi, gió dừng lại với tôi, nhưng gió không ở lại với tôi, cứ như thế, từng cơn từng cơn, mát lạnh và dịu dàng, gió ùa qua tôi rồi vô tâm rời đi. Tôi vẫn nằm đây, lặng yên nhìn bầu trời đỏ rực.

Những cánh chim trắng đang chao đảo xa xa phía chân trời giờ theo đàn mất hút về phương xa, rất nhiều thứ đã tới với tôi, rồi vụt qua tôi, không dừng lại với tôi. Gió cũng vậy. Gió chỉ đi qua tôi thôi, tôi muốn giữ gió ở lại, nhưng tôi không làm được, tôi không thể nào làm được...

Thiên Phong...

Thứ duy nhất chẳng đi đâu chỉ có bầu trời. Tôi mơ màng nhìn lên bầu trời, ánh tà dương đỏ rực bây giờ đang chuyển dần thành tím nhạt. Thật đẹp nhưng cũng thật mơ hồ. Tôi dốc từng hơi thở một cách nặng nhọc cố mở mắt nhìn thật rõ bầu trời. Hoàng hôn thật đẹp, nhưng tôi vẫn thấy yêu bầu trời xanh lam ngập tràn nắng ấm hơn, bầu trời xanh lam ấy...

Thiên Lam.

Tôi khẽ mấp máy môi cố gọi tên cậu ấy, nhưng không thể được. Bây giờ Thiên Lam đang ở đâu? Từ trước đến giờ Thiên Lam luôn là người bên cạnh che chở bảo vệ cho tôi, liệu lần này cậu ấy sẽ tới cứu tôi không? Liệu cậu ấy có biết tôi bị ngã xuống vực mà tới cứu tôi không?

Tôi nhìn nhánh hoa loa kèn đỏ rồi lại đắm chìm vào những cơn gió trời, bông hoa đỏ mà tôi đánh đổi cả tính mạng của mình để lấy được đã bị dập nát, một cánh hoa đã rách bươm, có lẽ nó vướng vào cành cây lúc tôi ngã xuống đây, nhưng hai chiếc nụ kia không chịu tổn thương gì cả, chỉ cần chúng nở ra sẽ đẹp hơn bông hoa kia nhiều. Nhưng liệu tôi có thể đưa nó cho Thiên Phong hay không? Liệu tôi có thể trở về mà đưa nó cho Thiên Phong không?

Làm sao tôi có thể trở về? Thiên Lam, Thiên Phong, liệu không thấy tôi họ có đi tìm tôi không? Cơ thể tôi càng lúc càng đau nhức. Những cơn gió mát lạnh không ngừng ùa qua, và trên bầu trời cao vời vợi, mây vẫn lững lờ trôi. Tôi khẽ nhắm mắt lại để cố dịu đi cơn đau, nhưng không có ích gì. Bên tai tôi lúc này vọng lên những tiếng dế kêu rich rich, những chú dế đã bắt đầu cho buổi dạ tiệc huyền ảo vào lúc hoàng hôn tàn, có lẽ chẳng mấy chốc nữa mà trời sẽ tối, nghĩ đến việc còn lại một mình ở nơi vắng vẻ hoang vu này tự dưng tôi thấy sợ, những giọt nước mắt trong veo vô thức lăn ra, nóng hổi, nhưng chúng cũng nhanh chóng bị những cơn gió hong khô, dường như những làn gió muốn nói với tôi là đừng khóc. Gió sẽ luôn đến với tôi. Gió sẽ ở bên cạnh tôi, tôi sẽ không cô độc.

Nhật Hạ...

Nhật Hạ...

Dường như có ai đó đang gọi tôi, tôi không biết mình có nghe nhầm hay không, rồi tôi biết là mình không nhầm, đúng là có ai đó đang gọi tôi, và không phải chỉ có một người. Tôi khẽ mấp máy môi, tôi muốn lên tiếng đáp lại họ, nhưng tôi không thể thốt lên lời, cổ họng tôi khô rát, ngực tôi đau nhói khiến tôi không dám cử động mạnh. Gió vẫn ùa qua, dập dờn, mang theo mùi hương hoa dại và mùi nước hoa biển.

-Nhật Hạ!!!!

-Nhật Hạ!!!!

Từ phía xa xa có hai bóng người rất quen thuộc đang lao về phía tôi, mắt tôi mờ đi vì cơn đau nên tôi không thể nhìn rõ, nhưng tôi biết họ là ai.

-Nhật Hạ!!! Thiên Phong lao đến cẩn thận đỡ tôi dậy. Thiên Lam cũng vội ngồi xuống giúp cậu ấy đỡ tôi, đôi mắt đen thẫm hoang mang và lo lắng.

-Nhật Hạ! Sao lại ra nông nỗi này?

-Bị...ngã.

Tôi thều thào nhìn cậu ấy. Cổ cử động bàn tay trái đang đau buốt đưa nhánh hoa đỏ cho Thiên Phong. Vậy là cậu ấy đến tìm tôi, cậu ấy lo tôi. Cơn đau ở ngực khiến tôi không thể nói gì được nữa, tôi cố đưa nhánh hoa loa kèn đỏ cho Thiên Phong gượng cười, tôi muốn được thấy cậu ấy vui vẻ mỉm cười. Nhưng sao Thiên Phong lại không mỉm cười.

-Nhật Hạ...cậu...Thiên Phong nhúu mày nhìn đóa hoa loa kèn đỏ.

Rồi cậu ấy nhìn tôi, ánh mắt đen thẳm nhói đau và có gì đó giận dữ. Tôi hơi thất vọng, tôi đã làm gì khiến cậu ấy giận sao? Tôi chỉ muốn cậu ấy vui thôi mà.

-Sao lại ngốc đến thế, Nhật Hạ? Thiên Phong khẽ nói rồi nhẹ ôm tôi vào lòng.

Trái tim đôi đập mạnh, những vết thương trên người tôi vẫn còn đau nhói, nhưng trái tim tôi giờ đây thật ấm áp. Thiên Phong đang ôm tôi, cậu ấy lo lắng cho tôi?

-Nhật Hạ!!! Thiên Lam hét vào mặt tôi rồi giành lấy nhánh hoa loa kèn giận dữ.-Đừng có nói với tớ chỉ vì hái đóa hoa khốn kiếp này mà cậu ngã xuống đây nhé.

-Lam...không...được...làm hỏng...nó.

Tôi giật mình khi thấy Thiên Lam định vò nát nhánh hoa, nhưng không thể làm được gì để ngăn cậu ấy lại ngoài việc nằm im bất lực. Cũng may Thiên Phong đã cản cậu ấy lại. Giành lấy nhánh hoa sắp bị gãy nát trên tay Thiên Lam, cậu ấy nhúu mày.

-Nhật Hạ đã cố gắng hái nó, cậu muốn làm gì?

-Bé nát nó chứ làm gì? Chỉ vì mấy bông hoa ngu ngốc này mà liều mạng, con bé này đúng là bại não rồi.

Dường như hai cậu ấy đang cãi nhau, tôi không nghe rõ họ nói những gì, lúc này tôi đã đi đến giới hạn rồi, tôi cố mở mắt ra để không bị cuốn vào cơn buồn ngủ, nhưng không được, màn đêm đen đặc ở đâu ủa đến nuốt chửng lấy tôi, trước đó dường như tôi nghe lỏm bơm được Thiên Lam đang hét lên:

-Con bé mà có làm sao tôi sẽ giết chết cậu...

Sau đó thì tôi không còn biết được gì nữa.

19. Chương Chap 19: Duyên Gặp Gỡ

Chap 19: Duyên gặp gỡ

Gió ủa qua, tôi thấy mình đang đứng trên cánh đồng hoa cỏ tranh bạt ngàn, nơi này rất quen, chính là nơi chúng tôi tìm kho báu sau đó tôi tách nhóm để đi tìm một đóa hoa loa kèn. Vậy là tôi đã trở lại đây? Nhưng sao ở đây chỉ có một mình tôi? Mọi người đâu cả rồi? Tôi lặng im ngẩng lên nhìn bầu trời trong xanh cao vợi vợi, cảm giác như tôi quên mất chuyện gì đó, tôi cố nhớ lại, nhưng không thể nào nhớ được. Gió vẫn ủa qua tôi, mát rượi, nương theo làn gió là mùi hương của những loài hoa dại và mùi hương của biển.

Chíp..chíp...

Có tiếng chim hót véo von rất gần tôi, tôi thấy trên bầu trời xanh thẳm cao vợi vợi kia từng đàn chim nhỏ bay về phương xa, gió vẫn ủa qua tôi, mát lạnh. Kéo theo cả bóng đêm dày đặc vây lấy tôi, nuốt trọn cơ thể nhỏ bé đơn độc của tôi. Cánh đồng hoa cỏ tranh chẳng mấy chốc mà biến mất, tôi hoảng hốt chạy vụt đi tìm một tia sáng, những tất cả vẫn tối đen, rồi tôi vấp ngã, tôi cảm thấy cả người mình đau nhói.

6h30...

Tôi giật mình mở mắt ra. Mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi tôi, tôi chậm đưa mắt nhìn quanh, tôi đang nằm trên một chiếc giường đơn trắng tinh êm ái. Còn chưa kịp nhớ tại sao mình ở đây thì có một hình ảnh kì lạ đập vào mắt tôi.

Thiên Phong đang ngồi ngủ gục trên một chiếc ghế gỗ sát cửa sổ, những tia nắng sáng ảm áp vương trên khuôn mặt thiên thần tuyệt đẹp khiến cậu ấy càng trở nên rạng rỡ, tôi ngất ngây ngắm nhìn hình ảnh tuyệt đẹp đó. Thiên Phong đẹp như một chàng hoàng tử trong truyện cổ tích, kể cả lúc ngủ gục cậu ấy cũng không giấu được vẻ đẹp tuyệt vời của mình.

Rồi tôi nhìn xuống sàn nhà giữa căn phòng. Thiên Lam cũng đang nằm ngủ, tôi đưa tay ôm trán thở dài, cái bộ mặt của cậu ta lúc ngủ trông thật khó coi, áo sơ mi xộc xệch hở ra vài chiếc cúc, trên khoe miệng dường như vẫn còn vệt nước miếng, cậu ta chảy nước miếng khi ngủ? Cậu ta là học sinh mẫu giáo chắc? Đúng là hình ảnh tương phản mà. Tôi có cảm giác như cậu ta vừa ngủ vừa cười hay sao ấy, một chân cậu ta gác lên chiếc giường tôi nằm, đè cả lên chân tôi. Nhưng sao tôi không cảm thấy đau hay chân bị cậu ta đè nặng?

Tôi gương dậy kéo tấm chăn mỏng trên người xuống, và vui mừng phát hiện ra chân tôi đã được bó bột, cổ tay trái của tôi cũng được bó bột. Tôi giờ đã nhớ lại tại nạn chiều qua, không ngờ chỉ ngã xuống vực thôi mà tôi bị thương te tua như vậy. Tôi thở dài, kì này đúng là thảm rồi.

-Bé cưng! Em dậy rồi hả?

Cánh cửa phòng bị đẩy nhẹ vào, anh trai tôi bước vào mỉm cười đặt chiếc túi lên bàn. Hình như trong đó là một hộp cháo và trái cây. Tôi ngơ ngác nhìn anh.

-Em làm anh lo lắng quá đấy nhóc. Anh nhìn tôi trách móc rồi nhìn lại hai cậu nhóc đang nằm ngủ trong phòng.-Hôm qua may có hai cậu nhóc này đưa em đến bệnh viện, tụi nó còn thức cả đêm ở đây trông chừng em nữa. Khi nào tụi nó dậy nhớ cảm ơn cho tữ tế đó.

Tôi nhìn Thiên Lam và Thiên Phong, hai cậu đã thức cả đêm trông chừng tôi sao? Rồi có một chiếc lọ hoa trên bàn đập vào mắt tôi, đóa hoa loa kèn mà tôi hái được bên vực núi đã được ai đó cắm trong chiếc lọ thủy tinh, hai nụ hoa nhỏ đã bung ra thành hai bông hoa tuyệt đẹp. Tôi nhìn qua Thiên Phong, cậu ấy cử động nhẹ, dường như tiếng ồn đã khiến cậu ấy thức giấc.

-Nhật Hạ? Thiên Phong thấy tôi thì mỉm cười có vẻ vui mừng.-Cậu sao rồi? Có còn đau chỗ nào không?

Tôi còn chưa kịp trả lời cậu ấy thì ở dưới sàn, tên nhóc kia cũng lồm cồm bò dậy đưa đôi mắt còn lim dim buồn ngủ hỏi thăm:

-Ồ...vẫn còn sống đó à?

Tôi liếc cậu ta cảm ghét, nói vậy là cậu ta muốn tôi chết chắc? Tiện tay, tôi cầm chiếc gối ném vào mặt cậu ta, Thiên Lam chụp lấy rồi ôm gọn vào lòng lăn xuống ngủ tiếp. Anh trai tôi mỉm cười mức cháo ra tô cho tôi, nhưng không phải một tô, mà là 3 tô. Tôi còn đang ngơ ngác thì thấy anh ấy đi lại gần Thiên Lam đưa chân đá đá cậu ấy.

-Dậy ăn sáng đi nhóc.

Thì ra hai tô kia là phần của Thiên Lam và Thiên Phong, anh trai tôi quả là chu đáo. Ngay khi chúng tôi vừa hoàn tất bữa sáng thì cánh cửa phòng lại bật ra, rồi một đám rống rần lao nhao kéo vào.

-Nhật Hạ! Cậu vẫn còn sống à? Hải Đăng đặt giỏ trái cây lên bàn nhìn tôi vui mừng.-Công nhận mấy đũa ngu mạng lớn thật.

Thực Anh nhú mày thúc khuỷu tay vào bụng cậu ta nhắc cậu ta giữ ý. Tôi thì nhìn tụi nó cười nhạt, cái kiểu nói chuyện thế tôi cũng quen rồi nên chẳng để ý làm gì.

-Nhật Hạ! Cậu thấy trong người thế nào rồi? Linh Nga ngồi xuống nhìn tôi lo lắng. Tôi giơ cái tay bó bột lên cười khổ.

-Hơi đau.

-Đúng là hậu đậu! Thực Anh nhìn tôi thở dài.-Cậu làm trò gì mà bị ngã xuống vực vậy?

-Là tớ không cần thận thôi. Tôi cười khổ.

-Chỉ tại cậu mà chúng tớ phải kết thúc sớm vụ cấm trại đó. Lớp phó kỉ luật Minh nhìn tôi không hài lòng.-Mau mau khỏe lại đi xem tụi tôi xử bạn thế nào.

Tôi biết mình đã gây ảnh hưởng đến mọi người nên chỉ biết nhìn bạn bè bằng ánh mắt áy náy thành tâm nhận lỗi, cũng may bạn bè tôi ai cũng tốt cả, họ chỉ nói với tôi phải nhanh khỏi để đi học chứ không mở miệng trách tôi một lời nào.

-Tĩnh rồi sao, cô bé?

Một giọng nói dịu dàng ầm ập vang lên, rồi một bóng người thanh thoát xinh đẹp bước đến bên tôi. Đám nhóc chúng tôi chợt im bật vì sững sờ.

-Chị Thanh Nhã!

Tôi ngược lên bối rối. Anh trai tôi thì làm rơi chiếc cốc xuống sàn nhà, đôi mắt sau cặp kiếng đột nhiên lóe sáng như sao trời trần trối nhìn cô gái lạ.

-Chị hai! Thiên Phong lên tiếng.-Sao chị lại tới đây?

-Chị tới thăm cô bé ngày trước đã tỏ tình với chị. Chị Thanh Nhã mỉm cười nhìn tôi trêu chọc.

Tôi đưa tay gãi gãi đầu, nhớ lại vụ đó mà tôi xấu hổ muốn chui xuống đất, nhưng thật xui xẻo không có cái lỗ nào để tôi chui xuống được.

-Em tĩnh lại là tốt rồi, hôm qua em trai chị đã phát hoảng lên vì lo lắng cho em đó. Thiếu điều nó chưa tự tử vì em nữa thôi.

-Chị đừng nói quá như thế! Thiên Phong thở dài chỉnh lời chị gái.

Anh trai tôi thì như con thú hoang bắt gặp con mồi lao ngay lại.

-Chào em! Anh là anh trai của Nhật Hạ, cảm ơn em đã đến thăm em gái anh.

Thanh Nhã nhìn anh trai tôi cũng hơi sững sờ, không gian chợt tĩnh lặng, chúng tôi nhìn họ thở dài, chắc không phải họ đã yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên rồi chứ?

Sau một lúc ồn ào thì đám nhóc lớp tôi cũng kéo nhau về để cho tôi nghỉ ngơi, chị Thanh Nhã cũng cùng ông anh trai sát gái của tôi đi dạo phố, thành ra phòng bệnh của tôi bây giờ chỉ còn lại Thiên Phong và Thiên Lam.

Nghe bác sĩ thông báo thì tôi bị gãy xương tay, rạn xương chân và hai chiếc xương sườn, vết thương xem ra cũng không nhẹ, mà rơi từ vách núi xuống chưa chết cũng là may lắm rồi. Có lẽ tôi sẽ phải nằm trên giường một thời gian dài cũng nên.

Tôi thở dài chán nản. Đôi mắt trong veo lơ đãng lượn một vòng khắp căn phòng nhỏ rồi dừng lại trên chiếc lọ hoa loa kèn đỏ. Vậy là Thiên Phong và Thiên Lam đã dùng nó để trang trí cho căn phòng của tôi. Đóa hoa mà tôi liều mạng hái cho Thiên Phong, tôi len lén nhìn cậu ấy, Thiên Phong đang chăm chú gọt mấy trái lê mà Hải Đăng khi nãy mang tới, không biết thấy đóa hoa loa kèn kia cậu ấy có vui không? Hôm qua tôi thấy cậu ấy rất lạ, ánh mắt đen thẳm phức tạp kia rất ít khi biểu lộ cảm xúc, nhưng hôm qua dường như tôi thấy sự thay đổi trong đôi mắt ấy, một sự thay đổi rất lạ mà tôi mới nhận ra.

Tôi thở dài nhìn qua Thiên Lam, cậu ấy đang ngấu nghiến trái táo đỏ tươi-quà thăm bệnh của người ta cho tôi. Nếu để cậu ấy biết được tôi vì cố hái đóa hoa kia cho Thiên Phong mà ngã xuống vực chắc cậu ấy nổi điên lên mất, mà hôm qua cậu ấy còn đòi bóp nát nó kia mà.

-Nhìn gì thế? Thiên Lam liếc tôi dò xét khi thấy tôi nhìn chăm chăm vào cậu ta.-Chưa thấy ai đẹp trai như tớ à?

Rồi, căn bệnh hoang tưởng thâm căn của cậu ta lại tái phát. Tôi liếc cậu ta lạnh nhạt.

-Cậu đang ăn táo của tớ.

-À...Thiên Lam như nhớ ra điều gì, cậu ta với tay lấy một trái đem đến đưa cho tôi.-Muốn ăn sao không nói sớm? Ăn đi!

-Ăn lê đi Nhật Hạ! Thiên Phong cũng mỉm cười đưa đĩa lê được gọt cẩn thận đến trước mặt tôi.

Tôi mỉm cười hạnh phúc đưa tay nhón lấy một miếng định bỏ lên miệng, ai ngờ Thiên Lam lại giật lấy, rồi cậu ta dúm trái táo vào tay tôi.

-Táo ngọt hơn đó, ăn táo trước đi!

-Ai nói với cậu là táo ngọt hơn lê? Thiên Phong nhú mày và giật lấy trái táo trên tay tôi.

Tôi ngược lên ngạc nhiên, lần đầu tiên tôi thấy Thiên Phong nổi giận kiểu này. Thiên Lam cũng giành lấy đĩa lê trên tay và lừa hết vào miệng mình rồi cười đều.

-Tôi thử cả hai thứ nên biết rõ, táo ngon hơn lê.

-Cậu dám ăn hết mấy miếng lê tôi mới gọt?

Thiên Phong liếc kẻ trước mặt đồng thời nắm chặt bàn tay, trái táo đỏ tị nghiệp nát bét trong tay cậu ấy, tôi và Thiên Lam giật mình. Không thể tin nổi là Thiên Phong mạnh cỡ này, Thiên Lam cười nhạt rồi chụp lấy trái táo ném thật mạnh về phía cậu ta.

-Không tin thì ăn thử đi!

Thiên Phong đưa tay chụp được rồi cầm trái táo ném lại, hai người họ cứ ném qua ném lại một lúc hết như hai đứa trẻ mẫu giáo đang bày trò chọc phá nhau, rốt cuộc thì trái táo không chịu đựng nổi mà lao vào trúng vào trán tôi, tôi ngã ngửa ra sau, trán sưng lên một cục,

-Nhật Hạ!

-Nhật Hạ!!! Có sao không?

Hai người họ rồi rít đỡ lấy tôi, Thiên Lam dùng tay xoa xoa vết u trên trán tôi với vẻ biết lỗi. Nhưng chỉ vài giây sau lại quay sang chiến tranh với Thiên Phong. Tôi thở dài nhìn họ ngán ngấm.

-Hai cậu...rốt cuộc là đến đây thăm tớ hay khiến tớ bị nặng thêm vậy?

Thiên Phong và Thiên Lam dừng lại nhìn tôi. Lúc này họ mới thôi bày trò, tôi cứ tưởng họ đã ngưng rồi, ai ngờ Thiên Lam lại lôi ra chiếc laptop cậu ta đã giấu sẵn trong balo thách thức.

-Có giỏi thì phân thắng bại bằng game với tôi.

-Tôi sợ cậu à? Thiên Phong cũng cười nhạt.

Sau một ngày chiến đấu kịch liệt, rốt cuộc thì Thiên Lam đã thua và bị làm chân sai vặt từ giờ cho đến khi tôi xuất viện, khỏi nói cũng biết cậu ta tức giận đến mức nào, nhưng tôi cũng cảm thấy bất ngờ, cứ tưởng Thiên Phong là chàng trai nghiêm túc và chín chắn lắm, không ngờ cũng có lúc cậu ấy quậy phá giống như một đứa trẻ thế này. Tôi không thấy thất vọng, ngược lại cảm thấy vui vui vì đã hiểu nhiều hơn con người của cậu ấy.

Ngày hôm sau.

Thiên Phong và Thiên Lam ngày hôm nay có chuyện phải đi đâu đó nên không đến thăm tôi. Tôi một mình ngồi đọc mấy cuốn tiểu thuyết Thực Anh mới mượn. Thực Anh đúng là mẫu con gái điển hình thời nay, toàn đọc tiểu thuyết lãng mạn sến súa chảy nước mắt. Đọc được một phần mười cuốn đầu tiên thì tôi hết kiên nhẫn bỏ xuống bàn. Bảo tôi đọc truyện tranh tôi còn thấy thú vị hơn dạng tiểu thuyết ướt át này.

Chợt cánh cửa phòng bệnh hé mở, rồi chị Thanh Nhã và anh trai bước vào mỉm cười với tôi.

-Em đã khá hơn chưa?

-Dạ. Em khỏe nhiều rồi ạ.

Thanh Nhã và anh trai tôi hình như mới đi uống cà phê. Anh trai tôi dường như rất thích chị ấy, tôi không cảm thấy anh ấy có vẻ gì à đùa giỡn như với mấy cô gái lúc trước nữa. Để lại tôi và chị Thanh Nhã trong phòng, anh tôi đi xuống cantin bệnh viện mua cơm lên cho cả ba ăn tối.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, tôi nhìn Thanh Nhã lúng túng.

-Chị à! Em có chuyện muốn nói với chị.

-Chuyện gì thế? Thanh Nhã mỉm cười đợi nghe tôi nói.

Tôi đỏ mặt, theo thói quen định đưa tay lên gãi đầu, nhưng nhớ là tay mình đã bó bột nên chỉ dám liếc trộm chị ấy thỏ thẻ.

-Chuyện lần trước em nói là thích chị ấy. Thực ra không phải vậy đâu. Ý em là thực ra chị đã hiểu lầm.

Thanh Nhã phá lên cười. Tôi hơi ngẩn ngơ nên vẫn dằn mặt nhìn chị ấy khó hiểu. Thanh Nhã đang cười cái gì?

-Vậy mà em cũng tưởng thật à? Cuối cùng chị ấy vượt nước mắt mới trào ra vì cười nhiều quá, nhìn tôi thở dài.-Em đúng là ngốc. Chị biết lúc đó em đùa nên mới cố ý đùa lại với em, em trai chị không hiểu sao cũng nhiệt tình tham gia và có vẻ nó đóng kịch rất đạt. Vậy đúng là em tưởng thật?

Tôi ngơ ngẩn nhìn, rồi ngơ ngác hiểu ra vấn đề.

Thanh Nhã đùa tôi? Thiên Phong cũng đùa tôi? Hóa ra từ đó đến giờ là tôi bị chị em họ trêu chọc. Còn đang ngơ ngẩn suy nghĩ thì cánh cửa phòng bệnh của tôi lại bật ra.

Rồi thím Dương trong bộ đầm tím sang trọng đi vào, liến thoắng.

-Nhật Hạ! Trời ơi, cháu sao thế này? cô nghe Thiên Lam nói cháu bị ngã xuống vực, cháu có sao không? Vết thương có nặng lắm không?

-Dạ...cháu không sao...

Tôi còn chưa kịp nói lời cảm ơn thì thím Dương lại bắn một tràng như đại bác khiến tôi quay cuồng cả đầu.

-Trời ơi Nhật Hạ, mặt cháu bị xây xước hết cả rồi, cháu đúng là bất cẩn mà, cháu có biết khuôn mặt quan trọng với một cô gái như thế nào không? Rồi lỡ sau này để lại sẹo thì sao? Không được, không được, nhất định phải nói bác sĩ xử lý thật kỹ mấy vết thương này, rồi còn phải lên thực đơn tắm bổ để cho cháu mau khỏi bệnh nữa. !!@\$\$^&&*((

Anh trai tôi cũng vừa mua đồ ăn về. Thấy anh ấy, thím Dương chỉ gật đầu chào lấy lệ rồi lại quay sang liên hồi nói với tôi. Đầu tôi càng lúc càng đau và kêu ong ong lên. Anh trai tôi và chị Thanh Nhã không chịu nổi đã sớm chuồn đi mất. Còn một mình tôi què quặt không lết đi đâu được đành ngồi im nghe thím ấy nói chuyện.

Thím Dương không phải là người phụ nữ xấu tính hay có ác ý gì, chỉ là tính cách hay nói của thím ấy khiến người ta cảm thấy hơi phiền phức. Nghĩ đến chuyện bố con Thiên Lam trong suốt bao nhiêu năm qua ở cùng với thím ấy được tôi cũng thấy rất nề phục. Sau 4 tiếng nói không mệt nghỉ với những câu chuyện không đầu không đuôi, không để tôi hiểu cũng chẳng buồn cho tôi có ý kiến, cuối cùng thím Dương cũng đứng dậy đi về vì có hẹn đi shopping với bạn, nhưng trước khi đi thím ấy vẫn không quên quay lại mỉm cười nói với tôi một lời hứa hẹn.

-Thật tội nghiệp! Cháu nằm đây một mình chắc là buồn lắm, nhưng cháu đừng lo, từ nay ngày nào cô cũng sẽ ghé vào nói chuyện với cháu cho đến khi cháu được ra viện thì thôi.

Tôi mỉm cười cảm ơn thím ấy. Ngay đêm đó lập tức gọi điện bắt anh trai tôi làm giấy xuất viện cho tôi về nhà.

Được một tháng thì vết thương của tôi cũng hoàn toàn bình phục, một phần có lẽ vì sự chăm sóc của Thiên Lam và Thiên Phong, không có hôm nào là họ không đến với tôi, cộng với đồ ăn giàu dinh dưỡng của anh trai tôi giúp tôi tăng lên vài kí.

Tôi còn để ý từ khi gặp chị gái của Thiên Phong anh trai tôi đã tỏ ra chín chắn hơn, không còn vô tâm chơi bời như trước kia nữa. Hai người cũng thường xuyên gọi điện trò chuyện với nhau có vẻ rất thân thiết.

20. Chương Chap 20: Sôcôla Tai Họa

Thời gian thấm thoắt trôi qua, mới đó đã sắp đến ngày 14/2. Khắp nơi tràn ngập không khí phấn khởi ngày lễ tình yêu. Đám bạn gái trong lớp tôi cũng lúi rúi rí tai nhau mấy cửa hàng bán sôcôla ngon và đẹp mắt. Tôi đi theo đám bạn rong ruổi suốt cả buổi chiều mà vẫn không thấy thứ nào ưng ý. Cuối cùng tôi quyết định tự tay làm sô cô la, vì nghe anh trai tôi nói như vậy mới có ý nghĩa.

Tôi khẽ liếc trộm Thiên Phong, cậu ấy đang thả hồn vào bài hát trong chiếc mp3, không quan tâm lắm đến những thứ đang diễn ra xung quanh. Tôi nhìn cậu ấy thờ dài, không biết Thiên Phong có thích sôcôla hay không? Nhưng dù sao tôi cũng nhất định làm cho cậu ấy một chiếc bánh sôcôla thật ngon.

-Nhật Hạ! Thiên Lam nắm tay tôi kéo đến gian hàng sôcôla trong hiệu sách năm nỉ.-Cậu mua đi, cái nào cũng được.

-Tại sao? Tôi nhìn cậu ta khó hiểu.

Thiên Lam thờ dài đau khổ đưa tay lên vò đầu.

-Lần trước cậu làm cho tớ chiếc bánh sinh nhật khiến tớ suýt nữa thì nhập viện, lần này tớ không muốn liều mạng ăn sôcôla cậu làm đâu.

-Ai nói là tôi sẽ tặng sôcôla cho cậu? Tôi nói và giáng một cú đấm vào bụng cậu ta rồi bỏ đi.

Thiên Phong vẫn đứng im bên gian hàng xếp đầy những khung hình bằng gỗ, tôi không hiểu cậu ấy đang chú ý điều gì. Mai là valentine rồi, có lẽ cậu ấy sẽ nhận được nhiều kẹo lắm. Tôi cũng sẽ tặng cho cậu ấy một chiếc bánh sôcôla thật ngon, nhưng tôi không biết được Thiên Phong sẽ vui vẻ ăn nó hay sẽ để nó nằm lạnh lùng trong túi lẫn vào những món quà người ta tặng cậu ấy.

Nhưng rồi tôi cũng cố gắng chế biến ra món quà để tặng Thiên Phong, thật may là hôm nay anh trai yêu quý của tôi cũng nổi hứng vào bếp làm bánh sôcôla với tôi, ban đầu tôi thấy ngạc nhiên lắm, theo như trí nhớ siêu phàm của tôi thì năm nào đến valentine anh trai tôi cũng được tặng một núi kẹo sôcôla đem về cho tôi ăn đến mấy tháng mới hết, có bao giờ anh ấy làm kẹo tặng cho ai đâu, vậy mà bây giờ lại xắn tay vào bếp trở tài, sau này gắng hỏi mãi tôi mới biết thì ra anh ấy làm cho chị Thanh Nhã. Tôi nhìn đồng nguyên liệu thờ dài, hà có gì mà hai anh em tôi đều theo đuổi hai chị em họ thế này?

Anh trai tôi tỏ ra rất khéo léo trong việc bếp núc, chỉ hơn một tiếng đồng hồ là anh ấy làm ra một chiếc bánh hình trái tim phủ sô cô la tuyệt đẹp, chưa biết mùi vị thế nào nhưng chỉ mới nhìn hình thức bên ngoài thôi là thấy không cưỡng lại nổi rồi.

Làm xong sản phẩm ỉnh thì anh ấy quay sang hướng dẫn tôi làm bánh, anh ấy không đụng tay vào làm giúp tôi mà chỉ đứng bên cạnh hướng dẫn, vì anh ấy nói bánh phải do chính tay tôi làm thì mới có ý nghĩa và đáng trân trọng, thế là cuộc chiến gian nan của tôi với nhà bếp bắt đầu. Hậu quả sau đó là anh trai tôi phải bỏ ra mấy tiếng đồng hồ dọn dẹp.

Ngày valentine.

Hôm nay tôi đi học rất sớm, nhờ sự giúp đỡ của anh trai mình mà hôm qua tôi đã làm được rất nhiều kẹo sôcôla hình trái tim, nhưng chẳng có cái nào hoàn thiện, tôi lấy hai cái đẹp nhất bỏ vào trong cặp đem lên lớp, một cái bọc màu trắng, một cái bọc màu xanh, tôi sẽ chọn một trong hai tặng nó cho Thiên Phong, thực ra ban đầu tôi định tặng luôn cho cậu ấy cả hai cái, nhưng nghe anh trai tôi nói nếu làm như vậy tôi sẽ giết Thiên Phong. Tôi không hiểu ý anh ấy lắm, nhưng cũng nghe theo lời anh ấy một lần.

Buổi sáng hôm nay thật trong lành, trên con đường vắng vẻ tràn ngập những cánh chò chỉ đang hồ hững xoay mình trong làn gió nhẹ, tôi giờ tay ra chờ một cánh rơi vào, nhưng cơn gió đã khiến nó lướt qua tôi và

xoay mình đáp xuống một bãi cỏ non xanh rờn, gió ùa đến mang theo mùi hương hoa dại, nó làm tôi nhớ đến Thiên Phong, tôi đưa tay chạm nhẹ vào chiếc ba lô mỉm cười, hôm nay tôi sẽ tặng sôcôla cho cậu ấy. Hình như đây là lần đầu tôi tặng sôcôla ột đứa con trai.

-Này cô bé, làm gì mà khó tính thế?

-Em đang chờ anh phải không?

-Em muốn tặng sô cô la cho anh hả?

Những thanh âm ồn ào kéo tôi ra khỏi giấc mơ đẹp, tôi ngược lên, ở bên cổng trường tôi, ba đứa học sinh đang vây một cô bé trêu chọc, tôi ngắm nhìn cô bé đó một chút, dựa vào bộ váy đồng phục cô bé đang mặc trên người cho thấy cô bé này học ở trường cấp 2 gần đây, cô bé đang giữ chặt một chiếc hộp nhỏ hình trái tim màu hồng trước ngực, đôi mắt mở to có vẻ lo lắng trước những kẻ đang trêu chọc mình. Tôi chậm chậm bước lại.

-Sôcôla định tặng anh đúng không? Một tên giật lấy hộp quà trên tay cô bé giơ lên cao, hai tên kia cũng lao nhao.

-Em nó tặng tao chứ.

-Tụi mày đùa, tao mới đúng.

Cô bé kia giật mình vội lao lên giành lại hộp quà méo mếu:

-Trả lại cho tôi...

Đám con trai kia vẫn không đưa, chuyển tay nhau chiếc hộp khiến nó méo mó. Cô bé kia ngân ngấn nước mắt hét chạy đến tên này giành lại rồi lại quay sang tên kia. Đúng là đám vô lại, ăn no rửng mỡ. Tôi liếc lủ con trai lưu manh kia rồi lại chụp lấy cổ áo tên đang cầm hộp kẹo của cô bé gần giọng:

-Trả lại hộp kẹo cho con bé!

-Đứa nào đấy?

Tên bị tôi nắm gáy áo bực bội quay lại, nhưng vừa nhìn thấy tôi thì mặt mũi nó tái mét. Quên chưa giới thiệu là ở trong trường tôi thuộc dạng cá biệt, chưa đến nỗi lưu manh như mấy đứa này nhưng thành tích đánh nhau thì đứng thứ 2 của trường, chỉ thua bạn tốt Thiên Lam mà thôi, nhìn thái độ của mấy đứa này dám cá là chúng đã từng bị tôi đánh ít nhất là một trận tơi tả rồi, có điều tôi thường không nhớ nổi nạn nhân của mình bởi họ quá đông.

-Bà nội tụi mày chứ ai! Tôi liếc hai đứa còn lại cảnh cáo.-Tụi mày có muốn vào lớp học không hay vào bệnh viện ăn cơm?

-Nhật Hạ... bọn tôi...bọn tôi đùa thôi mà.

Tên kia vừa nói vừa vội vàng trả lại hộp kẹo cho cô bé rồi ba chân bốn cẳng kéo nhau chạy tuốt vào trường. Tôi nhìn theo cười nhạt, hèn cho tụi nó là hôm nay tôi đang vui nên không muốn xuống tay đánh người. Quay lại cô bé kia, tôi mỉm cười thân thiện:

-Em muốn tìm ai ở trường chị hả?

Cô bé kia nhìn tôi, đôi mắt to ngấn nước khê chớp nhẹ, dường như vì mới được tôi cứu nên cô bé có vẻ tin tưởng tôi, tôi rút trong túi ra chiếc mùi xoa đưa cho nó. Sau vài phút bình tĩnh lại thì cô bé mới nhìn tôi đáp ứng.

-Em muốn tặng sôcôla ột anh ở trong trường này, nhưng chờ mãi không thấy anh ấy đến, hơn nữa bảo vệ không cho em vào trường nên em không biết phải làm sao.

-Vậy à? Tôi nhìn cô bé nghĩ ngợi một chút rồi mỉm cười.-Cậu bạn đó học lớp nào? Tên gì? Nói với chị rồi chị vào gọi ra cho em.

-Chị...Cô bé đỏ mặt nín lấy tay tôi đáp ứng.-Em cũng...em cũng...không có đủ tự tin để gặp anh ấy...Chị...Chị...có thể giúp em chuyển hộp sôcôla đến cho anh ấy không?

-Hử? Tôi nhìn cô bé, rồi đưa tay gãi gãi đầu.

-Chị thấy như vậy thì không ổn lắm. Cậu bạn đó là người em mến hả? không phải em nên đưa tận tay cho người đó mới có ý nghĩa sao?

-Thực ra cũng không hẳn như vậy. Cô bé nhìn tôi bối rối.-Không phải em có cảm tình mà tặng quà cho anh ấy...chỉ là...chỉ là vào buổi tối cách đây mấy tuần anh ấy đã cứu em khỏi đám lưu manh lúc em đi học thêm về. Em muốn tặng quà cảm ơn anh ấy.

-À. Tôi mỉm cười.-Nhưng dù là vậy chị thấy em tự đi tặng vẫn tốt hơn.

-Không...em thấy xấu hổ lắm. Cô bé dúm hộp quà vào tay tôi khẩn thiết.-Vội lại cũng sắp vào lớp rồi, em phải trở về trường, em năn nỉ chị mà, hãy giúp em nhé.

Tôi thấy không ổn lắm, nhưng nhìn đôi mắt to long lanh đượm nhìn tôi chờ đợi tôi cũng không nỡ từ chối, hơn nữa hôm nay cũng là một ngày đẹp trời, lâu lâu làm việc tốt tích đức cho con cháu sau này cũng được. Nghĩ vậy tôi vui vẻ gật đầu.

-Được, vậy chị sẽ chuyển món quà giúp em.

-Cảm ơn chị, cảm ơn chị nhiều lắm.

Cô bé kia mỉm cười thật tươi rồi lao đến hôn chụt vào má tôi. Tôi ngẩn người, trẻ con thời nay có cách biểu cảm cá tính thật. Rồi cô bé lôi trong cặp ra một bức hình quay mặt sau đưa cho tôi.

-Đây là hình và thông tin về anh trai đó, bạn em đã tìm hiểu thông tin cho em, chị giúp em nhé. Cảm ơn chị nhiều lắm.

Cô bé vừa nói vừa chạy đi, vẫn không quên mỉm cười đưa tay vẫy vẫy tôi. Tôi mỉm cười thở dài vẫy vẫy nó rồi vào trường. Vừa đi vừa nhìn thông tin trên bức hình.

Lớp 11C1.

Cùng lớp với tôi? Tôi mỉm cười. Không ngờ người cô bé đó tìm ở lớp tôi, như vậy thì dễ dàng rồi, tôi nhìn xuống cái tên kẻ đó. Và tắt hẳn nụ cười.

Thiên Lam.

Không phải chứ? Chắc không đến nỗi trùng hợp kiểu xui tận mạng thế này chứ? Tôi lập tức lật phật mặt kia bức hình và cười không nổi. Cái bản mặt cháy thành tro tôi cũng nhận ra được. Đúng là tên Thiên Lam biến thái bạn thân của tôi. Trên đời này có kiểu trùng hợp quái quỷ này sao? Lúc cô bé kia nói muốn tặng sôcôla cho anh chàng đã cứu nó tôi đã thấy ngờ ngợ, không thể ngờ là linh cảm của tôi lúc nào cũng đúng một cách chết tiệt như vậy.

Mà thôi, người ta nhờ tôi đưa sôcôla cho cậu ta thì tôi cứ thế mà đưa thôi, suy nghĩ nhiều làm gì cho đau đầu.

Tôi bước vào lớp. Thiên Lam vẫn chưa đến. Tôi liếc qua chỗ Thiên Phong, tim đập loạn trong lồng ngực. Cậu ấy vẫn như mọi ngày, ngồi chống tay lên cằm nhìn xa xôi lên bầu trời xanh chan hòa ánh nắng qua khung cửa sổ.

-Chào buổi sáng, Thiên Phong! Tôi đi đến chỗ ngồi lên tiếng chào. Thiên Phong cũng quay lại dịu dàng mỉm cười với tôi.

-Chào buổi sáng!

Trái tim tôi ầm ập, đây chỉ là điều hết sức bình thường mà dường như ngày nào chúng tôi cũng lặp đi lặp lại, tôi chào cậu ấy, cậu ấy mỉm cười với tôi. Nhưng không hiểu sao chưa bao giờ tôi cảm thấy chán. Có lẽ hạnh phúc với tôi chỉ cần như thế này thôi, được nhìn thấy Thiên Phong và được cậu ấy mỉm cười với mình.

Tôi đặt chiếc balo lên mặt bàn, bàn tay nhẹ nhàng thọc vào chạm đến chiếc hộp sôcôla cất trong đó, suy nghĩ một lát tôi liếc trộm qua Thiên Phong, có lẽ tôi nên chờ đến cuối tiết, gấp riêng rồi mới tặng sôcôla cho cậu ấy.

-Thiên Phong!

Còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì một đám con gái ở lớp khác ủa vào, tôi ngược lên nhìn họ, dường như đều là fan hâm mộ của Thiên Phong thôi, toàn là hoa khôi của trường, lớp tôi náo loạn lên khi những bóng hồng nối đuôi nhau bước vào. Đám con trai cùng ngược đôi mắt ngưỡng mộ pha chút ghen tị vào Thiên Phong và đám con gái kia rồi quay sang xì xào bàn tán.

Tôi nhìn kĩ họ, mỗi người một vẻ và đều xinh đẹp đáng yêu cả, họ lại biết trang điểm nhẹ nên nhìn ai cũng quyến rũ và có phần sang trọng.

-Thiên Phong! Cô gái nổi bật nhất trong nhóm tiến đến trước mặt Thiên Phong đưa hộp quà lên trước ngực mỉm cười quyến rũ.-Valentine hạnh phúc.

Mấy cô gái còn lại dường như sợ vị trí của mình trong mắt Thiên Phong sẽ lu mờ hơn cô gái kia nên cũng tranh nhau đưa món quà của mình đến trước mặt cậu ấy và trưng ra nụ cười thật đẹp.

-Thiên Phong, đây là sô cô la tớ tự làm.

-Thiên Phong, xin hãy nhận món quà của tớ.

-Thiên Phong...

Thiên Phong hồ hững nhìn họ, rồi nhìn những hộp quà đủ màu sắc trước mặt mình, các cô gái vẫn kiên nhẫn chờ đợi, nhưng Thiên Phong đã không đưa tay nhận lấy bất cứ một món quà nào, cuối cùng là lịch sự mỉm cười và nói ra một câu tàn nhẫn ngọt ngào:

-Xin lỗi các bạn, mình không thích ăn sôcôla.

Không khí dường như bị đóng băng mất vài giây, đám con gái vô cùng thất vọng nhưng vẫn cố nặn một nụ cười khó coi.

-Vậy sao?

-Không sao đâu.

-Xin lỗi vì bọn tớ đã làm phiền cậu.

Thiên Phong chỉ lịch sự đáp lại bằng một nụ cười dịu dàng, nhưng nụ cười của cậu ấy có sức ảnh hưởng quá lớn, đám con gái kia ngay lập tức lấy lại tinh thần mỉm cười toe toét rồi chào tạm biệt, sau đó chạy ra khỏi lớp trong khi hồn vẫn còn vất vưởng lại đâu đó bên nụ cười của Thiên Phong.

Tôi khẽ rút tay khỏi chiếc ba lô, hộp sôcôla vẫn nằm im lìm trong đó. Không hiểu sao lúc Thiên Phong từ chối nhận quà từ những cô gái kia khiến tôi vui vui. Nhưng giờ tôi lại thấy buồn, cậu ấy không thích ăn sôcôla, vậy hộp quà của tôi chuẩn bị cũng vô ích rồi, tôi có nên tặng cho cậu ấy nữa không? Có thể Thiên Phong cũng sẽ từ chối món quà của tôi như đã từ chối những cô gái kia, lúc ấy có liệu tôi có thể gượng cười mà nói “không sao đâu” như các cô gái kia mới nói hay không?

Tôi thở dài, không biết có nên liều lĩnh thử hay không?

Đám fan hâm mộ của Thiên Phong vừa đi ra khỏi lớp được vài phút thì hành lang trước lớp tôi lại xôn xao lên, vài phút sau là tên bạn Thiên Lam của tôi bước vào với một núi sô cô la trên tay. Tôi liếc nó hơi ghen tị. Lượng fan hâm mộ của tên này cũng đâu thua kém gì Thiên Phong.

-Hé! Nhật Hạ. Thiên Lam trút đồng kẹo xuống bàn rồi vẫy vẫy tôi.-Ăn sôcôla không? Tớ được tặng nhiều lắm nè.

Tôi liếc cậu ta chán ghét, ai mà thèm sô cô la của cậu ta, tôi mà ăn có khi phải bỏ mạng bởi đám fan cuồng của cậu ta không chừng. Mà nhắc đến sôcôla mới nhớ, tôi cần đưa hộp kẹo của cô bé kia cho Thiên Lam. Tôi ngược lên nhìn cậu ta, còn chưa kịp nói gì thì đã thấy cậu ta lảng xảng sắp đến gần tôi.

-Này Nhật Hạ! Tớ nói trước, nếu là sôcôla cậu tự tay làm tớ sẽ không nhận đâu đó!

-Cậu nói gì? Tôi nắm cổ áo cậu ta trùm mắt.

-Nghe anh Minh Khôi nói hôm qua cậu đã giành cả buổi chiều để làm sôcôla, anh ấy mới nhắn tin cho tớ nói là nếu cậu có tặng cũng đừng ăn. Thử cậu làm không thể nuốt nổi.

-Hả? Cả lớp trở mắt nhìn chúng tôi.

Rồi những tiếng xì xào nổi lên.

-Nhật Hạ và Thiên Lam sao?

-Tặng sô cô la tình nhân à?

-Cặp đôi này mới nha...

Những ánh mắt tò mò, những nụ cười gian xảo chìa vào chúng tôi, tôi giật mình nhìn quanh lớp, dường như mọi người đang hiểu lầm điều gì đó. Tôi định lên tiếng giải thích, nhưng những tiếng xì xào át cả mấy lời phân bua yếu ớt của tôi, cuối cùng là cả lớp chìm trong những câu bình luận về mối quan hệ của tôi và Thiên Lam, ai cũng kết luận tôi và cậu ta là một đôi. Thiên Phong cũng nhìn chúng tôi với vẻ tò mò.

Tim tôi đau nhói, đầu tôi cũng đau nhói, cuối cùng là dây thần kinh của tôi đã bị tên ngốc Thiên Lam kéo căng ra hết cỡ. Tin đồn tôi và Thiên Lam là một cặp sau đó được mấy bà tám ông chín lớp tôi đồn ra ngoài với vận tốc chóng mặt, chẳng mấy chốc mà khắp trường xôn xao bàn tán đến những chủ đề liên quan đến chúng tôi, nếu chỉ có một mình tôi thì không nghiêm trọng đến mức đó, đường này tên nhãi Thiên Lam không làm gì cũng được bầu chọn là hot boy số một của trường, rút cuộc là bây giờ tôi bị cái hư danh của cậu ta làm cho khốn đốn. Đầu đầu cũng có hàng chục ánh mắt đổ dồn vào tôi tò mò dò xét.

-Chúc mừng Nhật Hạ! Cậu nổi tiếng rồi! Bạn tốt Thực Anh của tôi thấy cảnh tôi khốn đốn không giúp lại còn dậm vào nỗi đau của tôi.

Tôi thở dài, vớt lại hộp kẹo vào túi áo khoác. Giờ mà tôi đưa nó cho Thiên Lam đảm bảo ngay lập tức được đăng lên trang nhất báo trường và trở thành chủ đề hot cho cả năm học còn lại. Thôi để đến giờ ra chơi lựa cơ hội đưa cho cậu ấy vậy.

Giờ ra chơi, lớp học vắng ngắt, chỉ còn lại tôi và Thiên Lam ở lại, đúng là cơ hội tốt. Tôi mon men đi đến gần bàn cậu ấy, tay xọc vào túi chuẩn bị lôi ra món quà cô bé kia nhờ tôi tặng.

-Thiên Lam! Nghe tiếng tôi gọi, cậu ta quay lại mỉm cười.

-Sao thế?

-À...Tôi đang định lôi hộp quà ra thì cánh cửa lớp bật tung ra.

-Ồ...xin lỗi...có làm phiền hai cậu không vậy? Lớp phó kỉ luật Minh nhìn chúng tôi cười đểu, sau đó cậu ta lặng lẽ lùi ra khỏi lớp, đóng cửa lại sau khi đã quăng cho chúng tôi một câu.-Cứ tiếp tục tâm tình đi nhé, hôm nay là ngày lễ tình nhân mà.

Tôi thở dài, chẳng buồn thanh minh với cậu ta.

-Thiên Lam!

-Gi? Thiên Lam nhìn tôi khó hiểu.

Tôi ngược lên hùng hồn, tay xọc vào túi chuẩn bị lôi hộp quà ra, nên nhanh đưa cho cậu ta cái của nợ này rồi đi ăn sáng thôi, tôi đói lắm rồi.

-Tớ đoán có sai đâu.

-Nhật Hạ chuẩn bị tặng sô cô la...

-Vậy là Nhật Hạ chủ động tỏ tình?

Mấy tiếng xì xào vang lên, tôi ngược ra cửa lớp, rồi cửa sổ dọc hành lang, chỗ nào cũng kín mít mấy cái đầu đang bu đen nhìn vào lớp quan sát tôi và Thiên Lam. Tôi sững người, khâm phục sát đất sở thích tám chuyện của đám bạn trong lớp. Thiên Lam cũng nhìn họ, rồi nhìn tôi khó hiểu, cậu ấy vẫn chưa biết tôi muốn gì.

Không còn cách nào khác, tôi đành kéo cậu ta ra vườn hoa phía sau trường, cũng không quên liếc cảnh cáo mấy cái đuôi nhiều chuyện có ý định bám theo, nơi đây vắng vẻ, tôi sẽ đưa cho Thiên Lam hộp quà và giải thích cho cậu ta hiểu.

-Thiên Lam! Khi ra đến nơi, tôi lập tức vào thẳng vấn đề.

-Valentine vui vẻ, đây là sôcôla tớ làm.

Còn chưa kịp nói gì thì có một giọng nói nũng nịu vang lên, tôi và Thiên Lam quay sang, có một cặp đang đứng cách chúng tôi một bụi hoa cúc đang tỏ tình với nhau, rồi chúng tôi đưa mắt nhìn quanh và ngạc nhiên, sao cái vườn hoa xưa kia vắng hoe giờ đây đã trở thành địa điểm hẹn hò của các cặp đôi thế này?

-Nhật Hạ! Còn chưa hết ngạc nhiên thì Thiên Lam đã nhìn tôi gãi gãi đầu.-Nói trước nhé, nếu là sôcôla do cậu làm tớ không ăn đâu.

-Hử? Tôi nhìn cậu ta khó chịu.

-Cậu muốn tặng sôcôla cho tớ thì tặng đi, nhưng nói trước nếu là do cậu làm tớ không ăn đâu.

-Dựa vào đâu mà cậu nghĩ tớ sẽ làm sôcôla tặng cậu? Tôi nhìn cậu ta cười nhạt. Căn bệnh hoang tưởng của cậu ta lại tái phát nữa rồi.

-Thế cậu gọi tớ ra đây làm gì? Thiên Lam nheo mắt nhìn tôi.

Tôi thở dài, để đưa sôcôla chứ làm gì, nhưng không phải là sôcôla do tôi làm, tôi chỉ là chuyển giùm người ta thôi. Tôi xọc tay vào túi, định lấy quà đưa cho cậu ta và giải thích ngắn gọn, nhưng không chắc cậu ta có hiểu không nữa.

-Này! Một giọng nói phía sau tôi đột ngột vang lên.-Rất cuộc cậu có định tặng sôcôla và tỏ tình với cậu ta không vậy?

Tôi giật mình quay ngoắt người lại, và phát hiện sau lưng mình là một đám lao xao đang chen chúc nhau, dường như tụi nó theo dõi tôi từ nãy giờ rồi.

-Chỉ cần đưa sô cô la và nói “em yêu anh” là được.

-Các cậu có phải học sinh cấp 3 không vậy?

-Lớn thế này rồi mà còn kháu niệm đỏ mặt xấu hổ khi tỏ tình à?

Đám lao xao lại nhìn tôi trêu chọc. Tôi liếc tụi nó, ánh mắt sắc lẹm.

-Cho các cậu nửa phút, lượn ngay cho tôi!

Tôi gào lên, mấy đứa nhóc đó cười he he rồi chạy mất. Đến lúc bóng mấy đứa nó khuất sau hành lang rồi tôi mới nhận ra một người đang ngồi bên ghế đá cạnh gốc hoa tím quen thuộc. Và đang nhìn chúng tôi.

Thiên Phong?

Cậu ấy đang nhìn tôi, có vẻ rất tò mò, đôi mắt đen thẳm tràn ngập ánh nắng vàng và có gì đó man mác buồn. Tôi thở dài, hi vọng cậu ấy không hiểu lầm là tôi đang lên kế hoạch tỏ tình với Thiên Lam, rồi tôi nhớ đến hộp sôcôla chuẩn bị cho cậu ấy còn để trong ba lô, tôi hơi buồn, không biết có nên tặng cho cậu ấy hay không nữa? Thiên Phong không thích sôcôla, liệu tôi đưa cậu ấy có thêm lấy không?

-Nhật Hạ! Còn đang chìm đắm trong suy nghĩ thì Thiên Lam đi đến cốc cốc lên trán tôi nhắc nhở.-Nếu cậu định tặng sôcôla cho tớ thì đưa nhanh lên để tớ còn đi ăn sáng nữa.

Thiên Phong ở bên kia đường như vẫn đang quan sát chúng tôi. Tôi không dám nhìn cậu ấy nhưng tôi có cảm giác là cậu ấy vẫn đang quan sát chúng tôi. Tôi thở dài, không biết lí do gì nhưng tôi không muốn cậu ấy hiểu lầm tôi với tên ngốc Thiên Lam này.

-Nhật Hạ! cậu sao vậy? Rất cuộc cậu lôi tớ ra đây là muốn nói gì? Thiên Lam nhíu mày hỏi tôi, dường như cậu ta đã mất kiên nhẫn. Tôi liếc cậu ta chán nản rồi quay đi.

-Quên đi! chả có gì hết.

-Cậu hâm à? Thiên Lam đứng nhìn theo tôi nể cái.

Mà hộp quà của cô bé kia, tôi còn chưa kịp đưa cho cậu ta nữa. Tôi để im nó trong túi áo, để ra về đưa cũng chưa muộn.

Mấy tiết học còn lại tôi không thể tiếp thu được gì vào đầu cả. Nào tôi muốn nổ tung ra vì suy nghĩ quá nhiều, mà quanh đi quẩn lại vẫn là đắn đo không biết nên tặng sôcôla cho Thiên Phong hay không, rồi làm sao đưa món quà của cô bé kia cho Thiên Lam ngốc xít mà không làm cho bạn bè trong lớp hiểu lầm. Đau đầu!

Cuối cùng tiết học cuối cùng kết thúc. Thiên Lam phải đem tài liệu lên phòng học vụ nộp trước khi về, tôi tình nguyện ở lại giúp cậu ta, cái chính là tôi muốn gặp riêng cậu ta để đưa cho xong món quà kia, bạn bè trong lớp thấy chúng tôi đi cùng nhau thì len lén nhìn nhau và quay sang cười thì thầm điều gì thú vị lắm, tôi thấy hơi nhột nhột, Thiên Lam thì chẳng buồn để ý đến họ, chỉ thi thoảng nhìn tôi với vẻ khó hiểu.

Cuối cùng mọi người cũng ra về hết, chúng tôi quay lại lớp lấy balo về nhà. Hành lang bây giờ vắng ngắt, chỉ còn văng vẳng những tiếng chim sâu líu lo chuyền cành trên những tàn cây rợp bóng trên sân trường, bầu trời xanh thẳm không một gợn mây, những ánh nắng rực rỡ nhảy múa trong đôi mắt đen thẳm đẹp tuyệt của người bên cạnh tôi. Tôi kéo tay Thiên Lam dừng lại.

-Chuyện gì thế? Thiên Lam quay sang nhìn tôi khó hiểu.-Hôm nay cậu hành động lạ quá đó Nhật Hạ. Rốt cuộc thì cậu có chuyện gì muốn nói với tớ.

Tôi ngược nhìn cậu ta, khuôn mặt đẹp trai như hoàng tử rạng rỡ dưới ánh sáng trắng mờ, đôi mắt đen thẳm như mặt nước hồ thu chăm chú nhìn tôi. Tôi hơi ngẩn ngơ, dường như đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy Thiên Lam là một cậu trai đẹp, hay đúng hơn là trước giờ tôi biết cậu ấy rất đẹp, nhưng vì nhiều lí do nên tôi luôn phủ nhận điều đó. Còn bây giờ, sao tự dưng tôi cảm thấy bối rối trước mặt cậu ta, thế là thay vì đưa món quà cho Thiên Lam và giải thích thì tôi lại ấp úng:

-Thiên Lam..tớ..thực ra tớ...

-Nếu là sôcôla cậu làm thì tớ phải suy nghĩ lại đó! Thiên Lam nhìn tôi cười cười.

Nghe cậu ta nói vậy thì tôi bực mình, cái vẻ đẹp trai hiếm có của cậu ta cũng nhanh chóng biến mất trong mắt tôi sau 5 giây ngẩn ngơ, ngược nhìn cậu ta bằng đôi mắt mèo ma sẵn mồi, tôi lạnh nhạt:

-Cậu nghĩ tớ sẽ tặng sô cô la cho cậu hả?

-Không phải hả?

Tôi thở dài, móc hộp quà trong túi áo ra ném vào ngực cậu ta, Thiên Lam đưa tay ra chụp lấy, rồi nhìn tôi mỉm cười hạnh phúc.

-Hahaha...Nhật Hạ...gây lộn một hồi cuối cùng vẫn tặng sôcôla cho tớ, cậu đúng là không thẳng thắn chút nào hết.

Đáng lẽ tôi nên lao vào đấm cho cậu ta một cái, nhưng không hiểu sao lúc này tôi lại ngẩn ngơ nhìn cậu ta. Thiên Lam mới cười với tôi, cậu ấy thường xuyên cười với tôi, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy nụ cười của cậu ấy hạnh phúc như vậy. Tôi không tài nào hiểu nổi, rốt cuộc thì vì sao mà cậu ấy lại thấy hạnh phúc?

Thiên Lam vẫn hí hửng mở hộp kẹo ra. Rồi cậu ta tròn mắt, sau vài giây ngơ ngác thì quay sang tôi:

-Nhật Hạ! Hộp sôcôla này...

Tôi liếc vào chiếc bánh trên tay cậu ta, à! thì ra trên mặt chiếc bánh có kí tên người tặng kèm với lời cảm ơn. Vậy mà cũng khiến tôi phải đau đầu nghĩ cách giải thích cho cậu ta hiểu, nếu biết món quà này sẽ chẳng để lại hiểu lầm gì thì tôi đã sớm đưa nó cho cậu ta rồi.

-Hộp quà này là do một cô bé cấp hai nhờ tớ đưa cho cậu, cô bé nói để cảm ơn vì cậu đã cứu nó khỏi đám du côn nào đó.

Thiên Lam nhìn tôi, vẻ thất vọng hiện lên rõ trong đôi mắt đen thẳm của cậu ấy. Tôi nhìn thấy, hơi bối rối, có cảm giác như chính tôi vừa khiến cho cậu ấy thất vọng.

-Ra là vậy.

Thiên Lam nói rồi cười nhặt bước vào lớp, cũng chẳng hỏi lại tôi điều gì về cô bé kia nữa. Đường như cậu ấy đang buồn, chính xác thì tôi thấy cậu ta thất vọng nhiều hơn. Chợt có gì đó lóe lên trong đầu tôi.

Sôcôla tặng Thiên Phong. Đúng rồi. Tôi giật mình chạy như bay vào lớp. Sôcôla tôi còn chưa kịp tặng cho Thiên Phong nữa. Nhưng khi vào đến nơi thì lớp học đã vắng hoe, mọi người đã về nhà hết, cả Thiên Phong của tôi. Chỉ còn những cơn gió thổi tung tấm rèm cửa sổ. Tôi thở dài buồn bã, vậy là hết cơ hội tặng sôcôla cho Thiên Phong rồi.

Có phải vì chúng tôi không có duyên?

Tôi thất vọng ngồi phịch xuống ghế, kéo chiếc ba lô ôm vào lòng. Đường như mọi thứ tôi chuẩn bị cho cậu ấy trước giờ chưa có thứ gì là hoàn hảo cả, từ chiếc bánh kem, đĩa hoa loa kèn đỏ rồi đến sôcôla. Tôi luôn cố gắng làm mọi thứ để cậu ấy vui, để cậu ấy chú ý hơn về tôi, nhưng dường như chưa có lần nào tôi thành công. Tôi thất vọng ngồi gục đầu vào ba lô.

Thiên Lam vào lớp sau tôi, thấy tôi ngồi gục đầu vào ba lô, cậu ta không gọi tôi, ngồi đó chờ tôi. Cho đến lúc về nhà chúng tôi vẫn đi bên nhau mà không nói gì. Tôi chán nản, cậu ấy cũng chán nản, tôi buồn, tôi thất vọng, cậu ấy chẳng khá hơn tôi.

Chúng tôi lặng im đi bên nhau trên con đường ngập tràn những cánh chò chỉ bay. Vẫn chẳng ai nói với ai câu nào, cái không khí yên lặng trùm lên chúng tôi một cảm giác khó chịu. Cũng gần đến ngã rẽ, tôi và cậu ấy phải đi về hai hướng khác nhau, đắn đo một chút, tôi xọc tay vào ba lô lấy một hộp quà, nhưng tôi hơi ngạc nhiên, rõ ràng khi sáng tôi đã để hai hộp sôcôla mới làm vào ba lô nhưng giờ một hộp đã biến đâu mất. Có lẽ là tôi đã nhầm chẳng? Trong ba lô của tôi chỉ còn lại một chiếc hộp màu xanh dương. Tôi nhìn nó đắn đo một chút rồi liếc nhanh sang Thiên Lam, bỏ công cả buổi để làm mà không tặng được cho ai thì cũng uổng phí.

-Thiên Lam! Tôi lên tiếng đồng thời thấy hộp quà vào ngực cậu ấy. Thiên Lam đưa tay chụp lấy rồi nhìn tôi ngạc nhiên:

-Giấy đây?

-Sôcôla tớ làm, sản phẩm hoàn thiện nhất đó, cậu có thể an tâm mà ăn đi.

Thiên Lam ngơ ngẩn nhìn tôi, rồi lại liếc xuống chiếc hộp, dường như có thứ cảm xúc gì đó ùa về trong tâm trí cậu ta, tôi thấy Thiên Lam nhìn tôi, hé tiếp một nụ cười hạnh phúc. Nụ cười giống như một đứa trẻ thơ đùa giỡn với người mà nó yêu quý, nụ cười trong sáng thánh thiện và đẹp tuyệt vời. Tôi hơi ngẩn người nhìn cậu ta một chút rồi tự thấy an ủi. Ít ra chiếc bánh của tôi cũng làm ột người vui, vậy là đủ rồi.

Thiên Lam không nói gì nữa, chậm rãi bóc chiếc bánh ra ăn. Tôi vẫn đi bên cạnh cậu ta chờ nghe kết quả, nhưng ba giây sau khi cậu ta đưa chiếc bánh vào miệng thì tôi thấy cậu ta nhăn mặt.

-Đắng quá! Liếc qua tôi, cậu ta vẫn chưa thôi nhăn nhó.-Cậu không bỏ đường vào bánh hả Nhật Hạ?

Tôi gãi đầu.

-Hình như tớ quên mất.

Cậu ta thở dài, rồi lại vừa đi vừa đưa miếng bánh lên miệng ăn và không thôi nhăn nhó kêu là đắng. Tôi thở dài nhìn cậu ta áy náy.

-Nếu khó ăn thì ném đi, tớ sẽ mua cho cậu cái khác.

-Không! Cậu ta đưa miếng cuối cùng vào miệng rồi liếm vết dính trên tay.-Ăn cũng ngon lắm!

Tôi mỉm cười. Hạnh phúc. Đến bây giờ tôi vẫn không hiểu sao lúc đó mình lại thấy vui vì cậu ấy khen ngon, nhưng đúng là vậy, lúc đó tôi đã hạnh phúc.

Ngày hôm sau Thiên lam không đến lớp học vì bị rối loạn tiêu hóa. Bác sĩ kết luận cậu ấy ăn phải thứ gì đó có chứa chất độc. Anh trai tôi thở dài khẳng định thứ chất độc đó chần chẫn ở trong sôcôla của tôi.

Cũng trùng hợp. Ngày hôm đó Thiên Phong cũng nghỉ học. Nghe anh trai tôi nói dường như cậu ấy cũng bị rối loạn tiêu hóa phải nhập viện. Đến bây giờ tôi vẫn không hiểu rốt cuộc một người cẩn thận như Thiên Phong đã ăn nhầm thứ gì đến nỗi phải nhập viện như thế?

21. Chương Chap 21: Khi Bị Tò Mò Cắm Dỗ, Con Người Thường Phạm Vào Điều Cắm Kì

Thế rồi thời gian lại trôi qua, thời gian thấm thoắt như thoi đưa, thời gian qua mau phủ lên kí ức của tôi một lớp tro tàn mờ ảo, đã có nhiều lúc tôi ngồi một mình vặn kim đồng hồ cho nó quay ngược trở lại, ngược rất nhiều vòng, nhưng thời gian vẫn trôi đi, thời gian không giống kim đồng hồ, không bị tôi bóp méo, không chịu tác động bởi bất cứ ai hay bất cứ điều gì, cứ lặng lẽ trôi, trôi mãi tới vô tận.

Thế là sắp kết thúc một năm học mới, tôi không hiểu sao mới chớp mắt đã đến thời điểm này, đã có đôi lúc tôi ước mình có quyền năng có thể đóng băng được thời gian, lúc ấy chắc chắn tôi sẽ cho thời gian dừng lại vào lúc này, à không, có thể là trước lúc này, vào cái ngày mà tôi gặp Thiên Phong lần đầu tiên, hay cái ngày mà tôi cùng cậu ấy che chung dù đi dưới mưa, hay ngày tôi cùng cậu ấy ngồi trú mưa dưới trạm dừng xe bus, hay ngày hội trại trên núi? Tôi suy nghĩ một hồi lâu rồi không biết nên dừng lại ở đâu là hạnh phúc nhất, cuối cùng tôi lại mong mình có thể quay ngược được thời gian, để tôi sẽ quay lại liên tiếp, liên tiếp tới những thời điểm mà tôi vừa nhớ lại. Nhưng không thể. Những điều tôi mới nghĩ hoàn toàn là hoang tưởng.

Vào kì thi cuối học kì tôi nhận được một tin cực kì buồn.

-Thiên Phong! Kết thúc học kì cậu sẽ ra nước ngoài sao?

Vừa mới bước vào lớp tôi đã nghe thấy giọng đầy kinh ngạc của Thực Anh. Nhưng người kinh ngạc hơn có lẽ là tôi mới đúng. Tôi nhìn hai người đang nói chuyện bằng ánh mắt thẳng thốt. Thiên Phong sẽ ra nước ngoài?

-Ừ! Thiên Phong gật đầu.-Thi học kì xong tớ sẽ đi luôn.

Cả lớp ồ lên, những âm thanh kinh ngạc xen lẫn cảm giác thất vọng. Hiển nhiên đây là quyết định của cậu ấy chứ không phải chỉ là của gia đình. Nghe được điều này tôi hụt hẫng lắm. Tôi ngược nhìn Thiên Phong và tôi phát hiện cậu ấy cũng đang nhìn vào tôi chằm chằm, đôi mắt đen thẳm xa xôi hiện rõ vẻ buồn bã tiếc nuối, lúc đó tôi cảm nhận được cảm giác của Thiên Phong nhưng tôi lại không lí giải được tại sao cậu ấy buồn. Tôi muốn tìm cách giữ cậu ấy lại một lần nữa, nhưng nhìn thái độ dứt khoát của cậu ấy với chuyện đi tôi biết chắc mình không thể viết thư giữ cậu ấy lại giống như đầu năm lớp 10 nữa.

Tôi lảo đảo đi vào chỗ ngồi, nhưng dường như cơ thể tôi bị thứ gì đó hút hết mọi sinh lực, tôi loạng choạng vấp chân vào ghế, may là có Thiên Lam đỡ lại nên tôi không ngã. Thiên Lam nhú mồm nhìn tôi, tôi cảm thấy vẻ ái ngại hiện rõ trong mắt cậu ấy. Tôi cũng không nói gì nữa. Chính xác thì tôi không biết mình nên nói gì nữa.

Thiên Phong sẽ rời xa tôi, cậu ấy sẽ đi khỏi cuộc sống của tôi. Cũng giống như ngọn gió trời vậy, không biết đến bao giờ chúng tôi mới lại gặp nhau, hay đúng hơn là tôi không biết còn cơ hội gặp lại Thiên Phong hay không, tôi có cảm giác như lần này Thiên Phong sẽ biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời tôi vậy.

-Cậu ổn không vậy, Nhật Hạ? Thực Anh thở dài nhìn tôi bằng ánh mắt thông cảm.

Tôi không trả lời nhỏ, Thực Anh cũng không hỏi gì nữa, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh tôi để tôi biết rằng mình không cô đơn, và để cho tôi không gục xuống mà khóc. Có lẽ nó và Thiên Lam đang lo lắng cho tôi lắm.

Thiên Phong mấy hôm nay cũng rất lạ. Đôi lúc lén nhìn cậu ấy tôi giật mình khi thấy đôi mắt đen thẳm đó cũng đang chăm chú vào tôi. Có gì đó rất khó diễn tả trong đôi mắt như vũ trụ xa xôi của cậu ấy.

Rồi những ngày thi cử đầy áp lực cũng dần trôi qua, những ngày đó đối với tôi quả thật rất tồi tệ, rất nhiều đêm tôi không ôn bài mà nằm gục đầu trên gối, nhưng tôi không khóc, chỉ gục đầu lên gối lan man suy nghĩ

làm sao để giữ Thiên Phong ở lại với tôi, điều này cũng làm ảnh hưởng không nhỏ đến kết quả thi học kì vừa rồi của tôi, mặc dù trong lúc làm bài tôi cũng rất cố gắng để không suy nghĩ về Thiên Phong nhưng không có môn nào tôi cảm thấy mình thực sự làm tốt.

Hôm nay là ngày thi cuối cùng, tôi cố gắng làm bài thật cẩn thận, mỗi câu mỗi chữ tôi đều viết thật nắn nót. Mặc dù câu nào cũng lạc đề.

Thiên Phong vẫn như mọi ngày, bình thản đến kì lạ, không tỏ ra buồn bã, không tỏ ra tiếc nuối lưu luyến khi fan hâm mộ của cậu ấy tới gặp nói những lời chia tay xót mướt. Thậm chí họ còn tổ chức cho cậu ấy một buổi tiệc nhỏ chia tay dưới căn tin trường, hiển nhiên Thiên Phong từ chối, chỉ đôi lúc cậu ấy nhìn tôi thái độ của cậu ấy mới thay đổi, nhưng sự thay đổi đó như thế nào thì tôi chưa đủ tinh tế để hiểu được.

Cuối cùng thì kì thi cũng kết thúc, ai cũng vui mừng nhẹ nhõm vì hoàn thành tốt nhiệm vụ trong suốt học kì qua, chỉ có tôi là vẫn thấy lòng mình nặng nề không sao vui nổi.

-Cậu tính sao đây? Nhật Hạ ngốc? Hải Đăng thờ dài nhìn tôi đang xoay xoay chiếc ống hút với vẻ trầm tư.

Thực Anh và Thiên Lam cũng nhìn tôi với vẻ ái ngại lo lắng. Sau khi kết thúc môn thi cuối cùng chúng tôi đã kéo nhau đến một quán trà sữa gần trường. Thực ra tới đây không phải là chủ ý của tôi, nhưng ngoài việc làm theo lời họ thì tôi không biết gì nữa. Đầu tôi lúc này rối tinh lên rồi mọi thứ chợt tan biến, tôi thấy hụt hẫng và có gì đó thất vọng không thể nói lên lời.

-Thiên Phong sắp đi rồi. Thực Anh nhìn tôi nhú mày.-Có lẽ buổi lễ tổng kết là lần cuối cùng cậu còn gặp được cậu ấy.

-Tôi biết.

Tôi buồn bã lên tiếng. Lần cuối cùng tôi gặp Thiên Phong? Tôi nên làm gì mới được? Tôi không có đủ can đảm để tỏ tình với cậu ấy, tôi vẫn chưa dứt được ám ảnh nếu cậu ấy từ chối tôi, tôi sợ mình sẽ thất bại, tôi sợ sẽ phải chấm dứt tình bạn với cậu ấy. Nhưng nếu bây giờ không nói với cậu ấy có lẽ tôi sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa, có thể cả đời này tôi không thể nói cho cậu ấy tình cảm của tôi dành cho cậu ấy nữa, đó có lẽ sẽ là nỗi tiếc nuối lớn nhất trong đời tôi.

Nhưng phải làm sao?

Tôi sợ thất bại.

Từ trước đến giờ tôi luôn là kẻ sĩ diện, thậm chí tôi đánh cược cả tương lai của mình để chọn học trái khối vào một lớp chuyên văn, tôi có thể liều mạng mà sống chết với một tên côn đồ nếu nó dám chọc giận tôi, tôi kiêu ngạo cho rằng nếu cần thiết tôi có thể đứng lên chống lại cả thế giới này để giữ cho được niềm tin của tôi. Nhưng đứng trước tình yêu tôi lại là kẻ hèn nhát, chỉ dám len lén nhìn người mình yêu, làm cái bóng lạng lẽ dõi theo cuộc đời người ấy chứ không có gan đi đến trước mặt người đó nói một câu đơn giản: “tớ thích cậu”. Đôi lúc tôi thấy rất thất vọng về bản thân mình.

Gió chiều từ bờ sông ủa qua chúng tôi, mạnh mẽ đưa những cánh bồ công anh trắng muốt bay lên bầu trời xanh cao vợi vợi. Năng chiếu xuyên qua từng kẽ lá dừng lại nhảy múa trong đôi mắt đen thẳm của người ngồi đối diện với tôi. Thiên Lam không cảm thấy khó chịu khi vài tia nắng nghịch ngợm đang chiếu xuyên trong mắt mình, cậu ấy vẫn chăm chú nhìn tôi. Đến một lúc thì cất lời nói bằng trầm trầm.

-Nhật Hạ! Tỏ tình với Thiên Phong đi.

Cả ba đưa tôi ngược lên nhìn Thiên Lam ngạc nhiên.

Điều này cả Thực Anh và Hải Đăng đều đáng băn khoăn, nhưng tụi nó hiểu tôi lo lắng điều gì nên không dám mở lời nói với tôi. Nhưng Thiên Lam thì khác, cậu ấy là người mạnh mẽ, cả về thể chất lẫn tâm hồn nên lúc nào cũng là người đưa ra những quyết định dứt khoát và sáng suốt.

Tôi cúi xuống nhìn ly nước đang dần tan đá với vẻ trầm tư nghĩ ngợi. Tỏ tình với Thiên Phong, không biết tôi đã nghĩ đến điều này bao nhiêu lần mỗi khi đối mặt với cậu ấy rồi, nhưng lần nào tôi cũng không đủ can đảm, không đủ dũng khí để mở lời.

-Tớ cũng thấy Thiên Lam nói đúng, Nhật Hạ, cậu hãy tỏ tình với cậu ấy đi. Thực Anh cũng gật đầu với lời khuyên của Thiên Lam, Hải Đăng cũng gật đầu phụ họa.

-Dù sao thẳng nhóc đó cũng sắp đi rồi, dù thất bại thì kết quả cũng đâu có khác gì.

-Cậu im đi! Thực Anh nhủ mày cóc vào trán Hải Đăng mấy cái khiến cậu ta nhớ.

Tôi vẫn ngồi trầm tư. Tỏ tình với Thiên Phong, thực ra điều nói ra và hành động không dễ dàng như nhau. Nếu Thiên Phong đồng ý thì không nói làm gì, nhưng lỡ như cậu ấy từ chối thì không biết tôi phải làm sao nữa.

-Nhật Hạ, cậu còn suy nghĩ gì nữa? Hải Đăng xoa xoa đầu.-Cậu ta sắp đi rồi, cậu chỉ còn cơ hội gặp cậu ta duy nhất một lần, nếu không nói, cậu sẽ không còn cơ hội đâu.

-Tớ biết...Tôi ngược nhìn Hải Đăng, nhưng trong lòng vẫn thấy rối bời, tôi biết điều gì đang diễn ra, nhưng không biết nên làm sao cho tốt.

Mọi người vẫn ngồi lặng im, tôi vẫn lan man suy nghĩ, những cơn gió chiều ulla qua mơn trớn mái tóc buông xõa của tôi khiến tôi cảm thấy thư thái. Tỏ tình với Thiên Phong. Tôi có nên đặt cược tất cả hy vọng về tình yêu đầu tiên của mình vào lần này không? Liệu tôi sẽ đạt được kết quả như mong đợi hay sẽ khắc sâu nỗi thương tổn vào trong lòng? Tôi nên làm gì mới đúng?

Lòng tôi rối như tơ vò, một tuần, chỉ còn một tuần nữa là đến lễ tổng kết, và chỉ còn duy nhất một lần tôi có cơ hội gặp Thiên Phong, tỏ tình với Thiên Phong rồi tôi sẽ nhận được một tình yêu viên mãn, được hẹn ước chờ đợi cậu ấy như những câu chuyện tình yêu lãng mạn trong tiểu thuyết hay sẽ mãi mãi mất Thiên Phong?

-Nhật Hạ! Thiên Lam lên tiếng, tôi ngược lên, dường như nhận ra được sự trăn trở trong lòng tôi, Thiên Lam nhủ mày.- Hối tiếc về một việc đã làm dấu sao vẫn tốt hơn là hối tiếc về một việc chưa làm. Cậu hiểu ý tớ chứ?

Tôi chậm rãi gật đầu. Việc mình đã làm dù có thể thất bại nhưng ít ra khi chưa biết đến kết quả mình vẫn có quyền hi vọng. Nhưng nếu không làm gì thì cả tia hi vọng nhỏ nhất cũng không bao giờ đến với mình. Thiên Lam nói đúng. Nhưng trong lòng tôi vẫn còn gì đó vướng mắc, sự dưng cảm của tôi vẫn chưa đủ tự tin lộ diện để giúp tôi đưa ra một quyết định dứt khoát.

-Cậu đã từng nói với tớ về chiếc hộp tai họa Pandora, cậu còn nhớ chứ? Thiên Lam nhìn tôi, nghiêng đầu dò hỏi.

Tôi gật đầu, đương nhiên là tôi nhớ. Tôi vẫn luôn cho rằng tình cảm của mình giống thứ tai họa chứa đựng trong chiếc hộp bí mật kia, một khi tôi nói ra với Thiên Phong cũng giống như chiếc hộp kia bật mở, tai họa sẽ ập đến, tôi sẽ mất cậu ấy.

-Cậu biết không? Thiên Lam mỉm cười.-Mặc dù bên trong chiếc hộp Pandora chứa đựng đầy những tai họa, nhưng dưới tận cùng của nó là một niềm hi vọng. Can đảm lên! Nếu không thử, cậu sẽ chẳng bao giờ biết được kết quả, nếu không dám thử, cậu có thể sẽ phải hối hận suốt quãng đời còn lại.

-Thiên Lam...Tôi nhìn Thiên Lam cảm động.-Cậu thật tốt với tớ, Thiên Lam.

-Hazzz!!!! Thiên Lam thở dài liếc xéo tôi.-Không cần phải cảm động. Tớ chỉ không muốn hàng ngày nhìn thấy bộ mặt như đưa đám của cậu thôi. Đồ ngốc!

Rồi ngày đó rốt cuộc cũng đến, ngày tổng kết cuối học kì 2, ngày mà tôi quyết định sẽ tỏ tình với Thiên Phong. Hôm nay là một ngày đẹp trời, nắng ấm chan hòa khắp nơi và gió không ngừng đùa giỡn trên những cánh hoa trắng muốt. Tôi gặp lại Thiên Phong sau một tuần dài thương nhớ. Dường như cậu ấy không được khỏe, vì hay để ý Thiên Phong nên tôi rất dễ dàng nhận ra từ sự thay đổi nhỏ nhất của cậu ấy, làn da cậu ấy hơi nhợt nhạt, nhưng ánh mắt đen thẳm xa vời thì vẫn vậy, vẫn đẹp và xa vời. Đi ngang qua tôi, cậu ấy vẫn nở 1 nụ cười ấp áp quen thuộc, tôi lặng lẽ đi vào chỗ ngồi gần Thiên Lam, trái tim nhấp nhóm trong lồng ngực vì nghĩ đến việc lớn lao mà tôi sắp làm.

Buổi tổng kết diễn ra khá dài, sau màn phát biểu “ru ngủ” học sinh của thầy hiệu trưởng thì cũng đến tiết mục mà lũ học trò mong chờ nhất, công bố xếp hạng và phát phần thưởng. Học kì này tôi bị tụt xuống 2

hạng so với kì trước, nhưng tôi không quan tâm lắm. Điều tôi quan tâm bây giờ chỉ có Thiên Phong. Tôi khẽ liếc về phía cậu ấy. Sau buổi tổng kết thì Thiên Phong quay vào lớp học làm gì đó. Tôi đứng lên, lưỡng lự không biết có nên đi theo cậu ấy thì có ai đó đẩy vai tôi về phía trước.

-Đi đi! Thiên Lam nhìn tôi, ánh mắt ấm áp khích lệ.

Dường như lòng can đảm của tôi nhờ cậu ấy mà quay lại, tôi nhìn Thiên Lam, khẽ gật đầu rồi cũng đi về lớp học.

-Yêu người ta, mà lại khích lệ người ta đi tỏ tình với kẻ khác? Hải Đăng liếc Thiên Lam khó hiểu.

-Ngu thật, ngu không có đối thủ! Thực Anh cũng liếc cậu phụ họa.-Ai đã nuôi tên ngu này lớn đến chừng này vậy?

Thiên Lam thở dài, không trả lời họ mà lặng lẽ quay đi. Chính cậu cũng không biết là mình ngu ngốc đến mức nào, nhưng hai đứa kia đâu có biết khoảnh khắc cậu nhìn thấy Nhật Hạ ngồi khóc một mình tim cậu đau đến mức nào đâu. Ngay giây phút đó cậu đã quyết định, cho dù có phải biến thành kẻ ngu ngốc, cho dù phải thay cô gái đó gánh chịu nỗi đau thì cậu cũng bằng lòng để Nhật Hạ được hạnh phúc, để cô ấy không khóc nữa, để cô ấy lại có thể mỉm cười.

Nhưng sao trong lòng cậu vẫn có gì đó đau nhói và khó chịu.

Khoảnh khắc mà một người tỏ tình là khoảnh khắc một người thất tình. Có lẽ vậy.

Thế nhưng hai đứa bạn khốn kiếp kia không hề an ủi cậu, tụi nó vẫn ở sau lưng nói những câu châm chọc hết sức chua chát.

-Hazzz!!! Dù biết mình không có cơ hội nhưng hai năm qua cậu ta vẫn luôn mong chờ kì tích xuất hiện.

-Giờ thì thất bại toàn tập! Đáng thương, đáng thương.

Thiên Lam vừa đi vừa lẩm bẩm mắng lũ bạn bất nghĩa. Tự dưng cậu cảm thấy số phận mình đen đui không ai bằng. Cho dù bây giờ cậu là kẻ thất tình cảm thấy bất hạnh và đi tìm sự thương cảm thì thế gian cũng chẳng ai đoái hoài đến.

Cánh cửa lớp không khép lại, tôi chậm rãi bước vào. Trong lớp lúc này chỉ có Thiên Phong, cậu ấy đang đứng bên cửa sổ nhìn xuống sân trường, những tia nắng lấp lánh phủ lên vai khiến cậu ấy thêm rạng rỡ.

Thiên Phong luôn đứng đó, lặng im thả đôi mắt xa xăm lên bầu trời xanh thẳm. Đến bây giờ tôi vẫn không hiểu trên bầu trời xa xôi kia có gì cuốn hút cậu ấy khiến cậu ấy chăm chú nhìn nó như vậy.

Thiên Phong vẫn chưa nhận ra sự có mặt của tôi, tôi bước đến định lên tiếng thì thấy cậu ấy đột ngột quay lại, dựa lưng vào tường rồi từ từ trượt xuống.

-Phong! Tôi hốt hoảng chạy lại.-Phong, cậu sao vậy? Phong!!!!

Phong đưa tay lên ôm đầu, đôi mắt đen thẫm nhắm chặt lại có vẻ đau đớn, mặt cậu ấy trắng nhợt không còn chút sức sống. Tôi nắm chặt lấy cánh tay cố gắng gọi tên cậu ấy, tay cậu ấy cũng lạnh ngắt. Khoảng một phút sau đó thì Thiên Phong cũng dần ổn định, chậm chậm ngược lên nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên.

-Phong! Cậu không sao chứ? Tôi nhìn cậu ấy mừng rỡ.-Cậu bị đau ở đâu? Tổ đưa cậu lên phòng y tế nhé.

-Tổ không sao!

Thiên Phong bình thần trả lời tôi rồi từ từ đứng dậy, khuôn mặt cậu ấy sau đó cũng dần trở lại hồng hào, nhưng tôi thấy dường như nó vẫn có gì đó thiếu sức sống, không giống như thường ngày.

-Thiên Phong, cậu đang bị bệnh gì sao? Lúc nãy tớ thấy dường như cậu bị đau đầu.

-À...Thiên Phong mỉm cười nhìn tôi.-Đúng là tớ hơi đau đầu. Suốt cả đêm qua tớ thức trắng chơi game nên giờ hơi mệt.

Tôi cười khỏ, cũng không thấy ngạc nhiên lắm, cái trò thức đêm cày game dường như không có đứa con trai nào là chưa từng. Chỉ không ngờ hoàng tử Thiên Phong của tôi cũng không phải ngoại lệ.

Lớp học bây giờ vắng hoe, chỉ có những tiếng động khe khẽ của gió ùa qua chạm vào chiếc rèm cửa và tiếng riu rít của mấy chú chim sâu đang chuyền cành trên những tán phượng gần đó, tôi lặng im lắng nghe nhịp tim của mình đang ngày càng đập mạnh. Rồi tôi lấy hết can đảm ngược lên nhìn Thiên Phong. Đã đến lúc tôi cần nói cho cậu ấy nghe bí mật quan trọng nhất mà tôi vẫn luôn giấu kín trong lòng.

Nắng im lìm vương trên bầu cửa sổ, gió vẫn ùa qua nhẹ nhàng vuốt ve những lọn tóc đen mượt của chúng tôi. Thiên Phong đang đứng trước mặt tôi, giây phút này tôi cảm tưởng chỉ còn tôi và cậu ấy là tồn tại trên thế giới này, giây phút này mọi thứ đều nhạt nhòa và ngưng đọng, thời gian ngưng đọng, vạn vật ngưng đọng, chỉ còn tôi và Thiên Phong đang đối diện với nhau.

-Thiên Phong! Tôi nhìn thẳng vào cậu ấy nói ra câu mà tôi đã muốn nói rất nhiều lần.-Tớ yêu cậu, Thiên Phong.

Không có những lời hoa mỹ có cánh, không có những món quà nhỏ bé xinh, chỉ một câu đơn giản thôi nhưng tôi đã mất hai năm mới nói được. Gió ùa qua, gió đùa nghịch trên tóc tôi, gió vuốt ve khuôn mặt thanh tú đang hiện diện trước mặt tôi rồi bay vút lên trời cao, mọi thứ vẫn tiếp diễn, thời gian lại trôi, vạn vật quay lại vị trí ban đầu. Thiên Phong không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên khi tôi nói tôi yêu cậu ấy, bây giờ trong đầu tôi cũng chẳng thể nghĩ điều gì hơn, tất cả nơ-ron thần kinh của tôi căng ra chờ đợi câu trả lời của Thiên Phong.

Rồi tôi thấy đôi mắt đen thẳm đó nhìn tôi, cái nhìn thật xa vời và có gì đó buồn man mác. Gió lại ùa qua, gió rất nhiều. Thiên Phong khẽ nhấp máy đôi môi anh đào.

-Xin lỗi...

Xin lỗi...

Trái tim tôi sững lại, dường như nó không đập nữa, nó đau nhói trĩu nặng, vài phút sau thì trở nên trống rỗng. Căn phòng chúng tôi đứng lờ lững gió, mọi thứ trắng xóa nhạt nhòa trước mặt tôi. Tôi chỉ nghe được câu “xin lỗi” của Thiên Phong, mọi thứ sau đó thì tôi không còn biết gì hết, không còn nghe được gì hết.

Tôi quay bước đi, Thiên Phong vẫn đứng đó, đứng lặng yên bên cửa sổ nhìn theo tôi bằng ánh mắt đen thẳm xa vời, tôi như người mất hồn, lặng lẽ lê những bước chân nặng trĩu không biết là mình đang đi đâu, đến khi dừng lại thì tôi thấy mình đang đứng trước mặt Thiên Lam.

-Nhật Hạ! Thiên Lam lên tiếng khi thấy tôi.

-Nhật Hạ, sao rồi? Thục Anh và Hải Đăng cũng đi lại nhìn tôi hồi hộp.

Tôi không biết nên nói gì, cổ họng tôi nghẹn lại. Cố ngăn những giọt nước mắt không rơi ra, tôi ngoảnh lại cố nặn ra một nụ cười.

-Xin lỗi... Tớ thất bại rồi.

Tôi cố gắng cười, nhưng không hiểu sao nước mắt lại tuôn rơi, rơi rất nhiều, nhạt nhòa mọi thứ trước mặt, tôi vội vã đưa tay lên lau đi, nhưng không hiểu sao không tài nào lau khô được, những giọt nước mắt bỗng rất không nghe lời tôi cứ mãi tuôn rơi. Giờ thì tôi đã hiểu rằng trên thế gian này có những chuyện dù nỗ lực cách mấy cũng không thể đạt đến mục tiêu.

-Nhật Hạ, cậu không sao chứ. Thục Anh chạm tay vào vai tôi.

Tôi ngược lên mỉm cười.

-Tớ không sao...tớ muốn yên lặng một chút, để tớ một mình nhé.

Nói rồi không chờ nghe câu trả lời của nhỏ bạn, tôi vội vã lao đi mất. Những người bạn của tôi vẫn nhìn theo tôi với đôi mắt ái ngại pha lẫn sự thương cảm, nhưng giờ đây tôi chẳng còn biết được gì nữa, mà cũng chẳng muốn quan tâm đến chuyện gì nữa.

Tôi đã thất bại rồi.

Rầm!!!!

Cánh cửa lớp bị đập tung ra. Thiên Lam hùng hổ bước vào, ánh mắt sắc lẹm như dao. Bên cửa sổ, một người con trai hờ hững quay lại.

-Thiên Phong!!!

Cậu gần giọng, lao vào đâm thật mạnh vào mặt kẻ đối diện. Thiên Phong bất ngờ ngã vật sang một bên, bàn ghế đổ chông chọc. Nhưng Thiên Lam vẫn chưa dừng lại. Cậu lao đến, nắm cổ áo Thiên Phong đâm tới tấp.

-Đồ khốn kiếp, mày có biết mày đã là gì không?Mày tưởng mình là ai hả? Thiên Lam gào lên và đâm thật mạnh vào bụng đối thủ.

-Thì ra...

Một tiếng nói trầm trầm cất lên từ khóe môi nhòe máu của Phong. Thiên Lam cau mày kéo sát cậu lại gần giọng:

-“Thì ra” cái khỉ gì? Sau khi làm cho cô ấy khóc sao mày có thể thản nhiên như thế hả? Mày có còn là con người nữa không? Tao không thể hiểu nổi mày nữa. Nghe rõ đây đồ khốn!!! Cô gái mà mày đem ra đùa giỡn chính là cô gái mà tao yêu thương nhất...

Bốp!!!!

Một cú đá móc giáng thẳng vào mặt Thiên Lam khiến cậu loạng choạng ngã ra sau. Thiên Phong đứng dậy từ từ đi lại gần cất giọng lạnh lùng:

-Nói xong chưa?

-Thế này là sao? Thiên Lam liếc ánh mắt sắc lẹm lên cười nhạt, ngón tay thon dài đưa lên quệt nhẹ một vệt máu trên khóe miệng.-Hóa ra mày cũng chẳng phải là một thằng công tử bột bình thường.

-Cậu tới cũng đúng lúc lắm. Thiên Phong đưa ánh mắt đen thẳm trên khuôn mặt không chút cảm xúc nhìn xuống kẻ trước mặt.-Tôi đang không biết phải làm sao dừng lại cơn điên của mình đây.

-Hừ! Thiên Lam bật dậy cười nhạt lùi ra sau thủ thế.-Có giỏi thì nhào vô, tao sẽ đánh ày phát khóc thì thôi!

Sân trường vắng vẻ, giờ này đa số học sinh đã về nhà hết, nhưng phòng học lớp 11C trên lầu hai vẫn vang ra tiếng đâm đá ục ục, xen lẫn trong đó là tiếng bàn ghế đổ va chạm vào nhau.

Bên trong đó, hai người con trai đang lao vào điên cuồng đánh nhau, không quan tâm là mình sẽ bị đánh ra sao, không quan tâm việc né đòn, chỉ lao vào đâm đá như để giải tỏa cơn bức tức đang cuộn cuộn trong lòng. Đến lúc không còn ai nhắc tay lên nổi nữa thì cả hai ngã vật xuống nền nhà. Thở dốc.

-Rất cuộc vì lí do gì mà mày lại từ chối cô ấy?

-Còn cậu vì sao yêu cô ấy mà lại để cô ấy tỏ tình với tôi?

-Tao hỏi thì mày phải trả lời trước chứ.

Thiên Lam tức tối bật dậy định động thủ thì vai cậu nhói đau, lúc này cậu bị Thiên Phong đá trúng, rất cuộc không thể cố gắng được cậu lại ngã vật xuống vì đau. Cậu nhúu mày, vẫn chưa muốn kết thúc trận đấu dễ dàng như vậy.

Chợt một cơn gió ùa qua cửa sổ, gió cuốn theo một tờ giấy phủ lên mặt cậu, Thiên Lam bực bội giơ tay lên vỗ nhàu nó, nhưng rồi một hàng chữ đập vào mắt cậu khiến cậu phải chú ý.

Bệnh án...

Thiên Phong liếc qua hơi nhúu mày, rồi cũng không phản ứng gì mà nằm im dưới sàn đưa đôi mắt đen thẳm nhìn bầu trời.

-Này...Sau cùng thì Thiên Lam cũng lên tiếng.-Mày bị bệnh gì? Đừng có nói...

-Nan y. Thiên Phong cất lời, giọng khô khốc.-Cùng lắm là trụ được một tháng nữa.

Không gian lặng im, chỉ có những tiếng gió ùa qua cửa sổ, và bầu trời xanh thẳm cao vợi vợi chan hòa ánh nắng. Thiên Lam liếc tờ bệnh án, nhúu mày rồi bật dậy đi đến lối Thiên Phong vẫn còn đang nằm dài dưới sàn.

-Cậu định làm gì? Thiên Phong nhúu mày khó hiểu. Kể có chấp ngực ghéech kia vẫn nắm chặt cổ tay cậu kéo đi.

-Gặp Nhật Hạ đi. Nói cho cô ấy biết mọi chuyện đi, cả tình cảm của mày nữa. Tao biết mày muốn tốt cho Nhật Hạ, nhưng im lặng và từ chối không phải là lựa chọn đúng.

Gió đang ùa qua, gió khiến mặt tôi rất bỏng, gió lau khô đi những giọt nước mắt nóng rực vừa lăn ra khỏi khóe mắt tôi. Sân trường lúc này vắng hoe, có lẽ mọi người đã về nhà hết rồi. Tôi lách thếch bước từng bước trên nền xi măng trắng tinh ra khỏi cổng. Người ta nói khi có chuyện gì buồn thì hãy khóc một trận thật lớn để mọi nỗi buồn qua đi, tôi đã trốn một mình tới vườn hoa sau trường khóc rất lâu rồi nhưng sao vẫn không thấy hết buồn. Tệ thật, lí thuyết đôi khi đúng với người này nhưng lại không đúng với người kia.

Cảm giác mọi thứ trống rỗng vẫn còn vây bám lấy tôi, nhìn dòng người đang lướt qua trước mặt mình tôi không còn nhận thức được gì nữa, trước mặt tôi, sau lưng tôi, bên cạnh tôi, tất cả đều biến thành những ảo ảnh trắng mờ, không gian tĩnh lặng đến kì lạ, tôi không thấy được gì nữa, không nghe được gì nữa. Cảm giác như thế giới này bây giờ chỉ còn tôi tồn tại vậy. Trong vô thức, tôi không biết mình đang làm gì, đôi chân run rẩy không nghe lời tôi vẫn từng bước chậm chạp đi về phía trước cho đến khi tôi nghe thấy một âm thanh quen thuộc.

Nhật Hạ...

Có ai đó đang gọi tôi. Âm thanh rất nhỏ, dường như nó bị hòa vào tiếng gió, nhưng nó ám áp đến kì lạ, nó khiến trái tim tôi yên bình mỗi lần tôi cảm thấy đau đớn. Tiếng nói đó dần đưa tôi về thực tại, nhưng khi tôi nhận thức được thực tại thì tôi giật mình nhận ra tôi đang đứng giữa lòng đường. Và một chiếc taxi đang lao vào tôi.

-Nhật Hạ!!!!

Cơ thể tôi đau nhói khi bị ai đó lao vào, tôi ngã vật bên vệ đường. Tiếng thắng xe vang lên âm thanh chói tai làm náo loạn cả một góc đường. Tôi giật mình bật dậy, và trước mặt tôi, khắp nơi đều nhuộm một màu đỏ rực. Thiên Lam đang nằm gục dưới mặt đất, cơ thể cậu ấy nhuộm đỏ máu, nhưng ánh mắt đen thẳm vẫn nhìn tôi đầy lo lắng. Chính cậu ấy vừa xô tôi ra và bị chiếc taxi đâm phải.

-Thiên Lam!!! Tôi gào lên rồi lao lại.

-Thiên Lam!!!

Thiên Phong không biết đã xuất hiện từ bao giờ, trong khi tôi còn đang bàng hoàng thì cậu ấy vội vã cúi xuống đỡ Thiên Lam lên chiếc taxi mới gây tai nạn rồi kéo theo tôi lên đó. Giờ phút này trong đầu tôi không còn tồn tại thứ gì nữa, tất cả chỉ có hình ảnh người bạn thân đang đầm máu trước mặt tôi.

-Thiên Lam...Thiên Lam...Trả lời tớ đi, Thiên Lam...

Tôi gọi cậu ấy, giọng tôi khản đặc đi, nhưng Thiên Lam không trả lời tôi, đôi mắt cậu ấy đã khép chặt, cơ thể nhuộm máu đang trút những hơi thở thoi thóp một cách nặng nhọc. Cả người tôi run lên thành từng cơn, nước mắt không biết từ đâu nhòe ra ướt đầm khuôn mặt.

-Đừng sợ...Nhật Hạ, không sao đâu, cậu ấy sẽ không sao đâu.

Thiên Phong ôm chặt lấy tôi trấn áp cơn hoảng loạn đang trỗi dậy trong lòng tôi. Tôi không phản ứng, đôi mắt nhật nước không thể nào rời khỏi bóng hình Thiên lam lúc này. Tôi gần như phát điên lên. Rốt cuộc tại sao chuyện này lại xảy ra? tại sao Thiên Lam lại gặp tai nạn như vậy?

Là tại tôi. Tôi òa khóc, lẽ ra người nằm đó bây giờ là tôi mới đúng, tại sao Thiên lam lại phải thay tôi gánh chịu tai nạn này? Thiên Phong nhúu mày cố giữ chặt lấy hai bàn tay tôi để tôi không tự cào rách mặt mình.

Chiếc taxi phóng rất nhanh, cuối cùng cũng đến được bệnh viện gần nhất. Một chiếc xe đẩy được chuẩn bị sẵn ngay lập tức lao ra khi chúng tôi dừng lại. Thiên Phong trên đường đi đã gọi điện thoại báo trước cho

họ rồi, cậu ấy cũng không quên dùng điện thoại của Thiên Lam gọi điện báo cho người nhà cậu ấy, trong hoàn cảnh này chỉ có cậu ấy là đủ bình tĩnh xử lý mọi chuyện, tôi thì vẫn như người mất hồn, thất thiếu chạy theo Thiên Lam cho đến khi các bác sĩ ngăn tôi trước cửa phòng cấp cứu.

-Thiên Lam, để tôi nhìn cậu ấy, Thiên Lam...

Tôi lảo lảo cố nhìn theo chiếc giường đẩy đã khuất trong căn phòng, cô y tá vẫn kiên nhẫn giữ tôi lại.

-Nhật Hạ! Cậu bình tĩnh lại đi nào.

Thiên Phong kéo tôi vào lòng cậu ấy ôm chặt. Lúc này chị y tá kia mới an tâm đi vào phòng cấp cứu. Cơ thể tôi vẫn run lên bần bật, tôi cảm thấy Thiên Phong đang ôm chặt tôi hơn. Mãi lúc sau tôi mới phần nào lấy lại bình tĩnh. Tôi nhìn vào phòng cấp cứu qua lớp kính mờ, cố ngăn cho nỗi hoảng sợ đang chờ chực trào lên.

Nhưng đúng lúc này...

Huych!!!!

Một tiếng động vang lên bên cạnh tôi, tôi giật mình quay lại. Thiên Phong đang nằm im dưới sàn, cơ thể cậu ấy bất động, khuôn mặt dần trở nên trắng bệch.

-Thiên...Phong...

Người bạn thứ hai của tôi được đưa vào phòng cấp cứu. Tôi nhìn theo chiếc xe đẩy có Thiên Phong, tôi không điên lên kêu gào hay đòi lao vào phòng giống khi này mà đứng im thẫn thờ.

Rốt cuộc thì chuyện gì đang diễn ra? Tại sao cả Thiên Lam và Thiên Phong đều bị như vậy?

Một tiếng sau.

-Nhật Hạ!!!

Có tiếng ai đó gọi tôi, tôi ngược lên, là chị Thanh Nhã. Chị ấy đi vội về phía tôi, anh trai tôi cũng đi cùng với chị ấy, khuôn mặt chị Thanh Nhã lấm tấm mồ hôi và tái nhợt vì lo lắng.

-Chị...Tôi lấp bắp, giọng lạc hẳn đi. -Thiên Phong, cậu ấy...

Chị Thanh Nhã nhíu mày nhìn vào phòng cấp cứu, cuối cùng là thở dài đau đớn đi đến bên ghế chờ ngồi phịch xuống. Sau vài giây, chị ấy đưa tay che mặt thút thít khóc. Tim tôi đau nhói một lần nữa như ngừng đập, tôi nhìn chị ấy, cố thốt ra vài lời một cách khó khăn.

-Chị...Thiên Phong, cậu ấy rốt cuộc bị sao vậy?

Thanh Nhã không nhìn tôi, lặng lẽ đưa tay lau nước mắt, vài giây sau thì chị ấy cũng cất tiếng trả lời tôi.

-Phong bị ung thư não, giai đoạn cuối. Không còn cách nào cứu được nữa.

Ung thư não? Thiên Phong sao? Chân tôi run run đứng không vững, cảm giác như mặt đất bên dưới tôi đang sụp đổ khiến tôi chao đảo. Tại sao lại là Thiên Phong? tại sao lại là cậu ấy? Trước đây tôi cứ nghĩ rằng việc mình bị Thiên Phong từ chối là đáng sợ nhất trên đời, nhưng bây giờ số phận còn cho tôi biết có một điều đáng sợ hơn. Thiên Phong, cậu ấy sẽ hoàn toàn bị cướp mất khỏi thế giới này. Tôi run run đưa tay lên cào mạnh vào ngực để cơn đau trong tôi dịu đi, nhưng vô ích. Nếu cho tôi một sự lựa chọn, tôi thà bị Thiên Phong từ chối, thà rằng cậu ấy xa lánh ghét bỏ tôi mà sống hạnh phúc còn hơn phải nhìn thấy cậu ấy biến mất như thế này.

-Lẽ ra bây giờ nó đang phải nằm trong phòng bệnh, nhưng nó lại trốn đi đến buổi tổng kết cuối cùng. Nó nói muốn được gặp em. Thanh Nhã nói trong nước mắt.

Tại tôi ừ đi, tôi đứng lặng im như một cái xác rỗng. Tôi không biết đây có phải là một cơn ác mộng hay không? Nếu thật đây là một cơn ác mộng thì làm ơn kết thúc đi, tôi đau quá, đau không chịu nổi nữa rồi.

-Nhật Hạ!!!! Một tiếng gọi hốt hỡi vang lên ở đầu hành lang, rồi thím Dương chạy đến bên tôi hoảng hốt.-Thiên Lam đâu rồi cháu, nó sao rồi?

Tôi nhìn thím ấy, thần thờ không biết phải nói gì, thím Dương thấy thế càng hoảng hốt vúi chặt lấy hai vai tôi lay lắc một cách tuyệt vọng và hỏi qua làn nước mắt. Anh trai tôi vội đứng lên đỡ lấy thím ấy trấn an.

-Cô bình tĩnh lại đi, các bác sĩ đang làm phẫu thuật cho cậu bé, nó sẽ không sao đâu.

Thím Dương nhìn anh trai tôi vài giây rồi khóc nức lên, vùi mặt vào ngực chồng mình khóc nức nở. Bố cậu ấy có vẻ bình tĩnh hơn, nhúm mày nhìn vào phòng cấp cứu rồi vỗ về an ủi vợ.

Thời gian chậm chạp trôi qua, dây hành lang vắng lặng, đã không còn những tiếng khóc nức lo lắng và đau khổ, thay vào đó là những tiếng thở dài náo nức và những ánh mắt mong chờ hi vọng. Thiên Phong và Thiên Lam được đưa vào hai phòng cấp cứu sát nhau nên tôi không khó khăn trong việc ngồi theo dõi bệnh tình của họ.

Sau khi chị Thanh Nhã đến thì bố mẹ Thiên Phong cũng vào, họ có vẻ như đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước nên không đau đớn xúc động như chị Thanh Nhã, nhưng nhìn vào những đôi mắt mệt mỏi đầy vết chân chim của họ thì tôi biết đau khổ là điều không tránh khỏi.

Anh trai tôi vẫn ngồi bên chị Thanh Nhã an ủi chị ấy, đôi lúc nhìn qua tôi với ánh mắt lo lắng bất an, nhưng tôi không quan tâm đến họ nữa, một mình ngồi lặng im trên băng ghế như một cái xác không hồn. Trống rỗng.

Không biết bao lâu sau đó thì hai cánh cửa phòng bệnh mở ra cùng một lúc. Các bác sĩ đi ra nhìn chúng tôi lắc đầu thay ột lời thông báo khó nói.

Thiên Lam bị thương quá nặng, tim cậu ấy bị tổn thương có lẽ không thể qua khỏi.

Thiên Phong đã đi đến giới hạn, thời gian của cậu ấy chỉ còn được tính bằng giờ.

Tôi chết sững bên ngoài phòng bệnh. Những tiếng than khóc lại một lần nữa vang lên, nhưng tai tôi ù đi không còn nghe được gì nữa. Tôi loạng choạng dựa lưng vào tường và trượt xuống.

Thiên Phong và Thiên Lam. Cả hai người họ sắp biến mất hoàn toàn, cả hai người họ đều sắp rời xa tôi sao? Đây không phải là sự thật, không phải. Tôi như người mất hồn, những gì sau đó tôi không còn biết nữa. Tôi chỉ biết ngồi bên cạnh Thiên Phong và Thiên Lam, đưa ánh mắt vô hồn nhìn họ đang trút những hơi thở cuối cùng.

Thiên Phong và Thiên Lam đã được dời sang một phòng, các bác sĩ cũng không quên dặn chúng tôi nên chuẩn bị tâm lý.

22. Chương Chap 22: Dưới Tận Cùng Của Chiếc Hộp Tai Họa Là Một Niềm Hi Vọng

Chap 22: Dưới tận cùng của chiếc hộp tai họa là một niềm hi vọng

Tôi ngồi giữa hai chiếc giường, trước mặt tôi là Thiên Phong, bên cạnh là Thiên Lam, cả hai đều đang hấp hối, chiếc máy đo nhịp tim thì nhau nhảy từng nhịp sóng lên xuống có phần hỗn loạn, tôi biết rồi đến một lúc nó sẽ dừng lại, dừng lại thành một đường dài thẳng tắp.

Bây giờ đang là nửa đêm, dù ai cũng đã mệt nhưng vẫn không chịu về nhà nghỉ ngơi, bởi tất cả đều biết đây có lẽ là thời khắc cuối, thời khắc cuối được ở bên người quan trọng của mình.

Nước mắt tôi rơi xuống, bỏng rát mặt. Một vài giọt trong suốt rơi trên mặt Thiên Phong. Tôi không thể ngăn nó lại nên cứ để mặc cho nó tuôn rơi.

Đây có lẽ là lỗi của tôi, chiếc hộp bí mật pandora đã được tôi mở ra, và đây chính là tai họa mà tôi phải gánh lấy. Tôi đưa tay lên mặt, nhưng cũng chẳng biết để làm gì?

Không phải Thiên Phong không yêu tôi, cũng không phải cậu ấy muốn từ chối tôi. Chỉ vì cậu ấy biết mình không còn sống được bao lâu nữa nên mới không muốn liên lụy đến tôi, cậu ấy không muốn tôi đau khổ khi cậu ấy biến mất, nhớ lại thì lí do mà trước giờ Thiên Phong luôn từ chối các cô gái và xa lánh họ có lẽ vì cậu ấy không muốn ai đau khổ vì mình, cậu ấy muốn chỉ mình phải chịu đựng. Biết được điều này sao tôi không hề thấy vui, biết Thiên Phong yêu tôi nhưng tôi cũng không thể hạnh phúc. Vì cậu ấy sắp rời khỏi tôi rồi, rời khỏi tôi và tan biến thành một cơn gió trời.

Nghĩ lại thì đáng lẽ ra tôi không nên tỏ tình với cậu ấy, lẽ ra tôi nên giấu tình cảm đó trong lòng để Thiên Phong có thể ra đi thanh thản, để cậu ấy không phải lo lắng hay vướng bận vì tôi, nhưng tôi đã khiến cậu ấy không thể ra đi như mình muốn.

Còn Thiên Lam. Tôi quay lại nhìn cậu ấy. Nếu lúc đó tôi không nói ra điều đó với Thiên Phong, nếu tôi không vì bị từ chối mà lạc ra giữa lòng đường thì Thiên Lam đã không bị xe tông thay cho tôi, nếu không phải vì tôi, có lẽ giờ này cậu ấy vẫn an toàn, khỏe mạnh và hạnh phúc. Nhưng chính tôi lại khiến cậu ấy thành ra thế này, tôi phải làm sao đây?

Tôi không phải kẻ ngốc, dù không hẳn tôi là cô gái thông minh sắc xảo gì nhưng tôi đủ nhận thức để hiểu rằng Thiên Lam yêu tôi.

Thiên Lam yêu tôi.

Thực ra tôi đã sớm biết điều này, nhưng tôi đã không thể đáp lại tình cảm của cậu ấy, vì tôi đã chọn Thiên Phong ngay từ đầu, vì tôi đã yêu Phong ngay từ cái nhìn đầu tiên, thế nhưng Thiên Lam vẫn không vì vậy mà bỏ rơi tôi, vẫn lặng yên bên cạnh an ủi tôi khi tôi buồn, trông chừng tôi khi tôi định làm hành động ngu ngốc, thậm chí khích lệ tôi bày tỏ với Thiên Phong dù biết điều tôi làm sẽ khiến cậu ấy đau.

Thiên Lam luôn vì tôi hi sinh tất cả, thậm chí đến mạng sống của mình cũng vì tôi mà bỏ mất. Tôi khóc, những giọt nước mắt thì nhau tuôn rơi trên khuôn mặt đã lạnh ngắt của tôi. Nếu bây giờ cho tôi một điều ước, tôi sẽ không mong mình gặp Thiên Lam trước hay yêu cậu ấy trước. Nếu có một điều ước, tôi sẽ ước mình có thể thay Thiên Lam chịu tất cả nỗi đau mà cậu ấy phải chịu, tôi sẽ đem tất cả cho cậu ấy, hạnh phúc của tôi, niềm vui của tôi, thậm chí tính mạng của tôi, nếu được tôi sẽ cho cậu ấy hết.

Nhưng tôi biết mình không thể. Những giọt nước mắt lại tí tách tuôn rơi.

-Nhật Hạ...

Một tiếng nói cất lên thật khẽ. Tôi vội vàng quay lại. Thiên Phong chậm chạp gỡ bỏ chiếc mũ thỏ trên miệng mình xuống nhìn tôi khẽ mỉm cười.

Tôi vội nắm chặt lấy bàn tay cậu ấy. Tay Thiên Phong thật mềm mại và ấm áp, khẽ siết lấy bàn tay tôi, cậu ấy cất tiếng.

-Cậu đừng khóc!

Tôi không trả lời, nước mắt tôi lại thì nhau tuôn rơi, càng lúc càng nhiều, tôi vội đưa tay kia lên lau đi, nhưng không thể được. Thiên Phong lại nắm chặt tay tôi mỉm cười yếu ớt.

-Nhật Hạ! Tôi không muốn nhìn cậu khóc. Đừng khóc nữa.

-Tôi không khóc. Tôi cố gượng cười khi nước mắt cứ mãi tuôn rơi.-Đó không phải nước mắt đâu, mồ hôi đó.

Thiên Phong mỉm cười yếu ớt, tôi lại thấy tim mình đau thắt hơn, nụ cười của cậu ấy thật mờ ảo, nó đem đến cho tôi cảm giác như cậu ấy sẽ ngay lập tức biến thành một cơn gió và rời xa tôi vậy.

-Biết không Nhật Hạ? Cậu...đúng là cô nhóc kì lạ. Thiên Phong kéo tôi thấp xuống và đưa tay khẽ lau đi giọt nước mắt trên mặt tôi.-Lần đầu tiên thấy cậu, tôi cứ nghĩ là mình đã nhìn thấy một thiên thần qua ánh nắng ban mai, lúc đó cậu rất đẹp và rạng rỡ, nhất là nụ cười của cậu. Nó...ấm áp lắm.

Thiên Phong bắt đầu nói với tôi những gì mà cậu ấy luôn giấu kín, rất nhiều rất nhiều. Tôi chỉ lặng im lắng nghe như một bản nhạc du dương trên bầu trời đầy gió.

-Năm lớp 10, khi nhận được bức thư của cậu tớ rất tò mò, tớ không hiểu vì lí do gì mà cậu muốn tớ ở lại, rồi cũng vì tò mò mà tớ đã quyết định ở lại dù không biết sau này hậu quả sẽ thế nào. Rồi sau đó tớ dần

nhận ra là cậu rất thích tớ, bình thường cậu là cô nhóc đánh đá cái gì cũng không sợ, nhưng trước mặt tớ cậu lại y như con mèo nhỏ nhút nhát, lúc nào cũng đỏ mặt và nhìn trộm tớ trong lớp học. Tớ rất thích nhìn thấy cậu như vậy. Tớ cảm thấy cậu đáng yêu hơn bất kì cô gái nào tớ đã gặp.

Cái lần cậu xé rách áo mưa của tớ, tớ đã nhìn thấy, khi đó tớ kinh ngạc lắm, tớ còn nghĩ là Nhật Hạ ghét tớ nhưng hóa ra là cậu chỉ muốn cùng tớ đi chung dù. Cậu thật ngốc.

Càng lúc cậu càng khiến tớ bất ngờ vì sự ngốc nghếch của cậu. Ngày sinh nhật của tớ cậu đã rất vất vả làm cho tớ chiếc bánh kem mút trái cây, tớ vui lắm, nhưng tiếc là nó lại bị Thiên Lam phá hỏng, khi thấy cậu hùng hục ăn chiếc bánh kem làm tặng tớ giống y chang con mèo nhỏ ăn vụng nhìn buồn cười lắm đó. Tớ biết lúc đó là lỗi của Thiên Lam. Nhưng Nhật Hạ cũng đừng giận nữa nhé, tớ đã đổ hết lọ muối ớt lên chiếc bánh của cậu ta để trả thù rồi.

Thì ra thủ phạm phá hỏng bánh của Thiên Lam ngày đó chính là Thiên Phong, tôi mỉm cười, nhưng sao nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi, Thiên Phong lại dịu dàng lau đi cho tôi.

-Thời gian được ở bên cậu là thời gian tớ hạnh phúc nhất, vì hoàn cảnh của mình mà trước giờ tớ luôn cô độc, nhưng từ khi gặp cậu thì tớ không còn cô độc nữa, vì Nhật Hạ đã yêu tớ, Nhật Hạ luôn ở bên dõi theo tớ. Tớ biết cậu yêu tớ rất nhiều, tớ thấy hạnh phúc vì điều đó. Nhưng tớ biết mình không thể chấp nhận lời tỏ tình của cậu được, tớ chỉ hi vọng hằng ngày đến lớp được gặp cậu, được cậu dõi theo. Tớ luôn sợ rằng có một lúc nào đó cậu tỏ tình với tớ, rồi tớ phải từ chối cậu, rồi tớ sẽ mất cậu, nhưng cậu đã không như vậy, cho đến tận hôm nay.

Cái lần chúng ta nắm tay nhau trong đêm hội chợ đó, khi nhìn thấy cậu mỉm cười tớ đã rất muốn ôm chặt lấy cậu vào lòng mà nói rằng “tớ yêu cậu”, nhưng rồi tớ lại phải dần lòng buông tay cậu ra. Lúc đó tớ đã đau lắm, tớ cũng biết cậu hụt hẫng và thất vọng lắm, nhưng tớ cũng không biết phải làm gì khác, bởi vì lúc đó cậu quá đáng yêu, bởi vì tớ sợ rằng trong một lúc không làm chủ được bản thân mình sẽ khiến cậu vì tớ mà đau khổ suốt đời. Nhưng có lẽ sự cố gắng của tớ là vô ích rồi. Vì cậu đang vì tớ mà mà khóc.

-Phong...Tôi ghen lời, tôi muốn nói gì đó với cậu ấy nhưng đầu tôi trống rỗng, chỉ có nước mắt dư thừa là cứ trào ra không cách nào kìm lại được. Thiên Phong nhìn tôi cố mỉm cười, tôi thấy đôi mắt đen thẳm của cậu ấy tràn ngập bóng hình của tôi.

-Nhật Hạ, cảm ơn cậu vì đóa hoa loa kèn đỏ, tớ muốn nói điều đó từ lâu rồi, nhưng tớ cũng giận cậu lắm, tại sao chỉ vì đóa hoa đó mà cậu phải liều mạng như vậy? cậu có biết lúc cậu biến mất ở hội trại tớ lo cho cậu lắm không? Cậu phải biết rằng với tớ cậu quan trọng hơn đóa hoa kia gấp bao nhiêu lần chứ. Lỡ cậu xảy ra chuyện gì thì tớ biết phải làm sao?

Ngày lễ tình nhân tớ đã chờ rất lâu để được cậu tặng sôcôla, thế nhưng cậu cứ mãi loanh quanh với Thiên Lam cả buổi trời mà không tặng tớ, không còn cách nào khác tớ đành lục cặp cậu để xem có phần của mình không? Rồi tớ thấy trong đó có hai chiếc hộp mà xanh và màu trắng, tớ đã thử mở chiếc hộp màu trắng ra và thấy chiếc bánh có tên mình nên đã lấy về luôn. Về đến nhà thì nghe thấy chị hai nói sôcôla anh trai cậu làm tặng chị ấy rất ngon, tớ vui lắm vì nghĩ rằng cậu cũng sẽ làm ngon như anh Minh Khôi nên vui vẻ bóc ra ăn. Ai ngờ ăn xong lập tức được đưa vào bệnh viện.

Thiên Phong mỉm cười, khi kể lại những điều này với tôi cậu ấy có vẻ rất hạnh phúc. Tôi thì vẫn không nói gì, chỉ lặng yên nhìn cậu ấy và rơi nước mắt. Thiên Phong kiên nhẫn đưa tay lên lau cho tôi.

-Nhật Hạ, cậu đừng buồn, cũng đừng khóc nữa. Tớ không thể ở bên cậu, nhưng tớ sẽ giữ một thiên thần ở lại bên cậu, người đó sẽ thay tớ chăm sóc cho cậu, yêu thương và bảo vệ cậu cả đời này. Chắc cậu cũng biết Thiên Lam yêu cậu đúng không? Cậu ta yêu cậu, không hề thua kém gì tớ cả, nhưng cậu ấy không muốn làm gì khiến cậu buồn, thậm chí chấp nhận mình bị tổn thương để cậu được hạnh phúc. Đôi lúc tớ thấy rất ghen tị với Thiên Lam. Giá mà tớ và cậu ấy ở cùng một điểm xuất phát, giá mà tớ cũng có cuộc sống yên bình như mọi người, tớ nhất định sẽ cùng cậu ấy cạnh tranh một cách công bằng. Cậu ấy có lẽ sẽ là đối thủ nặng kí nhất của tớ. Nhưng dù sao tớ cũng biết ơn cậu ấy, cậu ấy là một người bạn tốt.

Vừa nói Thiên Phong vừa nhìn qua chiếc giường Thiên Lam đang nằm, rồi cậu ấy khẽ mỉm cười.

-Khi tớ mất, trái tim của tớ...sẽ được hiến tặng cho Thiên Lam...cậu ấy sẽ sống.

-Phong...Tôi cất tiếng, giọng khản đặc. Phong vẫn nhìn về Thiên Lam dấn dò.

-Thiên Lam, tôi cho cậu mạng sống của tôi...cậu phải thay tôi chăm sóc cho người con gái mà chúng ta yêu thương nhất.

Giọng nói của Thiên Phong đã yếu dần đi, tôi khóc nức lên vội nắm chặt tay cậu ấy hơn. Bên kia giường, dường như có một giọt nước lấp lánh nhòe ra từ khóe mắt của Thiên Lam.

-Nhật Hạ...

Thiên Phong đưa tay lên gạt đi giọt nước mắt mới nhòe ra của tôi, cậu ấy nở một nụ cười xa vời, nhưng tôi lại thấy lòng mình ấm áp, nụ cười của Thiên Phong luôn khiến tôi cảm thấy ấm áp và hạnh phúc, ngay khi gặp và cho đến tận bây giờ, nhưng tôi giật mình khi thấy đôi mắt đen thẳm tràn ngập hình bóng của tôi dường như muốn khép lại, rồi đôi môi nhợt nhạt của cậu ấy khẽ mấp máy.

-Có một điều mà tớ muốn nói với cậu từ rất lâu rồi.

Nhật Hạ...tớ...yêu cậu.

Rồi cánh tay cậu ấy trượt khỏi mặt tôi, giây phút đó có một vệt ánh sáng bay vụt lên trời thành một vì tinh tú lấp lánh, những cơn gió trời ủa qua trùn lên chúng tôi, lạnh ngắt. Tôi gào khóc gọi tên cậu ấy, Thiên Phong không trả lời tôi nữa, đôi mắt đen thẳm của cậu ấy đã khép chặt. Không bao giờ mở ra nhìn tôi nữa. Tôi càng gào khóc to hơn. Thiên Phong đã thật sự tan biến thành cơn gió trời rồi.

23. Chương Chap 23: Tai Họa Theo Gió Cuốn Đi, Để Yêu Thương Ở Lại

Chap 23: Tai họa theo gió cuốn đi, để yêu thương ở lại

Gió...

Gió rất nhiều...

Gió như cào xé trái tim tôi, gió như muốn ôm trọn lấy tôi, đưa tôi đến những phương trời xa xôi rồi bắt ngờ biến mất. Để lại tôi một mình với bầu trời xanh biếc.

Tôi cô đơn đứng giữa dòng người đông đúc, những tiếng khóc than vắng vắng bên tai tôi trở nên nhỏ dần rồi bất chợt biến mất, những người bên cạnh tôi dường như cũng biến mất, chỉ có những vệt sáng mờ ảo, chỉ có mùi hương của hoa dại. Và gió.

Tôi thờ thẫn đưa đôi mắt đã trở nên mờ ảo nhìn về phía trước, trên chiếc quan tài đó phủ rất nhiều hoa, và người con trai mà tôi yêu nhất đang nằm trong đó, đôi mắt nhắm chặt yên bình, cậu ấy đã ngủ một giấc ngủ vĩnh hằng, cậu ấy sẽ biến thành gió và bỏ lại tôi để đến những phương trời xa xôi. Tôi đứng yên. Cứ như thế không biết đã bao lâu rồi.

Sau khi Phong tắt thở người ta đã theo nguyện vọng của cậu ấy lấy tim của Phong để cứu sống Thiên Lam, còn xác cậu ấy được đem về để hỏa táng.

Tang lễ diễn ra thật nhanh chóng. Anh trai đưa tôi cùng đến nơi người ta sẽ hỏa thiêu cậu ấy. Tôi chỉ biết đi theo, dán mắt vào nơi người con trai đó đang nằm say ngủ. Ngoài ra thì chẳng biết gì hết.

-Chúng ta bắt đầu được chưa?

Một người đàn ông có khuôn mặt u ám mặc đồng phục của nhân viên hỏa táng cất tiếng hỏi người nhà Thiên Phong. Chị Thanh Nhã và mẹ Phong nghe vậy ôm lấy nhau khóc, bố Thiên Phong thì nhìn chăm chăm vào chiếc quan tài, nhú mồm một hồi lâu, tôi có thể thấy được những đau đớn ông đang kìm nén qua những vết nhăn trên khóe mắt. Sau vài phút mặc niệm thì ông ấy cũng đau đớn gật đầu. Người nhân viên lò hỏa táng cũng gật đầu rồi cùng bạn mình nâng chiếc nắp quan tài dậy lại. Người ta sẽ đưa Phong vào lò hỏa táng, cậu ấy sẽ biến thành tro bụi, chỉ trong chốc lát.

-Không...

Tôi giật mình vội lao lại gài chặt lấy chiếc quan tài. Nước mắt tôi nhoe ra rơi trên những cánh hoa trắng trước ngực cậu ấy. Thiên Phong đang ngủ, khuôn mặt cậu ấy thật yên bình. Cậu ấy sẽ hóa thành gió ư? Cậu ấy sẽ hoàn toàn biến mất ư? Có phải những gì đang diễn ra chỉ là một giấc mơ thôi phải không? Tôi mong tất cả điều này chỉ là một giấc mơ. Nhưng không phải vậy, tôi cúi xuống gài chặt lấy bờ vai cậu ấy khóc nức nở.

-Nhật Hạ! Anh trai tôi nhú mày cổ kéo tôi ra.-Dừng lại đi em.

Gió lại ùa qua, gió vuốt nhẹ lên khuôn mặt đầm nước của tôi, gió ôm tôi vào lòng vỗ về an ủi, giây phút đó tôi có cảm giác như Thiên Phong đang đứng sau lưng tôi, khẽ ghé sát vào tôi thì thầm:

“Nhật Hạ, đừng khóc! Cậu là Nhật Hạ mà, tớ chỉ muốn thấy nụ cười như ánh nắng ấm áp mùa hè của cậu”

Tôi cắn chặt môi, cố gắng không cất lên những tiếng thổn thức nữa. Phong đã từng nói không muốn thấy tôi khóc, tôi sẽ không làm cậu ấy buồn. Thiên Phong là gió mà, khi nào kết thúc hành trình phưu lưu ở một vùng đất xa xôi nào đó cậu ấy sẽ trở lại với tôi, nhẹ nhàng lướt qua tôi, vuốt lên mái tóc buông xõa của tôi và mỉm cười với tôi.

Ngừng giọt nước mắt nóng rát vẫn ùa ra từ khóe mắt của tôi. Tôi nhìn Thiên Phong, mỉm cười và cúi xuống hôn lên môi cậu ấy. Môi cậu ấy rất lạnh, nhưng nó rất mềm mại và thơm dịu mùi hoa dại.

-Tạm biệt, Thiên Phong...

Hai tuần sau thì Thiên Lam đã khỏe lại, cậu ấy được chuyển về nhà để gia đình chăm sóc, các vết thương trên cơ thể cậu ấy cũng không còn gì nghiêm trọng nữa. Khi tôi tới thăm cậu ấy chúng tôi không nói gì cả, chỉ lặng im ngồi bên cạnh nhau dựa lưng vào tường ngắm bầu trời xanh thẳm, và đón những cơn gió trời ùa qua.

Suốt những năm bên nhau chúng tôi đã nói dối nhau, cùng nhau giữ trong lòng chiếc hộp bí mật Pandora, không chỉ có tôi, cả Thiên Lam, cả Phong, mỗi chúng tôi đều có một chiếc hộp Pandora của riêng mình. Rồi cũng vì nhiều lý do mà chẳng ai trong chúng tôi dám mở, cứ để những day dứt ngày càng nhức nhối trong lòng. Rồi tôi là người đầu tiên mở ra chiếc hộp bí mật của mình. Như hiệu ứng domino, Thiên Lam rồi đến Phong cũng lần lượt mở ra chiếc hộp của mình, và tai họa cũng ập xuống, nhưng người ta vẫn nói dưới tận cùng của chiếc hộp tai họa là một niềm hi vọng, Phong đã để lại niềm hi vọng nhỏ nhoi của cậu ấy cho tôi và Thiên Lam, và cậu ấy đã hóa thành cơn gió trời sau khi cố giữ lại hạnh phúc cho chúng tôi.

-Gió...đang cười!

Thiên Lam đột nhiên cất tiếng, bàn tay cậu ấy đưa ra đón lấy cơn gió đang ùa vào từ cửa sổ, gió ùa qua rồi cuối cùng bay lên bầu trời cao vút, vương theo những cánh hoa dại, trắng muốt. Tôi cũng nhìn theo những cánh hoa đó mỉm cười.

-Ừ...gió đang cười.

Một năm sau.

Gió ùa qua. Trên cánh đồng hoa cỏ tranh trắng muốt trải bạt ngàn đến tận chân trời xa xôi, tôi đứng lặng im đón nhận những cơn gió ào ạt lướt qua. Ngôi mộ nhỏ được bao phủ bởi những đóa hoa loa kèn đỏ rực. Đây là loài hoa Phong thích nhất. Một năm trước nó mới chỉ là một đóa lẻ loi, giờ đã thành một mảng đỏ rực rồi. Tôi đặt bó hoa loa kèn đỏ xuống trước mộ của Phong mỉm cười.

Đây là địa điểm lớp tôi đã từng tới cắm trại trước kia, gia đình Phong đã chọn nơi này làm nơi yên nghỉ của cậu ấy. Một nơi rất thích hợp, yên bình và lộng gió.

Mới đó mà đã một năm rồi, thời gian trôi qua thật nhanh. Nhưng với tôi chỉ giống như một cái chớp mắt. Thiên Phong trong trái tim tôi chưa từng có một giây quên lãng, hình ảnh cậu ấy cười, hình ảnh cậu ấy nhìn tôi, kể cả khi tôi nhắm mắt lại những hình ảnh đẹp đẽ đó cũng chưa bao giờ biến mất. Tôi đưa tay chạm nhẹ lên ngôi mộ khẽ mỉm cười.

-Phong...tớ muốn nói với cậu, tớ hạnh phúc khi có cậu trên đời.

Dù giờ đây cậu đã trở thành một làn gió, nhưng tớ vẫn sẽ luôn nhớ về cậu. Mãi mãi là như vậy.

Chợt có ai đó bước đến bên cạnh tôi, nhẹ cúi xuống đặt bó hoa cúc trắng xuống trước mộ Thiên Phong. Tôi quay sang, đó là Thiên Lam.

-Nếu muốn khóc, tớ có thể cho cậu mượn vai. Thiên Lam nhìn ngôi mộ nhỏ rồi liếc qua tôi. Tôi đánh đá quay ngoắt đi làm ra vẻ bất cần.

-Ai thêm.

Thiên Phong muốn nhìn thấy tôi cười, tôi sẽ chẳng vô cớ khóc để cậu ấy phải buồn. Phong mất rồi, nhưng tôi vẫn sống, và tôi sẽ sống thay cả phần của cậu ấy nữa, tôi sẽ hạnh phúc thay cả phần của cậu ấy nữa. Đó mới là điều Phong muốn.

Thiên Lam mỉm cười khi thấy vẻ chần ẫn của tôi, một cơn gió ulla qua hất tung mái tóc của cậu ấy, cậu ấy liền đưa tay lên gạt xuống, lúc này tôi mới nhận ra hình như Thiên Lam đã cao hơn trước, cũng chừng chạc hơn trước nhiều. Mà điều này cũng đúng thôi, chúng tôi cũng đã lớn rồi mà.

-Cậu nghĩ bây giờ Thiên Phong đang ở đâu? Bất ngờ Thiên Lam quay sang hỏi tôi.

-Ở một nơi rất xa, nhưng vẫn luôn dõi theo chúng ta. Tôi mỉm cười trả lời.

Gió ulla qua chúng tôi, mát rượi và yên bình, gió mang theo mùi thơm hoa dại và mùi hương biển làm tôi cảm thấy dễ chịu. Tôi và Thiên Lam cùng đưa mắt dõi theo những cánh hoa bồ công anh trắng muốt được gió đưa lên cao. Tôi không thể nào nhìn thấy gió, nhưng tôi biết gió vẫn luôn ở bên cạnh tôi. Mãi mãi.

-À...anh Minh Khôi vừa nói với tớ, có giấy báo đại học gửi cho cậu rồi. Thiên Lam nhìn tôi thông báo.

-Vậy à? Tôi mỉm cười.

Tôi đã đậu vào một trường nghệ thuật, điều này tôi cũng không ngạc nhiên lắm, suốt những năm qua tôi đã rất nỗ lực kìa mà. Thiên Lam cũng đã thi đậu vào đại học y, cậu ấy nhận được giấy báo nhập học trước tôi.

Có tiếng ai đó gọi chúng tôi, tôi ngược lên. Thục Anh và Hải Đăng đang chờ chúng tôi ở đằng xa, anh trai và chị Thanh Nhã cũng đang đứng đó. Thanh Nhã và anh tôi cũng sắp kết hôn rồi, tình cảm của họ tiến triển nhanh hơn tôi tưởng. Nhưng như thế cũng tốt.

-Nhật Hạ, tối nay đến nhà tớ nhé? Thiên Lam mỉm cười gạt một vạt tóc bị gió làm rối trên mặt tôi.

-Tối làm gì?

-Ra mắt! Tối nay mẹ tớ quyết định mở một bữa tiệc nhỏ giới thiệu con dâu.

Tôi liếc Thiên Lam cảnh giác, giọng điệu và nụ cười gian manh của cậu ta khiến tôi cảm thấy lo lắng. Từ sau vụ tai nạn 1 năm trước tôi mặc nhiên bị coi là con dâu của nhà Thiên Lam, chẳng phải tôi tự nguyện hay thấy ham hố gì với vị trí đó, nhưng cả bố mẹ Thiên Lam đều không muốn cậu ấy lấy “thằng nhóc” gặp ở nhà hàng ngày trước nên rất hài lòng với quyết định này. Thêm cái là Thiên Lam vì cứu tôi mà suýt chết nên họ không cho tôi có một cơ hội nào từ chối. Lần nào gặp thím Dương tôi cũng phải nghe thím ấy háo hức chọn ngày lành tháng tốt để cho chúng tôi đính hôn. Tôi muốn tổ chức vào tháng thứ 13 của năm nhưng sao tìm hoài trong lịch lại không thấy có tháng đó.

-Cậu định giở trò gì nữa đây?

-Cậu biết mà! Thiên Lam liếc tôi cười đều.

-Tớ không tới. Tớ chưa muốn kết hôn đâu. Tôi nhìn cậu ta cương quyết.

Thiên Lam cười rồi đến bế xốc tôi lên, đặt lên vai vác đi.

-Cậu không có quyền lựa chọn.

-Buông ra! Tớ đánh chết cậu bây giờ. cậu nghĩ cậu là ai chứ? Tôi đâm tới tấp vào vai cậu ấy, nhưng những cú đâm nhẹ hều của tôi dường như chả ăn thua.

-Chồng tương lai của cậu chứ ai?

-Tớ không thèm lấy cậu đâu.

-Cậu không có quyền từ chối. Mà tớ quên chưa báo cho cậu biết. Mẹ tớ có nhắn lại:

“Con trai cô vì cứu cháu mà dính một vết sẹo trên ngực, tổn hại một phần đến vẻ đẹp trai, mất đi sự hoàn hảo, cháu mà không chịu trách nhiệm với nó cô sẽ hối tội cháu”.

À còn nữa, tớ chưa nói với bố mẹ việc chúng ta đóng kịch để hủy hôn lần trước đâu, nếu biết được lí do vì sao suốt hai năm qua con trai mình bị các cô gái tránh né chắc sẽ có nhiều chuyện vui lắm.

-Cậu đừng nói! Thím Dương sẽ giết tớ mất. Tôi hốt hoảng vội gào lên. Thiên Lam mỉm cười hài lòng.

-Vậy phải kết hôn với tớ.

Gió vẫn ulla qua mát rượi mang theo những cánh bồ công anh trắng muốt lên trời. Tôi bắt lực để Thiên Lam vác đi rồi gào lớn.

-Tớ ghét cậu! Thiên Lam !!!!!

The end.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-bi-mat-trong-chiec-hop-pandora>